

Vụ án HOÀNG TỬ BÉ



HỒ THI CA



VỤ ÁN HOÀNG TỬ BÉ

Tác giả: **HỒ THI CA**



Truyện được đăng nhiều kỳ trên báo Mực Tím năm 1996

Thực hiện ebook: Nguyễn Thế Thọ (hungbc1010)

Ngày hoàn thành: 18.9.2014

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

- [Kỳ 1: Mật mã kỳ lạ](#)
- [Kỳ 2: Người khách bí mật](#)
- [Kỳ 3: Tấm bản đồ của Hoàng Tử Bé](#)
- [Kỳ 4: Hoa lạc giữa rừng gươm](#)
- [Kỳ 5: Virus Lover](#)
- [Kỳ 6: Ánh sáng cuối đường hầm](#)
- [Kỳ 7: Công Chúa Bé](#)
- [Kỳ 8: Hoàng Tử Bé cầm điếu?](#)
- [Kỳ 9: Suýt mất mạng](#)
- [Kỳ 10: Lạc trong rừng thẳm](#)
- [Kỳ 11: “Vua Sư Tử” cứu mạng](#)
- [Kỳ 12: Mất tích](#)
- [Kỳ 13: Tiếp cận Hoàng Tử Bé](#)
- [Kỳ 14: Tên cận vệ buồn cười](#)
- [Kỳ 15: Ngôi nhà trong lòng đất](#)
- [Kỳ 16: Tâm sự đêm rừng](#)
- [Kỳ 17: Giả trang](#)
- [Kỳ 18: Huyết chiến](#)
- [Kỳ 19: Bế tắc](#)
- [Kỳ 20: Độc ác](#)
- [Kỳ 21: Liên lạc với kẻ thù](#)
- [Kỳ 22: Sao chổi đâm vào trái đất](#)
- [Kỳ 23: Kẻ thất tình](#)
- [Kỳ 24: Tên gian ác đào thoát](#)
- [Kỳ 25: Tarzan lạc trong thành phố](#)
- [Kỳ 26: Nhiệm vụ bất khả thi](#)
- [Kỳ 27: Thống thiết người rừng](#)
- [Kỳ 28: Thiên ác đảo đầu](#)
- [Kỳ 29: Thương đế cũng phải... khóc](#)
- [Kỳ 30: Hoan hô trái tim](#)

KỠ 1: MẬT MÃ KỠ LẠ

Ba cái đầu chụm vô màn hình. Hải khòm ra lệnh:

- Kim Thú Y đưa đĩa install vào!

“Kim Thú Y” có tên thật là Kim Thúy. Nghe Hải khòm kêu mình bằng cái tên “bác sĩ... gia súc” như vậy bèn cả giận, không dứt đĩa vô ổ máy tính mà lại dứt vô túi áo đầm. Thăng Minh móm năn nỉ:

- Thôi các ông các bà làm phước cho con nhờ. Con phải đi lùng sục khắp các cửa hàng dịch vụ vi tính ở thành phố mới chép được cái game này, bây giờ dứt vô túi làm hư đĩa của con thì khôn nạn cho đời con lắm! Thôi, Kim Thúy đưa đây. Cái trò *Little Prince* là trò mới nhứt, độc đáo lắm...

Kim Thúy móc túi áo đầm lấy ra cái đĩa mềm không phải vì nàng ta nghe lời năn nỉ của tên nam nhi móm sòm mà xiêu lòng, chỉ vì nàng cũng rất khoái chơi game! Hải khòm gõ lệnh “Install” xong, chăm chú nhìn màn hình chờ đợi... Kim Thúy sốt ruột... Minh móm thì chĩa cái cằm nhọn hoắt vô màn hình... Chợt Hải khòm thét lên:

- Được rồi!

Trên màn hình xuất hiện chân dung một hoàng tử giống hệt chàng Hoàng Tử Bé của văn hào Saint Exupéry, nhưng nhờ màu sắc của trò chơi nên chàng hoàng tử trên màn hình rất đẹp và rất giống thật. Chàng nghiêng mình khẽ chào ba cái mặt đang chĩa sáu con mắt hao hao vào mình, chàng nói: “*Hoàng Tử Bé xin cảm ơn các bạn đã chọn trò chơi này. Sau khi trò chơi được cài vào máy vi tính của bạn, bạn sẽ phải cùng tôi đi vào thế giới mộng du, nơi mà bố tôi, nhà văn S.Exupéry, đã sinh tôi ra. Các bạn hãy chú ý giải mật mã ở cuối mỗi vòng chơi để có thể đi tiếp vào cuộc phiêu lưu khác. Bíp, bíp, bíp... Trò chơi đã cài đặt xong, nếu các bạn muốn du hành cùng tôi, hãy gõ phím Enter ngay vào lúc này...*”. Kim Thúy reo lên:

- Trời ơi chàng Hoàng tử dễ thương quá! Để tui gõ enter cho.

Bàn tay nhỏ nhắn của Kim Thúy chưa kịp đặt lên bàn phím thì đã bị giữ lại bởi năm ngón tay cứng ngắc của Minh móm:

- Để đó cho trầm, vì trầm là người đem Hoàng Tử Bé vô đây.

Chưa dứt lời, nó đập ngay ngón tay lên phím enter. Hải khòm nức nở:

- Mày gõ như búa tạ vậy! Hư bàn phím của tao làm sao!

Khi màn hình hiện ra chàng Hoàng Tử Bé sinh động thì cả sáu bàn tay thi nhau gõ búa xua lên bàn phím. Năm phút sau, sáu bàn tay đột ngột dừng lại và sáu con mắt trợn lên ngó nhau:

- Ê, chơi bằng phím nào vậy?

Đúng lúc đó, từ cặp loa stéréo vang lên tiếng “bíp” báo động cho cả ba biết rằng ở mạng Kidnet của máy họ vừa nhận được một bức thư điện tử của một máy khác trong mạng gửi đến. Hải khòm lập tức thoát khỏi *Little Prince* để xem thư. Ở cửa sổ Kid-mail của Kidnet, ba người đọc được thông tin: “*Báo động cùng tất cả các bạn trẻ. Trò chơi Little Prince hiện đang có mặt và được các bạn yêu thích, nhưng tất cả các đĩa cài đặt của bộ trò chơi này đều bị nhiễm một loại virus boot vô cùng nguy hiểm, chưa có chương trình chống virus nào diệt được. Vậy các bạn không nên đưa trò chơi này vào máy PC của mình, có thể toàn bộ đĩa cứng của bạn sẽ bị xóa trắng chỉ sau một lần chạy Little Prince. Ký tên: Một người tốt bụng!*”. Cả ba cái miệng cùng hét lên:

- Chết cha rồi!

Hải khòm chú thích thêm:

- Thôi rồi, tiêu cái đĩa cứng của tao rồi. - Hải khòm dí nắm đấm vô mũi Minh móm - Cũng tại

mày... ờ, bây giờ tao mới hiểu tại sao mày không cài trò này vô máy mày mà lại đem qua đây cài máy tao... Thằng bạn khốn... khốn...

Minh móm biết tội ác của mình khi xóa trắng đĩa cứng của Hải khò, bèn xuống nước, thật thà khai báo:

- Khò ơi, tại vì hôm trước tao nghe mày nói ước gì con nhỏ Tú Anh lớp mình biến thành công chúa thì mày sẽ làm hoàng tử để cứu nàng khỏi tay thằng quỷ dữ Lân mập ở lớp 11A5. Bởi vậy tao mới sưu tầm trò *Little Prince* cho mày làm Hoàng Tử Bé trên màn hình cho đỡ buồn, ai dè...

Kim Thúy chau môi nguyệt dài:

- Hừ... hóa ra các người chơi trò hoàng tử là để đi cứu “công chúa” Tú Anh đó hử? Thôi, tui xin kiếu hai ngài hoàng tử dỏm...

Nói xong, nàng Kim “Thú Y” giũ váy đầm đánh phạch một cái, ngúng nguẩy bỏ đi một nước ra cửa. Minh móm lật đật chạy theo, giả nai:

- Kim Thúy ơi, thằng Hải khò nó khoái cứu công chúa Tú Anh, còn mình thì chỉ muốn được diệt bạo trừ gian để cứu công chúa... Kim Thúy mà thôi.

Kim Thúy chột đứng sững lại, nhìn Minh móm từ đầu tới chân, từ đằng trước ra đằng sau, nàng buông ra một câu ca ngợi:

- Thánh thần thiên địa ơi, nghe ông tán tỉnh tui cứ tưởng nghe Vũ Linh ca sáu câu vọng cổ chớ...

Không hiểu sao Minh móm lại cảm thấy khoái trá vì cái “huy chương vàng cải lương” vừa được “công chúa” Kim “Thú Y” gắn lên ngực mình. Đợi Kim Thúy đi khuất, Minh móm trở lại chỗ Hải khò đang ngồi vò đầu bứt tai:

- Khò ơi, lỡ rồi, dù sao thì cái con virus gì đó cũng chui vô máy mày rồi. Cùi đầu còn sợ lờ, mình chơi tiếp đi, rồi tính sau...

Hải khò vác cái mặt đám ma tới trước màn hình, hai thằng “hoàng tử” lại chụm đầu vô *Little Prince*, chỉ năm phút sau, Hải khò đã quên mất cái đĩa cứng đang bị đe dọa nặng nề, nó nhập hồn vô chàng Hoàng Tử Bé trên cái tinh cầu nhỏ xíu xa lắc xa lơ nào đó. Khi hai thằng “đi” hết vòng một với biết bao gian nan, màn hình hiện ra một bài toán đố. Rất khó khăn hai cái đầu dốt đại số mới giải được bài toán, *Little Prince* liền hiện ra dòng chữ: “*Hoan nghênh các bạn đã hoàn tất vòng 1 của Little Prince. Mật mã của vòng 2 là: TÔI.. Bây giờ mời các bạn tiếp tục*”. Hai thằng “hoàng tử” lập tiếp tục tỉ thí trí óc với màn hình. Họ thu được mật mã của vòng ba là: “ĐANG...”. Một giờ vật lộn nữa, hai chàng hoàng tử biết được mật mã vòng bốn: “BỊ...”, hai giờ sau màn hình hiện lên mật mã vòng thứ năm: “BẮT...”. Bài toán đố cuối vòng thứ năm thật hóc búa, hai chàng hoàng tử Hải khò và Minh móm không tài nào giải được, cuối cùng họ quyết định chép lại bài toán để tìm người giải. Minh móm nói:

- Để tao ghi lại mấy cái mật mã, mai một đờ mắt công chơi lại từ đầu.

Hắn lấy giấy hí hoáy ghi chép: Vòng 2: “TÔI”, vòng 3: “ĐANG”, vòng 4: “BỊ”, vòng 5: “BẮT”... Bỗng Hải khò la lên:

- Ê, Minh móm, mấy cái mật mã của trò chơi *Little Prince* coi bộ kỳ cục à nghe.

Minh móm nhìn vô hàng chữ mình mới ghi, một lát sau cũng công nhận như Hải khò: ghép những cái mật mã lại sẽ thành: “TÔI.. ĐANG... BỊ... BẮT...”. Hải khò nhăn trán cho ra vẻ Archimède lúc đi tắm:

- “Tôi đang bị bắt...”, “Tôi đang bị bắt...”. Nè, Minh móm, cái câu này coi bộ hơi giống câu kêu cứu... như hồi xưa người bị đắm tàu bỏ thư kêu cứu vô chai rượu thả trên biển may ra có người nhặt được.

Minh móm cũng nhăn trán cho giống Archimède lúc nhảy ra khỏi bồn tắm mà chưa kịp... mặc đồ:

- Trời! Phải chi giải được bài toán cuối vòng năm mình sẽ có mật mã vòng sáu thì mới biết được

“Tôi đang bị bắt...” rồi tiếp chữ gì nữa. Tao sốt ruột quá.

Hải khò mớ:

- Ước gì bây giờ mà có Kim Thúy ở đây tao chắc chắn bài toán này sẽ giải xong cái rụp, bọn mình sẽ biết ngay cái mật mã vòng sáu.

- Ồ, tao không biết Kim Thúy học cách nào mà môn gì nó cũng giỏi...

Hải Khòm nhìn quanh một lúc rồi thở dài:

- Mà thấy đó, tao lúc nào cũng chúi mũi vô học, nhưng có cái kỳ lạ là hễ trả bài xong là tao quên bài đó liền, học bài sau là quên bài trước... Tao không hiểu nổi sao bọn con gái chúng nó nhớ bài học dai như đĩa. Nhỏ Tú Anh tới bây giờ còn thuộc vanh vách bài lịch sử hồi mấy lớp trước lận.

- Ủa, bộ nó mới trả bài hồi lớp cũ cho mày nghe hả?

Hải khòm sừng cồ:

- Nói chuyện với mày chán như nói với cái đầu gối. Ai đời nam nữ ngồi với nhau mà trả bài lịch sử. Có điều, hôm đi mua sách với nó trên đường Lê Lợi tao đại mồm đại miệng nói quê nội nó là Bình Định có anh hùng áo vải được đặt tên cho con đường lớn nhất Sài Gòn thì thật là vinh dự.

Mình móm cười hô hố, chảy nước mắt:

- Rồi Tú Anh của mày nó nói sao?

- Nó cũng cười giống như mày đang cười vậy. Nó nói quê nội nó trước giờ chỉ có Quang Trung Nguyễn Huệ nay mới có thêm Lê Lợi; vậy là Bình Định có tới hai vị anh hùng dân tộc nổi tiếng mà nó không biết. Tao bèn cãi với Tú Anh: ba vị chứ sao hai?

Mình móm ngạc nhiên:

- Ủa sao lại ba?

- Mày với Tú Anh sao giống nhau quá, nó cũng hỏi tao như vậy, tao giải thích: thì một là ông Quang Trung, hai là ông Nguyễn Huệ, ông Lê Lợi nữa là ba...

Mình móm lại đưa cái cằm nhọn hoắt vô mặt Hải khòm mà cười văng cả nước bọt:

- Thiện tai, thiện tai... Cái sở học của nhà người có thể giúp dân giúp nước làm tăng gấp mười lần các vị anh hùng dân tộc...

Hải khòm đỏ mặt gân cổ nổi lên như dây leo xanh:

- Nhưng sau vụ đó tao lục sách giáo khoa đọc lại thì thấy mình quê quá. Nguyễn Huệ với Quang Trung chỉ là một ông, Trần Quốc Tuấn với Hưng Đạo Vương cũng là một, còn Lê Lợi là anh hùng áo vải Lam Sơn chứ hông phải Bình Định!

Mình móm giải thích:

- Mày là chủ cái máy vi tính này, đầu óc mày bị virus cỡ đó nên cái máy cũng bị lây là đúng rồi, đâu phải tại tao, thấy chưa?

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng gõ cửa và tiếng bước chân đi qua đi lại của ai đó ngoài cửa có vẻ nóng ruột lắm. Hai chàng hoàng tử giật mình bước ra khỏi giấc mơ lịch sử bị virus của Hải khòm, cùng sung sướng hét lên:

- Nàng Kim “Thú Y” trở lại, bài toán sẽ được giải, chúng ta sẽ biết mật mã vòng thứ sáu!

Mình móm lật đật chạy ra mở cửa rồi hoảng hốt chạy trở vô, mặt mày xanh lét.

KỲ 2: NGƯỜI KHÁCH BÍ MẬT

Hải Khòem hất cằm hỏi:

- Sao bản mặt mày xanh như tàu lá vậy?

Minh móm lập cà lập cập:

- Có... có... khách...

Hải khòem cười:

- Chẳng lẽ Kim “Thú Y” lại làm mày run như thăn lằn đứt đuôi vậy sao?

Minh móm cà lăm:

- Hô... ổng... phải... Kim Thúy... Mà... mà... là...

Hải khòem bực dọc ký lên cái hộp sọ cứng như đá của Minh móm cái “cốp”. Nhờ cú va chạm, các “mạch IC” trong hệ thống thần kinh của Minh móm có vẻ hoạt động tốt hơn:

- Là... phái viên của Hoàng Tử Bé!

Hải khòem đưa tay sờ trán thẳng bạn móm sọm ra vẻ an ủi:

- Coi bộ Kim “Thú Y” giận lẫy cũng ảnh hưởng tới cái “hệ điều hành” của mày dữ hén!

Minh móm gạt tay thẳng bạn thân có cái lưng của con vượn đốm trong truyện tranh Phan Tân - Sĩ Phú ra khỏi vầng trán bác học của mình:

- Tao nói thiệt! Hẩn ngồi chờ mày ngoài phòng khách kia.

Ở phòng khách. Trên bộ sa-lon. Một gã trai trắng trạc... tuổi tui nó đang ngồi rờ rẫm cái cằm không râu ria gì ráo. Hai con mắt hẩn trợn lên nhìn chằm chặp vào... khoảng không gian trống rỗng trước mặt. Bất chợt, hẩn đứng bật dậy, mắt vẫn gắn dính vào khoảng trống có lẽ rất hấp dẫn của riêng hẩn. Hẩn chìa tay ra, nói mà chẳng thèm nhìn ai:

- Xin kính chào các vị khách quý!

Minh móm thì thầm vô lỗ tai Hải khòem:

- Thằng này chắc bị mù và “mát”, vô nhà người ta mà lại gọi chủ nhà là khách.

Hải khòem khẽ nghiêng đầu chào vị khách lạ lòng:

- Chào ông bạn! Nếu tôi không lầm thì bạn là...

Gã “mù” và “mát” vẫn không nhìn hai “thằng nhóc” trước mặt:

- Quả thật quý vị không lầm. Tôi xin giới thiệu lại một lần nữa, tôi là phái viên của Hoàng Tử Bé.

- Gã “mù” và “mát” nói tiếp: - Qua mạng Kidnet, chúng tôi được biết quý vị đã cài đặt trò chơi *Little Prince* của chúng tôi vào hệ thống máy các bạn. Chúng tôi rất hoan nghênh các bạn đã chọn trò chơi này. Tuy nhiên, như chúng tôi đã báo động trên mạng, tất cả các đĩa install của *Little Prince* hiện đang bị nhiễm một loại virus hoàn toàn mới lạ, các nhà virus học còn đang bó tay trước “con” virus lạ lòng và táo tợn này. Với tinh thần trách nhiệm tuyệt đối trên phần mềm đã xuất xưởng, chúng tôi, phái viên của Hoàng Tử Bé, thông qua địa chỉ Kidnet, tìm đến đây để giúp quý khách tiêu diệt “con” virus vô lại kia. Rất mong sự hợp tác của quý khách!

Gã “mù” và “mát” nói một lèo, đều đặn từng âm một y hệt như tên người máy nhân vật chính của *Terminator II*. Điều này khiến Minh móm và Hải khòem bỗng dưng có cùng suy nghĩ: giá mà cái đầu gã “mù” và “mát” này vì lý do gì đó bị tách ra làm đôi chắc tui nó chỉ nhìn thấy một mớ dây nhợ và mạch IC! Tất nhiên, trước lời đề nghị vô cùng nhã nhặn của gã “mù” và “mát”, Minh móm như mở cờ trong bụng vì bỗng dưng thoát khỏi cái tâm trạng của kẻ bị đè nặng bởi tội ác “xóa trắng đĩa cứng” của bạn mình. Hải khòem còn mừng rỡ hơn:

- Chúng tôi rất cảm ơn ông bạn. - Hân chia tay ra: - Xin mời phái viên Hoàng tử bé vô đây!

Trước máy PC, gã “mù” và “mát” đưa chiếc đĩa mềm vào, chạy một chương trình xóa sạch *Little Prince*, gã thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Xong! Mà này, quý vị cho biết mật mã của vòng bốn của *Little Prince*. Vì ở mỗi máy, các mật mã sẽ hiện lên khác nhau, đó là do tác động phá hoại của virus, chúng tôi cần biết mật mã đã hiện trên máy quý vị.

Minh móm móc tờ giấy nháp ghi các mật mã *Little Prince*:

- Mật mã vòng bốn là... là: ‘BỊ’!

Gã “mù” và “mát” chớp lấy tờ giấy, đọc chăm chú các mật mã viết bằng nét chữ gà bới của Minh móm: “TÔI... ĐANG... BỊ... BẮT...”. Sau khi cẩn thận dứt tờ giấy của Minh móm vô túi... mình, bỗng gã nhảy dựng lên:

- Đó, quý vị thấy chưa! Làm gì có cái game nào lại có mật mã buồn cười như vậy. Thành thật cảm ơn quý vị đã giúp chúng tôi, sau khi hoàn tất version mới của *Little Prince*, chúng tôi sẽ gửi ngay đến bù đắp cho quý vị. À, quý vị còn giữ bộ đĩa install?

Hải khòem hắt hàm về phía Minh móm. Minh móm dòm vô ổ đĩa chỉ thấy cái khe ổ trống hoác. Minh móm hoảng hốt:

- Chết cha rồi! Chắc là Kim Thúy đã giận lấy lấy luôn cái đĩa của tao rồi.

Gã “mù” và “mát” nhếch mép cười:

- Không sao, nếu quý vị còn giữ bộ đĩa install của Hoàng Tử Bé, xin quý vị vì an toàn của máy mình, đừng bao giờ cài *Little Prince* vào máy nữa, tốt nhất quý vị nên format lại đĩa mềm đó để xóa chương trình cài đặt *Little Prince*, cũng có nghĩa là tiêu diệt luôn “con” virus độc ác kia... Thôi, công việc đã xong, phái viên Hoàng Tử Bé xin kính chào quý vị.

Gã phái viên kỳ lạ kính cẩn bước thụt lùi ra đến tận ngạch cửa mới quay ra đường đi một nước. Hải khòem trở vào phát biểu nhận xét của mình:

- Mà y có thấy thằng phái viên này giống người máy không?

Minh móm gật đầu:

- Ủ, nếu hai con mắt nó là hai bóng đèn thì tao không phủ nhận ý kiến của mày. Nhưng... tao thấy cái kiểu diệt virus của thằng nhóc này lạ lắm, nó chỉ xóa sạch *Little Prince* của túi mình chứ có tiêu diệt gì đâu!

Hải khòem gục gặc cái đầu tán thành:

- Ủ hén, nó còn “chôm” luôn tờ giấy ghi mật mã của mày rồi. Thằng này hành động có vẻ mờ ám đây. Hay nó thuộc nhóm phá hoại phần mềm của thằng Thông bác học?

- Không đâu, tao thuộc lòng hết bốn cái mật móc của túi nó mà. Không có thằng nào giống robot như thằng này đâu. Túi Thông bác học mới kết nạp một thành viên mới. Túi nó đang lo o bế cái “phần mềm” mới này, thì giờ đâu đi tuyên chiến với túi mình.

Hải khòem ngạc nhiên:

- Ủa, sao lại kết nạp thành viên mới, rồi lại là “phần mềm”?

Minh móm cười:

- Nói ra e mày tự tử... tao mắc ông đi “ủ tờ”.

Hải khòem chột buồng mình ngồi xuống ghế, rũ rượi, thông thọt như miếng giẻ rách:

- Tao đoán ra rồi... Nhưng vẫn muốn nghe mày nói lên cái sự thật phũ phàng đó... Nói đi... vì mày là bạn thân của tao, làm ơn cho tao một phát súng ân huệ...

Minh móm dòm vô cái mặt bỗng trở nên ngu đần của Hải khòem, buồng từng tiếng như từng phát súng lục:

- Tú Anh của mày đã gia nhập nhóm của thằng Thông bác học!

- Trời! - Sau tiếng kêu thê lương ai oán còn hơn Tê Thiên Đại Thánh bị Phật Tổ Như Lai lấy núi Ngũ Hành đè lên bụng, Hải khòim rơi “bịch” từ trên ghế xuống đất. Hấn động tay thình thịch xuống nền nhà:

- Thông bác học, tao thề không đội trời chung với tụi bây...

*

- Khoa học kỹ thuật tiến bộ, nhưng lại tiến bộ một cách quá bất công!

Tú Anh mở đôi mắt tròn xoe đẹp như hai hạt nhãn, chính đôi mắt này đã làm Hải khòim ghiền ăn nhãn... hột tiêu:

- Sao Kim Thúy lại nói vậy?

- Tú Anh không thấy sao, bây giờ là thời đại computer, nhưng cái máy đó lại thuộc về bọn con trai. Nếu bọn mình có sờ vào máy, chúng nó bắt mình học các phần mềm Word, Quattro, Excel... để làm thư ký hoặc thủ quỹ cho chúng nó thôi. Ngay cả các trò chơi, có trò nào dành cho con gái bọn mình đâu, toàn đâm chém, bắn giết hoặc... đi cứu công chúa! Chả bao giờ có trò... đi tìm hoàng tử dành cho bọn mình cả!

Tú Anh chớp chớp hai hột nhãn giống hệt cô bé học dốt nhưng lại có năng lực siêu phàm trong phim hoạt hình “*Thủy thủ mặt trăng*” của Nhựt bản:

- Ủ nhỉ, bạn nói mình mới để ý. Tại sao không có trò chơi đi tìm hoàng tử nhỉ? Bây giờ bọn mình đã “hiện đại” rồi, chứ đâu có giống mấy nàng công chúa hồi xưa cứ vô rừng nằm ngủ thẳng cẳng đợi hoàng tử đi tìm! À Kim Thúy này, mình nghe bọn con trai xôn xao về cái game *Little Prince*, có phải là trò đi tìm hoàng tử không vậy?

Bỗng nhiên Kim Thúy nghe quận lên trong lòng một nỗi đau khó tả khi nhớ lại hồi nãy bọn Hải khòim dám tuyên bố “đi tìm công chúa Tú Anh” ngay trước mặt mình và cô cũng chợt nhớ ra âm mưu của mình khi tìm gặp Tú Anh. Cô móc cái đĩa vi tính trong túi áo ra:

- “Hoàng Tử Bé” đó, game này hay lắm, trí tuệ lắm, về chép vào máy bạn, tha hồ mà tìm hoàng tử.

Tú Anh chụp ngay cái đĩa, rồi rít cảm ơn, vội vã chìa tay cô bạn gái mà không ngờ mình sắp chuốc họa vào thân.

Mười phút sau, bốn tên trong nhóm Thông bác học đã cầm đầu cầm cổ quanh Tú Anh và cái màn hình vi tính của Thông bác học. Với tài trí của một chuyên gia phá hoại, chỉ hơn một giờ sau, Thông bác học đã chạy cái game *Little Prince* đến vòng tám. Và chúng cũng không khỏi ngạc nhiên khi thu được những mật mã rất kỳ lạ từ trò chơi này. Thông bác học đặc chi, liền gửi thư điện tử đến địa chỉ Kid-mail của Hải khòim: “*Chào ông bạn Hải khòim. Tụi tao đã chơi Little Prince đến vòng 8. Nghe nói tụi mày đang còn mày mò ở vòng 5? Tội nghiệp, có muốn xin mật mã không? Ký tên: Thông bác học và Tú Anh*”. Năm phút sau, màn hình của Thông bác học kêu “bíp, bíp...”, chúng nhận được thư của phe Hải khòim: “*Thông bác học thân mến! Làm ơn cho tụi tao mật mã vòng 6, 7 và 8. Vô cùng cảm ơn. Chúc mừng tụi mày có thành viên mới. Ký tên: Hải khòim*”. Thông bác học đọc thư trên màn hình, cười khoái trá:

- Tú Anh thấy chưa, chúng nó là một đám mít đặc.

Nói xong, hấn làm ra vẻ anh chị thương hại đàn em, gõ lên màn hình, gửi đến bọn Hải khòim lá thư: “... Vì bọn mày cung cấp cho đĩa *Little Prince*, nên đổi lại, tao cho mày mật mã. Vòng 6: CỐC, vòng 7: CÚU, vòng 8: MÌNH. Được chưa, đồ ngốc...”. Chẳng mấy chốc máy Thông bác học hiện lên thư đáp của Hải khòim: “*Xin cảm ơn! Và xin cầu chúc cho đĩa cứng của máy mày không bị xóa sạch vì virus trong trò Little Prince*”.

Thông bác học tức như bị bò đá, hấn xỏ ra một câu tiếng Đan Mạch:

- Thằng Hải khòim mất dạy này... Mày sẽ biết tay ông...

Ngay lúc đó, bỗng Minh móm từ đâu ngoài đường chạy xông xộc vô, vừa thở vừa nói:
- Kim Thúy... bị... bị... bắt... cóc... rồi!

KỲ 3: TẤM BẢN ĐỒ CỦA HOÀNG TỬ BÉ

Thấy Minh móm - vốn là “cận thần” của Hải khò - bỗng dưng xuất hiện ngay giữa bản doanh của mình, lại thêm nổi căm giận vì lá thư mới nhận được, Thông bác học nổi xung thiên lao đến tóm cổ áo gã kẻ thù từ trên trời rơi xuống:

- Lão, chúng mày lão thật. Dám dùng “mỹ nhân kế” kêu Kim Thúy đưa đĩa Hoàng tử bé đầy virus cho Tú Anh mang về đưa virus vi khuẩn vô máy tao, lại còn dám vác mặt tới tận đây tung hỏa mù “Kim Thúy bị bắt cóc” hả? Nè, “bắt cóc” với bắt ếch nè...

Thông bác học đưa nắm tay ketchup sù tính hỏi thăm sức khỏe cái lỗ mũi dễ ghét của Minh móm nhưng cánh tay hắn bị ai đó giữ lại, ngoảnh lại nhìn hóa ra là Tú Anh. Hai hột nhãn đen và to trên mặt Tú Anh chớp chớp, làm cơn giận bốc lửa của Thông bác học bốc thành... khói:

- Khoan đã, để Minh móm nói hết coi chuyện gì vậy.

Rồi với dáng điệu của nàng Người Mèo trong “*Batman trở lại*”, cô dạng hai chân, khoanh tay, hất mái tóc dài tuyệt đẹp về phía tên kẻ thù đang run như cây sậy. Minh móm thoát khỏi bàn tay cứng như gọng kìm của Thông bác học mừng như vừa sống lại, nói không kịp thở:

- Sau khi đưa cho Tú Anh cái đĩa mềm, Kim Thúy có ghé qua nhà tao tâm sự nỗi lòng của nàng. Rồi nàng hối hận, sợ virus trong *Little Prince* sẽ xóa sạch đĩa cứng của tui mày, Kim Thúy lật đật từ giã tao để đến đây với hy vọng kịp ngăn tui mày cài Hoàng Tử Bé vô máy... Tao sợ tui mày hiểu lầm Kim Thúy nên lên đi theo sau lưng nàng...

Thông bác học nhếch mép cười:

- Chứ không phải mày “làm cái đuôi em đó” à?

Minh móm lắc đầu nguầy nguậy:

- Không phải... Tao theo sau lưng Kim Thúy một lúc, bỗng thấy nàng dừng lại nói chuyện với ai đó, nhìn kỹ hóa ra là gã phái viên Hoàng Tử Bé...

Thông bác học nhăn trán:

- Phái viên Hoàng Tử Bé là ai?

- Chuyện này dài dòng, lát tao kể sau... Khi nàng đứng nói chuyện với gã kia, tao núp cách đó một khoảng hơi xa nên không nghe thấy gì. Bỗng từ sau lưng hai người có chiếc xe hơi lao vút tới, dừng cái “réc” ngay bên cạnh hai người, cửa xe bật mở, tao thấy một bàn tay mang găng đen thui thò ra nắm lấy tay Kim Thúy lôi tuột nàng vô trong xe, gã phái viên kia nhìn quanh một lượt rất nhanh rồi chui lên xe, chiếc xe phóng vút đi. Mọi việc xảy ra lẹ quá, tới mức tao chưa kịp hoàn hồn thì chiếc xe đã biến mất tiêu...

Tú Anh nhú mày:

- Chà... nghe ông kể sao mà giống truyện trinh thám Sherlock Holmes quá! Rồi... sao nữa?

- Thì... trắng sao gì nữa. Tui lật đật chạy tới đây, may ra gặp thằng phái viên!

Thông bác học nghiêng răng trêu trạo:

- Mày nói sao? Bọn tao đâu có hèn hạ tới mức chơi cái trò bắt cóc con gái người ta. Mà Kim Thúy thuộc phe tui mày, tui mày tính sao?

- Tao quên nữa, mật mã trò Hoàng Tử Bé ghép lại thành câu gì tui mày biết không? Đó là “TÔI ĐANG BỊ BẮT CỐC! CỨU TÔI VỚI”.

Tú Anh nhăn mặt:

- Mật mã gì mà nghe thấy ón!

Mặt Minh móm bỗng trang nghiêm hẳn ra:

- Tụi này nghĩ đây không phải là mật mã thường của trò chơi Hoàng Tử Bé đâu, mà là một lời kêu cứu được ai đó kín đáo giấu dưới mật mã của game *Little Prince*. Bởi vậy cái thằng tự xưng phái viên kia mới mò tới tận nhà Hải khò mò xóa sạch trò chơi Hoàng Tử Bé trên máy nó rồi còn chồm luôn tờ giấy tao ghi lại mật mã. Tao nghĩ, chắc thằng đó tưởng Kim Thúy đang giữ cái đĩa trò chơi nên mới bắt cóc nàng.

Tú Anh chợt này ra sáng kiến, nhưng cô lại phát biểu nó thành mệnh lệnh:

- Thông bác học, gửi ngay cái thư điện tử báo cho Hải khò mò biết sự việc đi... Coi Hải tính sao...

Không hề bàn cãi, Thông bác học rầm rập đến ngồi trước bàn phím gõ lia lịa. Ít phút sau, hấn quay lại:

- Hải khò mò trả lời rằng sẽ tới đây ngay, hấn còn gửi cái này cho bọn mình xem trước.

Trên tay Thông bác học là tấm bản đồ mà hấn vừa cho in ra từ lá thư điện tử của Hải khò mò.

- Theo Hải khò mò thì nó tìm được tấm bản đồ ở cuối vòng mười của trò Hoàng Tử Bé và nó nghi tấm bản đồ này có liên quan tới câu kêu cứu kia.

Tấm bản đồ in trên giấy A4 được trải ra trên bàn, cả lũ chụm đầu vô coi. Đường nét bản đồ được vẽ bằng hình khối hộp. Ở trung tâm bản đồ là một khối chữ nhật đứng, trên đầu có chiếc thánh giá, gần đó, cách hai lần vạch song song có một khối chữ nhật khác, trên đầu khối là một chiếc cột ăng-ten cao. Người vẽ bản đồ có lẽ chọn hai hình khối này làm trung tâm, từ đó, nhiều mũi tên tỏa ra bốn xung quanh.

Nghiên cứu tấm bản đồ hồi lâu, Thông bác học quả không hổ thẹn với tên mình, nói:

- Cái trung tâm bản đồ này có vẻ giống khu vực nhà thờ Đức Bà và nhà bưu điện thành phố. Còn cái hình vuông đẹp có lá cờ trên mái, đúng là dinh Thống Nhất rồi!

Minh móm quên người vừa nhận xét rất thông minh vốn là kẻ thù của mình nên buột miệng khen:

- Quả là bác học! Đúng là thông thái. Nhưng nhiều mũi tên chĩa về nhiều hướng biết đâu mà lần...?

Trong khi bọn Hải khò mò và Thông bác học cắm đầu trên tấm bản đồ thì ở một căn phòng khác Kim Thúy đang ngồi trước mặt hai gã đàn ông. Gã đứng khoanh tay có dáng điệu giống hệt một robot, đó là tên phái viên đã chặn Kim Thúy để nói chuyện trên đường. Tên thứ hai mang cái thân hình của một con gấu thời... tiền sử, vì trông hấn còn xấu hơn và hung dữ hơn những con gấu mà Kim Thúy từng thấy trong sở thú. Gã phái viên Hoàng Tử Bé mở miệng, trong khi vẫn đứng yên như robot thứ thiệt:

- Cô bé xinh đẹp kia, nói thật đi, cô cất cái đĩa mềm *Little Prince* ở đâu?

Kim Thúy cứng đầu, nhất quyết không khai báo:

- Các anh không cần biết, đó là chuyện riêng của tôi!

Gã giống con gấu tiền sử gầm lên:

- Mày để nó cho tao khai thác, chỉ năm phút thôi. Không chỉ cái đĩa, mà cả ô mai, me ngào... nó giấu ở đâu cũng phải lòi ra thôi.

Kim Thúy thắc mắc rất ngây thơ:

- Ủa, bộ tôi đang bị mấy người... bắt cóc hả?

Gã phái viên cười gằn:

- Cô bé Kim Thúy dễ thương ạ, cô đang ở trong tay một tổ chức hiện đại nhất, chúng tôi chỉ muốn cô hợp tác với chúng tôi, sẽ có phần thưởng xứng đáng cho cô và các bạn, nếu cô giao cho chúng tôi cái đĩa install của *Little Prince*!

Kim Thúy lại tiếp tục ngây thơ:

- Các anh lớn đầu, lại hiện đại nữa, cần gì chơi cái trò *Little Prince* của con nít?

- Con nhỏ này bố láo - Con gấu tiền sử gầm gừ - Không vòng vo gì nữa, nói ngay, mày để cái đĩa

mềm ở đâu?

Bỗng dung Kim Thúy thấy mình lúc này trở thành nhân vật quan trọng, trước tới giờ, dưới sự “đô hộ” của Hải khòh và Minh móm, chưa có lúc nào cô thấy được vai trò to lớn của mình như bây giờ, cô thích thú nhìn cái bản mặt ghê rợn của gã gấu. Gã phái viên Hoàng Tử Bé đột ngột ra lệnh:

- Gấu đen, tao giao nó cho mày! Không được “quay” nó chết ngủm đó nghe, chỉ cần lấy thông tin thôi. Nếu cần, mày có thể cắt bớt một bên tai nó, nhờ đó nó có thể trở thành người mẫu thời trang thế kỷ 21 đó.

Kim Thúy rụng rời cả hai tay chân khi nghĩ rằng cô sẽ chỉ còn có một vành tai, mấy con nhỏ bạn học sẽ cười cợt trên sự đau khổ của cô mỗi khi cô lên bảng trả bài, với cái gương mặt kinh dị như vậy, cô còn tha thiết gì mà “đi tìm Hoàng Tử Bé” nữa! Kim Thúy hét lên:

- Thôi, thôi... để tôi “tự giác khai báo”! Cái đĩa đó hiện ở nhà bọn Thông bác học.

Phái viên Hoàng Tử Bé gật đầu thú vị:

- Có thể chứ? Cô biết tụi nó đã tìm ra mật mã của trò chơi chưa?

- Tôi không biết!

- Thôi, cô bé tạm thời ở lại đây, chúng tôi sẽ đi xác minh lời khai của cô, nếu chính xác, cô sẽ được ra về với một món quà cảm ơn... Gấu đen, đưa cô ta vô phòng 13, săn sóc người đẹp cẩn thận.

Kim Thúy được Gấu đen dẫn qua mấy cái hành lang tối thui, quanh co như một mê cung, cuối cùng cô bị đẩy vô một gian phòng tối mờ mờ, lạnh ngắt như ở địa ngục...

Trong khi đó, ở tổng hành dinh của Thông bác học, một cuộc tranh chấp quyền bính đang diễn ra gay gắt. Hải khòh tuyên bố:

- Nếu bọn mày bầu Thông bác học làm chỉ huy trưởng vụ này, tao xin rút lui, Minh móm cứ việc tham gia với tụi bây.

Thông bác học cười lớn:

- Mày chưa phải là giang hồ hảo hán Hải khòh ạ! Ai đã đưa Kim Thúy tới nông nổi này? Chính tụi mày chứ ai, mà mày là thủ lĩnh tụi nó, mày đã “thiếu tinh thần trách nhiệm, gây hậu quả nghiêm trọng” chưa “cách chức” mày là may, còn đòi làm chỉ huy chiến dịch! Phải vậy không... Tú Anh?

Tú Anh chớp đôi mắt nhần... hột tiêu nhìn Hải khòh:

- Tôi đâu cần biết ai làm chỉ huy, chuyện quan trọng là làm sao cứu thoát Kim Thúy kia.

Minh móm hòa giải:

- Thôi, như vậy đi: Thông bác học làm chỉ huy trưởng, còn cái “ghế” phó chưa có người ngồi, bọn mình bầu Hải khòh vậy?

Tú Anh vỗ tay:

- Trời đất. Minh móm cũng có lúc thông minh ghê ta!

Hải khòh lúng búng trong miệng:

- Cũng được đi...

Hắn liếc đôi mắt đầy ghen tức nhìn Thông bác học. Hắn vừa bị “giáng chức” một cách ô nhục.

Thông bác học tuyên bố hùng hồn:

- Bây giờ, theo tấm bản đồ này, chúng ta phải đến nhà thờ Đức Bà, từ đó lần theo hướng các mũi tên, có thể tìm ra nơi trú ẩn của bọn phái viên Hoàng Tử Bé.

Tú Anh reo lên:

- Nếu đến đó, các ông cho tui ghé tòa soạn *Mực Tím* một phút thôi.

Minh móm rên rỉ:

- Trời đất, lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy mà còn ghé tòa soạn làm cái gì?

- Thì... Tú Anh nhờ tòa soạn đăng cái thông báo tìm “*me đi lạc*”, tại vì lúc trước Kim Thúy có sinh hoạt trong bút nhóm “*Vòm Me Xanh*” mà.

Thông bác học chỉ đạo:

- Ồ, ghé thì ghé, thôi, lên đường...

Cả bọn kéo nhau ra đường, mỗi chiếc xe đạp hai người đèo nhau, dĩ nhiên Thông bác học giành phần đèo Tú Anh. Hải khò mồm đèo Minh móm lóc cóc chạy theo sau lưng cặp kia, không nén được phần ghen... tức. Bất ngờ, ở khúc cua, xe hắn đâm sầm vào một người bộ hành...

KỲ 4: HOA LẠC GIỮA RỪNG GÙƠM

Tiếng va chạm ầm ỹ làm cả bọn dừng xe lại. Hải khò, Minh móm lồm cồm ngồi dậy bên cạnh chiếc xe ngã chổng gong. Thông bác học lật đật dựng xe chạy lại đỡ người đi bộ bị Hải khò tông ngã ngồi dưới đất. Gã con trai lạ mang chiếc khẩu trang che nửa mặt, vừa đứng lên vừa phúi bụi đất lấm lem chiếc áo trắng. Hải khò lúng túng:

- Xin lỗi anh! Tôi không cố ý!

Gã kia không nói không rằng, xua tay ra về bất cần, sửa lại chiếc khẩu trang trên mặt, bước đi thẳng một nước. Hải khò, Minh móm ngạc nhiên đưa mắt nhìn Thông bác học. Thông bác học nhún vai khó hiểu. Minh móm nhìn theo bóng người bộ hành đã đi một quãng xa, bỗng nhiên hấn hét lên:

- Nó, nó... nó đó!

Thông bác học hỏi:

- Nó là ai?

- Thằng robot Phái viên Hoàng tử bé chứ ai - Minh móm giậm chân khẳng định: - Chính nó đó!

Tú Anh này giờ đừng xớ rớ chột hỏi:

- Làm sao Minh biết chắc là nó?

- Thì... thì tui nhìn cái dáng đi cứng ngắc như người máy của nó.

Hải khò nói lên sự phát hiện muộn màng của mình:

- Đúng nó rồi! Hồi này, dòm hai con mắt giống hai cái bóng đèn của nó tao thấy hơi quen quen mà không kịp nhớ ra. Lên xe, lên xe đuổi theo nó mau! Bắt được nó mình sẽ biết Kim Thúy đang ở đâu...

Cả đám lao lên xe gò lưng phóng vút theo hướng tên Phái viên vừa đi. Nhưng khi đến ngã tư, những tên thám tử gà mờ không tìm đâu ra cái dáng robot của gã Phái viên Hoàng tử bé nữa! Cả bọn tiu nghỉu quay xe lại, tiếp tục cuộc mò mẫm theo tám bản đồ bí ẩn.

*

Kim Thúy sờ soạng trong bóng tối, tìm được cái nắm cửa, cô nàng thử xoay để mở nó ra, nhưng chỉ có những âm thanh “lạch cạch” tuyệt vọng khô không khóc vang lên từ ổ khóa. Sau một lúc hòa mình trong bóng tối, cô bé đã lờ mờ nhìn thấy mọi vật. Gian phòng trống rỗng, chỉ có một cái bàn, trên bàn là một chai nước tinh khiết và một cái ly. Nhìn chai nước tự nhiên Kim Thúy cảm thấy khát. Trước khi cầm chai nước, Kim Thúy sờ lên hai vành tai, thấy nó còn nguyên đó, cô rất mừng. Rót nước ra ly, Kim Thúy ngơ vờ nhìn cái thứ nước mà cô chẳng biết màu sắc ra sao. Chợt cô nhìn thấy ở đáy ly có chút ánh sáng. Kim Thúy mừng rỡ bỏ ly xuống, ngược mắt nhìn lên trần và thấy có một lỗ hồng nhỏ bằng nửa bàn tay ở sàn gác tầng trên, từ cái lỗ đó, chút ánh sáng yếu ớt đã chiếu vào ly nước của cô. Sau 30 giây nghĩ ngợi, Kim Thúy bước đến kéo chiếc bàn tới ngay dưới cái lỗ sáng. Ngay khi cô vừa dợm leo lên bàn thì có tiếng chìa khóa leng keng tra vào cửa. Kim Thúy lật đật nằm dài lên bàn, vờ ngủ. Theo luồng sáng hắt vào từ cánh cửa mở, gã đầu gấu xuất hiện, trên tay bưng chiếc mâm nhỏ:

- Ê! Con nhỏ kia, dậy mà xơi kẹo sô-cô-la! Tao không hiểu sao thằng người máy có vẻ tử tế với mày, còn như mấy đứa kia, nó bỏ đói cho rã ruột!

Kim Thúy vẫn giả vờ ngủ. Gấu đen bước tới gần, đặt mâm kẹo thơm phưng phức xuống ngay cạnh mũi cô bé. Gã cúi xuống nhìn vào mặt cô gái, gã chép miệng:

- Con nhỏ này coi bộ xinh xẻo à há! Hèn gì thằng người máy chẳng xiêu lòng sao được!

Gã đưa bàn tay thô ráp sờ lên má Kim Thúy. Nhột nhột không chịu nổi, cô nàng phải chớp mắt:

- Ủa ai...? Ủa... anh Gấu!

Gấu đen cũng chớp mắt ra vẻ sung sướng:

- Ủa, cô kêu tôi bằng... anh, hả?

- Ừ, tại... anh lớn hơn tui mà!

Gã đầu gấu xoa tay cười hề hề:

- Sao... tự... tự nhiên... tôi thấy... thấy... kỳ quá...

Kim Thúy ráng lấy bộ mặt giả nai, dài giọng cho dẻo quẹo như kẹo kéo:

- Sao vậy a... n... h Gấu?

- Tại... tại... vì từ trước tới giờ chưa ai kêu tôi bằng... anh!

Chợt Kim Thúy đổi giọng nức nở:

- Anh Gấu ơi! Hồi nãy em buồn quá, lấy cái kẹp tóc thả chơi cho vui, ai dè nó lọt qua cái lỗ hồng kia, rớt trên đó rồi, em muốn lấy mà với hồng có tới!

Gã Gấu đen nhìn cái lỗ trên trần, nhăn răng cười:

- Tưởng gì, cái vụ này dễ ợt. Cô... à... em... chờ chút, để tôi... e hèm... anh lên lầu lấy cho!

Cô bé giả nai nhảy xuống đất kéo tay gã đầu gấu:

- Đừng... anh Gấu... “đừng bỏ em một mình”, em sợ lắm, ở đây tối thui, lại có chuột nữa, ghê quá.

Khỏi lên lầu, anh đứng lên bàn, thò tay lấy giùm em đi...

Gấu đen sung sướng cầm miếng sô-cô-la lên:

- Nè, em ăn kẹo đi! Để anh lấy cái kẹp cho!

Nhìn thấy miếng sô-cô-la thơm nức mũi, Kim Thúy bỗng nghe bao tử sôi réo lên, cô nàng lập tức cầm lấy “oằm” một cái hết phân nửa miếng kẹo. Cô ngược mắt nhìn gã Gấu đen đứng trên bàn. Gã đang cố nhét bàn tay to bè qua cái lỗ hồng. Gã lảm bảm chửi rửa cái lỗ sao mà nhỏ quá! Gã cố nữa, cố nữa... Chợt gã thờ ắt ra sung sướng khi bàn tay của gã cuối cùng, tuy bị trầy xước chút đỉnh, cũng đã lọt được qua cái lỗ bé tí. Gã ngoáy bàn tay vòng vòng, kêu lên:

- Nè, em ơi! Anh không thấy cái kẹp tóc của em đâu hết!

Kim Thúy bốc thêm miếng kẹo nữa, vừa nhai vừa cười ranh mãnh:

- Anh Gấu đen ráng tìm giùm em nhen, còn bây giờ, xin tạm biệt!

Cô bé giả nai bây giờ đã trở thành... sư tử! Bằng hết sức lực, cô nàng kéo cái bàn ra khỏi chân Gấu đen. Gã đầu gấu đàn độn đưa mắt nhìn xuống, vừa cố rút bàn tay ra khỏi cái bẫy hiểm hóc, vừa kêu lên tuyệt vọng, thảm thiết:

- Em... chơi gì kỳ vậy! Gãy tay anh rồi!

Kim Thúy vừa phóng ra cửa vừa nói:

- Gãy tay đừng khỏi từng xẻo lỗ tai người ta! Bye bye...

Chạy hết dãy hành lang tối om, Kim Thúy lao xuống cầu thang. Cô không thể nhận ra đâu là cửa chính ra vào vì hai bên hành lang là vài chục cánh cửa kính mờ, đóng kín im lìm, giống nhau như đúc. Suy tính một lúc, Kim Thúy thử mở hé cánh cửa gần nhất, nhìn vào. Đôi mắt cô tròn xoe vì kinh ngạc. Bên trong là một gian phòng rộng mênh mông, hàng trăm người mặc áo blouse trắng như y tá trong bệnh viện, tất cả họ im lặng, mỗi người cúi mũi vào cái màn hình trước mặt mình. Chỉ có tiếng gõ bàn phím, tiếng “bíp bíp” lạnh lẽo, vô hồn vang lên từ những chiếc máy tính. Kim Thúy chợt buột miệng:

- Đây là một xưởng chế tạo phần mềm!

Cô bé sợ bị phát hiện, vội khép cửa lại. Bước đến cánh cửa bên cạnh, Kim Thúy mở ra và thấy một gian phòng treo quần áo. Nghĩ rất nhanh trong đầu, cô bước vào lấy một chiếc blouse trắng khoác lên người, bước ra. Mở cánh cửa khác, Kim Thúy thấy một phòng làm việc vắng người, cô bước vội vào, khép cửa. Màn hình của chiếc máy vi tính để trên bàn đang ở chế độ screen save liên tục chạy dòng chữ: “Phái viên đi công việc, 15 phút sau trở lại”. Kim Thúy kêu lên:

- A! Đây là phòng làm việc của tên Phái viên Hoàng Tử Bé.

Cô nhanh chóng ngồi vào ghế, xóa màn hình, gọi chương trình soạn thảo quen thuộc và chỉ trong ít phút đã viết xong một “con” virus mà trong lúc vội vàng Kim Thúy tạm đặt tên là virus “*Lover*”. Soạn xong, nạp virus lên bộ nhớ của máy, cô gọi lại màn hình screen save như cũ. Với tài viết virus học lóm được của Hải khòem và Minh móm, Kim Thúy tin rằng chẳng bao lâu nữa tất cả các máy nối mạng trong thành phố sẽ bị “con” virus này xâm lăng và thế là thông điệp kêu cứu của cô sẽ đến tay mọi người... Bất ngờ, một bàn tay cứng như thép chộp lấy vai Kim Thúy:

- Con nhỏ láu cá! Phên này mày sẽ đứt lỗ tai thiệt rồi!

Đó là tiếng gầm gừ của gã Gấu đen.

*

Gã Phái viên Hoàng Tử Bé chúi mũi vô màn hình máy tính của Thông bác học. Gã tức tối gầm lên:

- Trời đất! Tụi nó đã giải hết các mật mã của *Little Prince* và tìm được tám bản đồ. Chết cha rồi!

Gã điên cuồng xóa hết đĩa cứng của máy Thông bác học. Gã lục lọi khắp nơi trong phòng Thông bác học: kệ sách, ngăn tủ... để tìm tất cả những gì bọn Thông bác học đã lưu lại từ trò chơi *Little Prince*. Trước khi ra về, gã đến trước tấm kính sửa lại cái khẩu trang che mặt, phui mớ bụi đất lấm lem trên quần áo. Gã thầm nhủ, cái bọn ngốc như Thông bác học, ủa xe vô người gã mà còn không biết, vậy mà đòi đi truy tìm gã và Kim Thúy thì thật là buồn cười. Vừa bước ra khỏi nhà Thông bác học, chiếc máy vi tính xách tay trông giống như chiếc cặp da trên tay gã chọt reo lên gấp rút, báo cho gã biết rằng máy gã vừa nhận được một cú fax rất quan trọng. Đi khuất khỏi nhà Thông bác học, gã Phái viên mở máy ra, những dòng chữ hiện trên màn hình nhỏ xíu nhưng cũng đủ sức làm gã bủn rủn tay chân...

KỲ 5: VIRUS LOVER

Sau khi trấn tĩnh, Phái viên đọc kỹ lại bức fax hiện trên màn hình máy tính xách tay: “*Phái viên. Tất cả máy trong xưởng phần mềm đều bị nhiễm virus lạ mang tên “Lover”. Các máy tạm ngưng hoạt động. Phái viên về gấp để giải quyết!*”. Gã Phái viên Hoàng Tử Bé tìm một bờ tường, để máy tính lên, hấp tấp gõ fax trả lời: “*Phái viên đã nhận được tin, sẽ về ngay! Giữ tất cả nhân viên lại để điều tra ai đã làm nhiễm virus! Gấu đen “săn sóc” con nhỏ cẩn thận*”. Gã ngoắc một chiếc taxi vừa trở tới. Lao lên xe, nói xong địa chỉ cần đến, Phái viên ngồi thở hồng hộc như người máy sắp cạn năng lượng. Chợt gã vỗ vai bác tài:

- Ê! Đưa mượn điện thoại!

Bác tài chườn ống nghe xuống cho gã. Phái viên móc túi lấy ra một tờ giấy có ghi số máy nhắn tin của Thông bác học:

- A lô! Tổng đài nhắn lại giùm số máy 010203 nội dung: “*Thông bác học! Cuộc chơi đã bắt đầu nhưng sắp kết thúc. Hẹn bọn mày hai giờ nữa tại Hội chợ phần mềm ở Nhà văn hóa Thanh Niên. Người nhắn tin: Phái viên Hoàng Tử Bé*”.

Trả máy lại cho bác tài, gã phóng tầm mắt ra xa, mệt mỏi, chán chường.

*

Sau khi ghé tòa soạn *Mực Tím* cho Tú Anh nhờ đăng mẫu tìm “*me đi lạc*”, cả bọn Thông bác học và Hải khò, Minh móm chọn nhà thờ Đức Bà làm nơi định vị cho các hướng cần tìm theo tám bản đồ bí ẩn. Cả nhóm dừng xe, ngồi phệt xuống đất trong công viên ngay dưới chân tượng Đức Mẹ trắng toát. Hải khòm trải tám bản đồ ra. Thông bác học thò cây viết bi mực đỏ khoanh tròn cái khối vuông có hình thánh giá ngay giữa tám bản đồ:

- Tao đoán nó vẽ cái hình vuông này chính là nhà thờ, còn khối vuông này có cột ăng-ten viba chính là nhà Bưu điện đang ở bên cạnh chúng ta đây...

Tú Anh có vẻ thất vọng:

- Hai tòa nhà này thì có lẽ đúng rồi nhưng còn những mũi tên từ đây tỏa ra phương hướng tùm lum, biết đâu mà mò...

Hải khòm khoát tay:

- Khoan thất vọng! Tú Anh dòm kỹ coi, trên tám bản đồ có ba loại mũi tên khác nhau: dài, trung bình và ngắn! Thông thường, trên các bản đồ, mũi tên dài để chỉ các hướng chính và quan trọng nhất...

Minh móm xua tay bất đồng:

- Coi kìa, trong bản đồ chỉ có một mũi tên dài duy nhất vạch từ đây theo hướng Đồng Khởi tới bến Bạch Đằng là hết, chẳng lẽ thẳng... Hoàng Tử Bé nào đó ra bờ sông ngồi hóng mát?

Máy nhắn tin của Thông bác học reo lên. Lấy máy từ trong túi quần ra đưa lên mắt, bấm nút coi thông tin, bỗng Thông bác học hét toáng lên:

- Chết rồi! Thằng Phái viên Hoàng Tử Bé đã biết chúng ta đang làm gì. Nó hẹn hai tiếng nữa gặp bọn mình ở Hội chợ phần nhắn tin của tao? Chắc là...

Tú Anh sục sục:

- Chắc là Kim Thúy bị tra tấn dã man lắm nên mới khai ra chứ gì!

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau ái ngại cho cô bé Kim Thúy học giỏi nhất trường. Minh móm trầm nghĩ: phen này mà Kim Thúy có “*mệnh hệ*” nào chắc nó cũng không thiết sống trên cõi đời ô trọc với cái lũ quỷ sứ này nữa. Hải khò suy nghĩ có vẻ “batman” hơn. Hấn ước gì trong lúc này hấn trở thành

một siêu nhân, bay vèo tới hang ổ bọn Phái viên Hoàng Tử Bé, phá tan nhà giam cứu Kim Thúy và thằng... Hoàng Tử Bé nào đó, kẹp mỗi đứa một bên... nách đập xuống ngay trước mặt Tú Anh cho nàng thấy “chàng” oai phong lẫm liệt trên cơ cái thằng Thông “bốc hạt” khoác lác kia nhiều! Thông bác học thì mừng thầm trong bụng, qua vụ này chắc chắn uy tín của hắn bốc tận mây xanh, hắn sẽ trở thành thủ lĩnh không địch thủ trong các vụ... phá hoại, và điều hắn mừng nhất là Tú Anh, qua tấm gương đau khổ của Kim Thúy, sẽ không bao giờ còn dám tơ tưởng tới chuyện bỏ hắn mà theo nhóm Hải khò, Minh móm nữa. Ý nghĩ tuyệt đẹp làm Thông bác học buột miệng cười: khà, khà, khà... Hắn đưa tay bịt miệng nhưng không kịp nữa rồi!

Tú Anh nguyền dài thủ lĩnh của mình:

- Vô duyên! Người ta đang rầu thúì ruột lại nhăn răng ra cười.

Hải khò tỏ vẻ cao thượng:

- Thôi, Tú Anh, bỏ qua cho Thông bác học đi! - Quay sang Minh móm, hắn phát biểu tiếp: - Bây giờ, theo ý tao, tụi mình cứ đi theo hướng mũi tên chỉ ra bến Bạch Đằng rồi tính sau.

Thông bác học vừa bị một cú què “xệ” nôn không dám bàn cãi, cả bọn lại leo lên xe theo đường Đồng Khởi trực chỉ bến Bạch Đằng.

*

Lần này để chắc ăn, Gấu đen trói thúc ké Kim Thúy lại, đặt ngòì lên bàn trong cái phòng giam tối thui, cứ năm phút một lần, hắn thò bàn tay phải đầy thương tích vì chuyện tìm kẹp tóc cho người đẹp xoay nắm cửa nhìn vào cho chắc ăn. Hắn đã đồng ý, trong thâm tâm, đổi lấy những vết thương trên bàn tay để được nghe người đẹp kêu mình bằng “anh”. Hắn chỉ tha thứ được cho Kim Thúy cái vụ treo tay hắn lên trần nhà khi nào mà hắn, theo lệnh của Phái viên, được xẻo cái tai của Kim Thúy làm kỷ niệm, cái kỷ niệm đầu đời muộn màng của hắn, một gã đầu gấu chỉ biết tuân lệnh và thi hành. Gã Phái viên vẫn so sánh Gấu đen với một cái máy tính biết đi, chỉ việc gõ lệnh, bấm Enter, thế là hắn thi hành lệnh ngay tức thì, nhưng có điều “hệ điều hành” của Gấu đen hoạt động có vẻ nhiều “lỗi” hơn máy tính.

Bây giờ hắn lại xoay nắm cửa bước vào nhưng sau lưng hắn có thêm gã Phái viên. Phái viên vừa bước vô đã sững cả người, nổi giận:

- Gấu đen, ai cho phép mày trói cô bé dễ thương này?

Gấu đen khúm núm:

- Dạ, tại... hồi nãy nó... tính bỏ trốn!

Phái viên chọc què:

- Mày thật là ngốc! Trước giờ, trong cái xưởng này có ai bỏ trốn mà thoát đâu. Cởi trói cho “em bé” đi!

Gấu đen bước tới bên Kim Thúy. Tay hắn run rẩy khi chạm vào làn da Kim Thúy dưới làn dây thừng. Gã Phái viên xoa tay xởi lởi:

- Thành thật xin lỗi cô! Thằng này đàn độn lắm, nhiều khi nó làm tôi mang tiếng vì sự chấp hành triệt để tới mức ác độc của nó. Nhưng cô thấy đó, nuôi một con thú dữ trong nhà cũng có ích lắm chứ! Này cô bé, cô học ở đâu cách viết virus “Lover” vậy? Cũng khá đó! May mà nó chưa kịp lây nhiễm vào mạng thành phố. Sử dụng virus để kêu cứu à? Vô ích, vô ích như “thằng nhỏ” đã từng làm đó! Nhưng có điều, làm ta hơi mất công mà thôi! Hãy chịu đựng một ít thời gian nữa, bây giờ cô bé đã trở thành con tin của bọn ta để chống lại bọn Thông bác học. Cô biết đó, cái lũ “học trò học trệt” của bọn cô lại tò mò quá mức rồi! Công việc của chúng tôi đâu phải như cái trò chơi Hoàng Tử Bé mà các cô cậu say sưa. Đành rằng chúng tôi sản xuất phần mềm, cả phần mềm trò chơi, nhưng đó là công cuộc kinh doanh. Khi các cô cậu ghiền trò chơi thì chúng tôi hốt bạc. Cô biết Bill Gate chứ, vua phần mềm, hoàng đế của vương quốc Microsoft bên Mỹ đó. Chúng tôi sẽ trở thành vua phần mềm ở Việt Nam, nếu kế hoạch của chúng tôi trót lọt. Nếu cô bằng lòng, lúc đó sẽ có một chiếc ghế dành riêng cho cô ở

đây...

Kim Thúy xoa xoa những vết hằn bởi sợi dây trói ở cổ tay, cô bé nhếch mép cười:

- Cảm ơn cái chuyện “phần mềm, phần cứng” của anh. Tuy chưa biết các anh làm gì nhưng tôi thấy, làm ăn kiểu các anh là... ăn cướp, chứ làm ăn gì lại đi bắt cóc con nít?

Gã Phái viên cười:

- Ô! Không dám bắt cóc đâu! Nếu dư luận lên tiếng, tôi sẽ có cách chứng minh rằng chúng tôi đã mời cô vào đây để tham quan mà thôi!

Kim Thúy sụt sùi:

- Hu hu... tham quan mà nhốt, mà trói người ta vậy hả?

- Thôi đừng khóc! Nhân viên ở đây thường nói: gã người máy này không phân biệt được nước mắt với nước mưa đâu! Trở lại chuyện tham quan, có vô số bằng chứng đây: cô đã vào phòng tôi, làm việc trên máy tính của tôi, cô đã khoác áo blouse vào thăm xưởng sản xuất và cô đã ăn kẹo sô-cô-la của tôi nữa...

Kim Thúy càng khóc to:

- Hu hu... các người gạt tôi hả? Tôi sẽ báo công an cho mà biết!

Gã Phái viên tỉnh queo:

- Thôi, em bé nghỉ ngơi cho khỏe. Gấu đen, chút nữa mang cơm cho em bé nghe!

Nói xong, hắn quay lưng đi một nước, cứng ngắc như người máy. Còn lại một mình với cô bé, gã Gấu đen có vẻ chân tình:

- Em... ời! Đừng tính chuyện chạy trốn hay tố cáo vô ích, thằng người máy đó ghê lắm!

Kim Thúy nức nở:

- Nhưng mà... hồi nãy nó có nhắc tới “thằng nhỏ” nào đó viết virus để kêu cứu? Ai vậy anh Gấu?

Gấu đen gãi đầu:

- Ờ... “thằng nhỏ” hả? Nó là... là... À, anh đâu biết nó là ai, ở đâu đâu! Thôi, để anh đi lấy cơm.

Gấu đen vội vàng đi ra đóng sầm cửa lại như cố chạy trốn khỏi câu hỏi của Kim Thúy. Cô buồn bã ngồi một mình trong căn phòng tối, tia sáng yếu ớt duy nhất trong phòng phát ra từ cái lỗ nhỏ trên trần cứ hút lấy mắt cô. Đột ngột Kim Thúy thấy cái lỗ sáng bị che khuất như vừa có con mắt ai đặt vào đó, rồi cô thấy một mảnh giấy cuộn tròn từ từ rơi xuống qua cái lỗ. Kim Thúy ngồi bật dậy, xòe tay đón tờ giấy, mở ra...

KỶ 6: ÁNH SÁNG CUỐI ĐƯỜNG HÀM

Kim Thúy mở tờ giấy rộng bằng một trang giấy học trò. Cô ráng hết sức để căng mắt đọc những dòng chữ nguệch ngoạc mà người viết cố ý viết thật to để cô dễ đọc trong bóng tối. “*Cô gái! Cô cũng như tôi, đã bị bắt cóc. Hãy can đảm, chúng ta sẽ tìm lối thoát. Cô đang có người bạn tốt ở trên này. Ký tên: Hoàng Tử Bé*”. Đọc xong mảnh giấy Kim Thúy giật bắn người! Hoàng Tử Bé ư? Hóa ra những lời kêu cứu từ trong trò chơi *Little Prince* là có thật, vậy ra có một người xưng là Hoàng Tử Bé có thật trên đời và bị bọn Phái viên bắt cóc giam giữ tại đây, ở căn phòng ngay trên đầu cô! Kim Thúy choáng váng cả người. Cô biết rằng đến bây giờ, sự có mặt của cô ở đây, đối với bọn Phái viên không phải là trò đùa như cô tưởng, sự việc thật là hệ trọng có thể quan hệ tới tính mạng chứ chẳng chơi! Nhưng Hoàng Tử Bé là ai? Tại sao lại bị bọn Phái viên bắt cóc? Chúng bắt cóc Hoàng Tử Bé để làm gì? Tổng tiền? Hay... Hàng trăm câu hỏi liên tục hiện ra trong đầu Kim Thúy, nhưng cô không biết đâu là câu trả lời đúng nhất.

*

Bọn Thông bác học loay hoay mãi ở bên Bạch Đằng. Chúng chia ra lục lọi khắp nơi, leo cả lên những chiếc tàu nhà hàng nổi cố tìm cho ra một vết tích gì có liên quan đến thằng Hoàng Tử Bé nào đó! Sau cả giờ đồng hồ tìm kiếm vô ích, cả lũ kéo đến ngồi lên băng đá trong công viên dưới chân tượng danh tướng Trần Hưng Đạo, mạnh tên nào tên nấy thở hồng hộc. Cơn gió mát rượi từ dưới sông Sài Gòn thổi lên cũng không thể làm cho lòng dạ bọn chúng thư thái chút nào! Thở xong, cả bọn ngó nhau, rồi lại ngó xe cộ nườm nượp chung quanh mà thở dài. Chợt Thông bác học lên tiếng:

- Nè, sao bọn mình ngu quá vậy! Không tìm địa chỉ của Công ty phần mềm đã sản xuất ra cái trò Hoàng Tử Bé, thế nào mà thằng Phái viên lại chẳng ở đó, biết đâu Kim Thúy cũng bị chúng giữ ở đó! Có địa chỉ, tụi mình tới thẳng tổng hành dinh tụi nó bỏ bom một phen!

Cả bọn tròn mắt kinh hãi, Tú Anh le lưỡi:

- Trời! Bỏ bom gì? Bom thư hả?

Thông bác học cười muốn lật cái ghế đá:

- Bom đây là bom... hơi, “bom hóa học” đó!

Cả lũ nhất loạt bật mũi lại vì đã không dưới một lần biết mùi “bom hóa học” của Thông bác học và hẳn có lẽ là thằng con trai trâng tráo nhất trên đời khi huênh hoang tuyên bố: “Giống như các quốc gia dự trữ bom nguyên tử, là con người, ai có trữ lượng bom hóa học nhiều là người thông minh nhất, mạnh nhất”. Nghe nhắc đến thứ vũ khí nguy hiểm của thủ lĩnh, Tú Anh đứng lên lảng xa ra. Bất chợt cô nhìn thấy từ phía góc đường một tấm bảng hiệu của một cửa hàng computer, bên dưới bảng hiệu là một chàng Hoàng Tử Bé xinh xắn, dễ thương y hệt như chàng Hoàng Tử Bé trong trò chơi. Tú Anh kêu lên.

- Thông bác học, Hải khòem ơi! Nhìn kia, Hoàng Tử Bé kia!

Cả đám bay ra khỏi ghế đá như bị bật lên bởi những chiếc lò xo cực mạnh. Không ai bảo ai, chúng cùng lao về phía bức chân dung Hoàng Tử Bé.

Nhân viên gác cửa nhìn lũ người ngợm ướm đầm mồ hôi mồ kê một cách ngờ vực:

- Các em đi đâu?

Thông bác học cung kính:

- Dạ... thưa chúng em vào xem máy và mua... phần mềm!

- Phần mềm gì?

- Dạ, dạ... phần mềm trò chơi Hoàng Tử Bé.

Người đàn ông ngạc nhiên một cách lịch sự:

- Trời đất! Bộ các em không biết toàn bộ chương trình đó đều bị nhiễm virus hay sao? Hãng sản xuất đã cho người đến thu hồi hết các đĩa Hoàng Tử Bé rồi, ít hôm nữa các em trở lại sẽ có bản mới, bảo đảm không bị virus.

Cả lũ tiu nghỉu như vừa bị rút mất tiền. Hải khòm chột hỏi:

- Thưa chú! Chúng cháu có thể hỏi xin địa chỉ của nhà sản xuất trò chơi Hoàng Tử Bé được không ạ!

Người đàn ông nhú mày:

- Các cậu phiền quá! Mà thôi, đợi đây nghen!

Ông ta đi vào trong. Qua cửa kính, nhóm Thông bác học thấy ông ta trao đổi gì đó với cô gái đứng ở quầy hàng, cô ta lắc đầu nguây nguẩy. Người đàn ông bước ra:

- Xin lỗi các cháu! Xưởng sản xuất phần mềm bây giờ mọc lên như nấm, chúng tôi chưa kịp lưu lại địa chỉ của hãng sản xuất Hoàng Tử Bé...

Cả đám lễ phép cảm ơn rồi quay ra lấy xe, trong khi đó, Minh móm còn đứng tần ngần ngắm nghía bức chân dung lớn và tuyệt đẹp của Hoàng Tử Bé được treo ngay trong tầm mắt. Tấm chân dung được vẽ bằng những màu sơn sắc sỡ, bắt mắt, riêng thanh gươm duyên dáng trên tay Hoàng Tử Bé lại được làm nổi bằng một thanh gươm nhựa dính rất khéo và hòa hợp đã làm cho bức chân dung có bề nổi như thật. Minh móm lăm lăm cầm chửi tấm bảng:

- Bọn này láo thật! Còn dám treo bảng quảng cáo Hoàng Tử Bé nữa chứ!

Đợi bọn Thông bác học và Hải khòm lên xe hết, Minh móm mới thực hiện ý định đen tối của mình, hắn sẽ đâm vào mặt tên Hoàng Tử Bé này cho bỏ ghét, vì chính nó đã làm Kim Thúy đang lao đao trong tay tên Phái viên, sau đó hắn sẽ lao lên xe Hải khòm phóng đi... Nhưng thiên bất dung gian, khi nắm đầm của Minh móm tung vào tấm bảng thì thanh kiếm trên tay Hoàng Tử Bé rơi xuống, tiếng động ầm ỹ của tấm bảng tôn làm người gác cửa lao ngay đến thộp cổ áo nó.

- A! Chúng mày phá hoại hử? Ông bắt chúng mày giao công an nghe chưa!

Thông bác học, Hải khòm, Tú Anh thấy tình hình rắc rối, quăng xe chạy vào tìm cách cứu Minh móm.

- Thưa chú, thằng này nó bị nhiễm... video game đó mà, thấy cái gì nó cũng đâm đá, chúng cháu xin lỗi chú!

Hải khòm nhặt thanh kiếm mủ, loay hoay gắn lên tay Hoàng Tử Bé, chợt hắn thấy một tờ giấy nhỏ, cuộn tròn thò ra từ ruột thanh kiếm, hắn nhanh tay rút tờ giấy bỏ vào túi, gắn thanh kiếm lên chỗ cũ. Hắn xoa tay:

- Thưa chú, vẫn còn nguyên đó ạ! Không sao đâu, xin chú tha cho bạn cháu...

Người đàn ông buông Minh móm ra, cự nự:

- Ồ, các cô cậu có vẻ lễ phép sao lại kết bạn với thằng này, không khéo hư cả lũ. Thôi, cút đi cho rảnh!

Ba đứa hù vía lật đật leo lên xe đạp đi cho lẹ! Được một đoạn, Hải khòm kêu cả bọn tấp vô lề, hắn lôi tờ giấy trong túi áo ra, đọc:

- “Các bạn đã tìm đúng hướng đi. Hãy gấp rút hơn nữa để cứu tôi thoát khỏi tay Phái viên. Tôi đang bị bắt cóc. Tôi phải phục vụ hắn vô điều kiện. Tiếc rằng tôi không thể biết đích xác địa chỉ nơi chúng đang giữ tôi! Các bạn làm ơn tìm một ngôi nhà toàn cửa kính đục màu nho trên một con đường khá vắng vẻ. Có lẽ cách độ không xa có một bệnh viện, phía đối diện có thể có một công trường đang xây dựng cao ốc. Hình như con đường này không xa trung tâm mấy. Xin hãy giúp tôi!
Ký tên: Hoàng Tử Bé”.

Cả bọn đọc xong thư vừa mừng vừa lo. Mừng vì đã biết thêm chút tin tức nhưng lo là vì bức thư

của Hoàng Tử Bé cũng không nói rõ thêm điều gì. Ở trung tâm thành phố này biết bao nhiêu là con đường như vậy và những công trường xây dựng đang mọc lên như nấm, còn những ngôi nhà trang trí cửa kính màu nho bây giờ lại là “mô-đen” thịnh hành... Chẳng lẽ bó tay? Cả đám lại tiếp tục thất thểu đạp xe trên những con đường ồn ào mà chúng tưởng như vắng lặng. Vậy là chúng mới chỉ tìm được một tia sáng leo lét yếu ớt ở cuối đường hầm. Hy vọng giải thoát được Kim Thúy và Hoàng Tử Bé còn rất mong manh. Lời khẩn cầu của Hoàng Tử Bé lại như văng vẳng bên tai bọn chúng. Thông bác học bực dọc hét lên:

- Chỉ còn một hướng đi duy nhất là đến hội chợ phần mềm!

*

Đứng hẳn lên bàn nhưng cũng không sao với tới cái lỗ trên kia, Kim Thúy buông cánh tay mỗi nhừ xuống. Cô nghĩ cách liên lạc với Hoàng Tử Bé. Chỉ còn một cách có lẽ ồn ào nhất đó là hét to lên cho tay Hoàng Tử Bé trên kia nghe được. Nhưng cô chưa kịp hét thì lại có thêm một tờ giấy rơi xuống: *“Tôi đoán cô là một học sinh và am tường tin học vì bọn Phái viên chỉ cần những cái đầu tin học. Bọn chúng đang sản xuất những phần mềm mà chính tôi đã sáng tạo ra, trong đó có trò chơi Hoàng Tử Bé chắc cô đã biết. Tôi là một tên nô lệ thời đại, chúng chỉ cung cấp cho tôi một máy tính không nối mạng, tôi đã bị cắt đứt mọi liên lạc với ngoài kia. Chúng muốn biến tôi thành một cái máy. Tôi phải liên lạc với bên ngoài bằng những chương trình virus. Tên Phái viên là một người giỏi tin học. Hắn đã diệt hết các virus trước khi bán phần mềm. Tôi cầu trời cho một con virus của tôi lọt được ra ngoài, chúng ta sẽ được cứu thoát. Ký tên: Hoàng Tử Bé”*. Kim Thúy đọc xong, ngửa cổ hét lên:

- Anh Hoàng Tử Bé ơi! Chúng tôi đã tìm ra...

Ngay lúc ấy, cánh cửa mở toang. Gấu đen xuất hiện:

- Em kêu anh? Đói hả? Hay khát nước?

Gã đưa ra một chai nước tinh khiết mới toanh:

- Em uống nước nhen!

Hắn loay hoay mở nắp chai nước, rót ra ly đưa tận tay Kim Thúy. Cô bé giả vờ ân cần cầm lấy, cảm ơn, nhấp một ngụm và nói:

- Anh Gấu ơi, cho em xin cây viết đi!

- Chi vậy?

- Thì buồn quá... em làm thơ chơi!

- Tội thui mà làm thơ gì được?

Bỗng dưng Kim Thúy ú ớ, miệng há ra định nói điều gì nhưng cô đã lão đảo ngã chúi xuống đất nằm bất động. Gấu đen chép miệng:

- Thằng người máy độc ác quá! Ai đòi lại đi hại một đứa con gái hiền lành dễ thương vậy chứ.

Hắn xốc Kim Thúy lên đôi vai to bè, thất thểu vác cô đi...

KỲ 7: CÔNG CHÚA BÉ

Gấu đen vắt xác Kim Thúy lên chiếc salon dài trong phòng làm việc của Phái viên. Tên Phái viên hát hăm:

- Nó uống nhiều không?

Mắt Gấu đen đỏ ngầu, rướm rướm:

- Một ngụm!

Phái viên chế giễu gã:

- Mày cũng đa sầu đa cảm dữ há! Nó không chết đâu, chỉ mê man vài giờ thôi! Nếu mày còn để chảy nước mắt như cái lương thì tao cho mày về hưu nghe chưa. Qua hệ thống camera theo dõi tao thấy thằng Hoàng Tử Bé và con nhỏ này bắt liên lạc với nhau, quả là bất lợi cho chúng ta. Bọn bạn nó cũng sắp lặn ra chỗ này. Tốt nhất mày lấy xe của tao đưa con nhỏ này lên nhà nghỉ trên cao nguyên. Mày phải giữ nó cẩn thận, nó có quan hệ tới sinh mạng của mày đấy! Thôi, đi mau đi!

Gấu đen tỏ ra mừng rỡ khi được tiếp tục phận sự canh giữ Kim Thúy. Hắn lại xóc Kim Thúy lên vai, bước thẳng ra cửa.

*

Ở hội chợ phần mềm, người mua, kẻ bán đông nghìn nghịt, cố gắng lắm bọn Thông bác học mới chen chân được vào phía các gian hàng. Tiếng âm nhạc, tiếng động của các trò chơi và vô số âm thanh khác phát ra từ hàng trăm chiếc máy tính cố mở lớn hết cỡ để thu hút sự chú ý của khách hàng tạo ra một thứ tạp âm hỗn độn, vui tươi. Màn hình các máy tính đang cố gắng phô diễn các chương trình ứng dụng, dạy học... Bọn Thông bác học chen lấn để nhìn vào từng gian hàng một, chúng cố gắng theo dõi trong số hàng ngàn người tham quan xem có thấy gã Phái viên Hoàng Tử Bé không, nhưng sự thất vọng càng lúc càng to lớn hơn.

Chúng lọt ra được một khoảng trống hiếm hoi trong khuôn viên hội chợ. Thông bác học đề nghị:

- Thằng nào có tiền mua chai nước ngọt uống!

Hải khò, Minh móm dòm nhau. Quả thật mua mấy chai nước ngọt thì chúng dư sức, nhưng tội tình gì phải bỏ tiền ra trong lúc mà Thông bác học mới là thằng phải ga-lăng Tú Anh kia chứ! Tú Anh thông dong đưa tay vào túi rồi chìa tiền cho ba thằng con trai kẹo kéo:

- Đây, ai mua giùm đi!

Thông bác học cố gắng củng cố vị trí đầu lĩnh, gã hát hăm về phía Hải khò:

- Mua đi mày! Bốn chai!

Hải khò nhục nhẽ cầm nắm tiền, hắn lại giúi vào tay Minh móm:

- Bốn chai! Nhớ lấy ống hút!

Tới Minh móm thì đã là “tận cùng bằng số” rồi, hắn đành cắn răng chen lấn vào quầy giải khát. Lát sau, Minh móm quay lại với bốn chai nước ngọt ướp lạnh và cái thân hình ướt đẫm mồ hôi. Cả đám vồ lấy hút say sưa thứ nước ngọt lịm mát lạnh như thể chúng vừa đi qua sa mạc Sahara.

Từ một chiếc loa ở gian hàng gần đó bỗng vang lên lời mời gọi:

“Kính mời quý khách đến ngay gian hàng của công ty chúng tôi để cùng tham dự một trò chơi mới nhất, một trò chơi được ra đời để thay thế trò Hoàng Tử Bé rất độc đáo trước đây. Mời các bạn trẻ đến ngay để cùng tham dự trò giải trí tuyệt vời mang tên Công Chúa Bé, một trò chơi vừa xuất xưởng cách đây ba mươi giây!”.

Cả đám Thông bác học, Hải khò, Minh móm, Tú Anh suýt chút nữa làm rớt bốn chai nước ngọt.

Minh móm nói, miệng vẫn ngậm cái ống hút:

- Ê! Công Chúa Bé kia chúng mày!

Bốn đứa lập tức tao đến quầy giải khát, trả chai nước, lại vấp tục chen chân tới gian hàng vừa rao quảng cáo. Trước hàng chục màn hình máy tính của gian hàng, phải có đến hàng trăm “quý khách” trẻ măng đang cố vươn đầu rướn cổ để nhìn “Công Chúa Bé”. Ba thằng: Thông bác học, Hải khòem, Minh móm tự động chia ra kèm cặp Tú Anh vào giữa cái cổ máy ủi nhân tạo, chúng mặc bao nhiêu lời chửi rủa, cố sấn vào sát bên màn hình.

Trên màn hình, dòng chữ “Little Princess” rực rỡ màu sắc đang nhảy nhót. Cô gái đẹp đứng trong quầy cổ nói lớn để giới thiệu:

-... Lần đầu tiên, một trò giải trí hội đủ các phẩm chất tuyệt vời nhất của multimedia tức truyền thông đa phương tiện. Chúng ta sẽ chìm đắm trong một thế giới ảo, ở đó các tình huống cực kỳ căng thẳng xảy ra cho Công Chúa Bé giống như xảy ra cho chính chúng ta. Lần đầu tiên, nhân vật và phong cảnh trong một trò giải trí không phải là các hình vẽ mà là người thật, cảnh thật rất sống động. Cô công chúa nhỏ bé xinh đẹp sẽ dẫn chúng ta vào một thế giới huyền hoặc của những tình cầu xa xôi, đến với các thế giới con người ngoài trái đất... Bây giờ mời quý khách bắt đầu dự vào trò chơi giải trí hiện đại nhất, một phần mềm cao cấp lần đầu tiên sản xuất ở Việt Nam, do chính người Việt Nam thực hiện.

Dòng chữ “Little Princess” vụt biến mất và trên màn hình xuất hiện chân dung một cô công chúa nhỏ xinh đẹp. Cả bốn cái miệng của bọn Thông bác học đều há hốc kêu lên:

- Kim Thúy!

Minh móm mấp máy môi:

- Kim Thúy, trời ơi, đẹp quá!

Tú Anh thò tay véo vào hông Minh móm một cái đau điếng làm tắt cái đài quảng cáo Kim Thúy. Trên màn hình là một Kim Thúy thật, sống động, đi đứng nói năng vui vẻ để hướng dẫn mọi người vào trò chơi.

Tú Anh nói với Hải khòem:

- Nó được làm công chúa sướng vậy mà bọn mình còn cực khổ đi tìm nó làm gì?

Cô gái đẹp đứng trong quầy lại tiếp tục giới thiệu:

- Quý khách đang xem những hình ảnh được tạo ra bởi hiệu quả rất đặc biệt của computer. Cô công chúa này không có thật trên đời, nhưng lại là những phần hợp lại của những con người thật. Ở đây người soạn phần mềm chỉ thiết kế lại để cho ra một con người hoàn chỉnh chứ không sử dụng cọ vẽ..

Trên màn hình, công chúa Kim Thúy đang ngược đôi mắt tuyệt đẹp nhìn lên bầu trời thăm thăm lấp lánh sao đêm. Chợt từ bầu trời đen, những tia sáng nhè nhàng hiện lên mỗi lúc một rõ dần, những tia sáng lạnh ngắt bỗng chốc trói riết lấy công chúa Kim Thúy, nhấc cô bay lên, từ từ mất hút trong những vì sao. Ngay lúc ấy toàn bộ hàng trăm màn hình trong khu hội chợ bỗng tắt tối thui. Nhiều tiếng hô lớn:

- Cúp điện!

Cảnh nhốn nháo diễn ra tức khắc, nhưng nửa giây sau, mọi người biết rằng không phải mất điện vì đèn đụt trong khu vực vẫn sáng trưng. Những người phụ trách các gian hàng bỗng nhất loạt la lên:

- Virus! Mạng hội chợ nhiễm virus rồi!

Màn hình trước mặt đám Thông bác học, sau khi tối đen giây lát đã hiện lên dòng chữ “*Lover: Kim Thúy đang chờ các bạn. Hãy đến giúp tôi. Tên Phái viên đang ở đây. Không biết địa chỉ của Phái viên. Cứu tôi với! Lover...*”.

Thông bác học hét lên:

- Kim Thúy viết virus cầu cứu kìa!

Hải khòem vội thò tay bịt miệng Thông bác học:

- Mày muốn người ta bắt tội mình vì có liên quan tới kẻ viết virus hả? Im ngay!

*

Tên Phái viên bỏ ông nghe xuống, tức tối điên cuồng:

- Thật là khốn nạn! - Gã quát tên nhân viên đang run rẩy đứng trước bàn làm việc: - Tại sao chúng mày để con virus lọt ra ngoài? Tao đã viết chương trình quét con virus này và căn dặn chúng mày phải diệt hết virus trên các đĩa rồi mà! Thật là một lũ ăn hại. Sau Hoàng Tử Bé bây giờ đến Công Chúa Bé cũng bị nhiễm virus thì còn gì thanh danh cái xưởng phần mềm của tao nữa, hả?

Tên nhân viên khúm núm:

- Thưa ngài Phái viên. Trước khi phát hiện mạng máy ở xưởng bị virus “ Lover”, ngoài hội chợ họ thúc hối dữ quá, chúng tôi đã chuyển ra ngoài ấy một bộ “ Công Chúa Bé” duy nhất, đến khi diệt virus chúng tôi lại quên mất bộ đĩa ngoài hội chợ! Là quản đốc, tôi xin chịu nhận kỷ luật!

Tên Phái viên gầm lên:

- Kỷ luật mày hả? Được rồi, nhưng bây giờ gấp lắm, chưa bàn chuyện đó. Mày lập tức cho người tới diệt virus ở mạng hội chợ ngay! Phải làm sao để không ai biết rằng cái con “ Lover” quái quỷ đó là từ đĩa “ Công Chúa Bé” chui ra, hiểu chưa? Đi đi!

Tên quản đốc lồm lét bước ra. Tên Phái viên lăm bằm chửi bới một hồi. Hắn lại bốc máy điện thoại lên, bấm số:

- Gấu đen hả? Con nhỏ ra sao? Khỏe hả? Tao giao mày nhiệm vụ mới rất thú vị đây! Báo với nó rằng con virus quỷ quái của nó đã làm tao mệt lắm rồi, mày đưa nó vào phòng kín dưới tầng hầm, xẻo một vành tai của nó để cảnh cáo. Mày cắt cái tai đó, sau này báo cáo cho tao biết, không được xoi mắt nghe chưa! Làm đi, không hỏi han lời thôi. Này, mùa này trên đó ra sao? Mát mẽ hử? Ừ, cứ ở đó chặn dất con nhỏ cho cẩn thận, ít hôm tao lên nghỉ vài bữa, mệt với lũ ngốc ở xưởng phần mềm lắm rồi. Thôi!

Gã vát ông nghe lên máy, lim dim đôi mắt và chột nhếch mép cười. Trong đầu gã hiện ra một vòng dây chuyền được làm bằng những vành tai của Kim Thúy và bọn Thông bác học. Hắn tin rằng đeo sợi dây chuyền độc nhất vô nhị đó còn hên hơn là đeo răng nanh heo rừng!

KỲ 8: HOÀNG TỬ BÉ CÂM ĐIẾC?

- Thừa bác, chúng cháu vừa nhận được tin bác nhắn về ngay.

Hải khòem bối rối gãi đầu, Minh móm thì sờ sẫm cái cằm móm sòm của hấn. Người đàn ông ngồi trước mặt chúng là ba của Kim Thúy.

- Mấy đứa có thấy Kim Thúy đi đâu từ sáng đến giờ không? Con gái con đứa... thiệt là khổ, đi đâu miết mà không báo cho gia đình hay biết gì!

Minh móm vừa lấp bắp vừa liếc Hải khòem:

- Dạ... không... có! Dạ... tụi cháu không có biết ạ!

Ba Kim Thúy giận dữ:

- Không với có! Tôi biết con bé nhà tôi hay sang chỗ các cậu để chơi vi tính. Còn bây giờ, các cậu cũng không biết nó ở đâu nữa thì... thì... tôi chỉ còn nước báo cho công an đi tìm vậy!

Mẹ Kim Thúy từ nhà trong ra, hai mắt đỏ hoe:

- Ông bớt giận đi mà! Các cháu, các cháu nói thật bác nghe! Sáng giờ có thấy Kim Thúy đâu không? Các cháu làm ơn giúp bác với... Hu hu... Kim Thúy ơi, con đi đâu mà tới giờ chưa về... hu hu...

Minh móm cúi gằm mặt nhìn xuống đất, bỗng những tiếng “hu hu” cũng phát ra từ miệng nó. Nó ngược cái mặt rùng rùng nước mắt lên, cố bặm môi để giữ cái khí khái đàn ông, nhưng càng cố nín, cái cằm móm sòm của nó càng đưa ra phía trước, nhọn hoắt. Rồi như cái nút chai sâm banh bị nổ bắn ra, cái mồm nó ngoác rộng hết cỡ:

- Hu hu hu... Kim Thúy ơi... Kim Thúy của... hai bác ơi!

Ba Kim Thúy nhìn Hải khòem, hỏi:

- Thằng Minh làm cái gì vậy?

Hải khòem tỉnh bơ:

- Dạ, thằng này nó pê đê lắm, hề thấy ai khóc là nó khóc theo liền.

Quay sang vợ, ba Kim Thúy nói:

- Má Kim Thúy này, chắc mình đi báo công an thôi! Tôi với bà tìm khắp nơi rồi, chẳng còn cách nào khác!

Hải khòem mồm môi nghĩ: “Chà! Vậy là lớn chuyện rồi đây! Các chú công an thế nào cũng trách bọn mình sao biết chuyện mà không báo từ đầu!”. Hấn kéo tay Minh móm:

- Chúng cháu xin phép hai bác ạ!

Không đợi được phép, hai thằng chạy ù ra ngoài, đông lẹ.

*

Kim Thúy buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ có những chiếc chần song to bằng cổ tay của cô. Ngoài kia, phong cảnh rất đẹp, cả một rừng thông bạt ngàn thoải đồ dốc như đang chạy đua về phía thung lũng dưới kia. Xa xa tận cuối chân trời, vàng mặt trời yếu ớt đang cố gắng chiếu những tia nắng nhọt nhọt qua làn sương mù trắng đục. Cảnh đẹp thật, nhưng lòng dạ đâu mà Kim Thúy ngắm nghía. Đến bây giờ, khi bị đưa đi giam giữ tận chốn rừng núi thâm u này, Kim Thúy biết rằng sự việc xảy ra với cô rất là nghiêm trọng, sinh mạng cô giờ đây ở trong tay gã Gấu đen đàn độn và nguy hiểm này. Mãi nghĩ ngợi miên man, Kim Thúy không hay gã đầu gấu đã đứng ngay sau lưng, cô giật mình vì hơi thở phì phò của gã phun vào tóc cô những làn hơi nóng hổi. Kim Thúy quay phắt lại:

- Anh làm gì vậy, anh Gấu?

Gấu đen vội giấu hai tay ra sau lưng, cười gượng gạo:

- Làm... làm gì đâu? Anh thấy... cảnh đẹp quá tính tới ngắm cảnh với em!

- Ủa, anh cũng thích ngắm cảnh rừng núi hả? A, anh là gấu mà, gấu là của rừng núi... Này, anh giấu cái gì sau lưng vậy?

- À, ờ... có gì đâu!

Kim Thúy mỉm cười:

- Thôi, hồng giỡn với anh gấu nữa, em thèm sô-cô-la quá, anh Gấu lấy cho em đi, không thôi em giận cái việc anh cho em uống thuốc ngủ hồi sáng à!

Những lời hăm dọa rất đường mật làm Gấu đen quay ngoắt lại, đi đến chiếc tủ lạnh ở góc phòng. Hắn quả thật là một tên đàn độn nên khi quay lưng về phía Kim Thúy hắn vẫn giấu hai tay sau lưng. Kim Thúy chợt thót tim khi nhìn thấy trên tay Gấu đen là một con dao inox nhọn hoắt, bén ngọt và lấp lánh một cách lạnh lùng.

Gấu đen đã cắt con dao vào người, gã trở lại đưa miếng sô-cô-la cho Kim Thúy, cô bẻ một góc miếng kẹo, đưa cho hắn, ra lệnh:

- Anh ăn trước đi!

Sau lần uống phải thuốc mê, Kim Thúy trở nên rất cảnh giác đối với con gấu kinh tởm này. Khi thấy hắn nhồm nhoàm nhai kẹo, nuốt vô bụng, cô mới đưa kẹo lên miệng bắt đầu nhấm nháp. Gấu đen say sưa đứng xem Kim Thúy ăn kẹo. Xong miếng kẹo, Kim Thúy chợt ôm bụng:

- Anh Gấu ơi! Em đau bụng quá, anh chỉ em nhà vệ sinh đi!

Gấu đen hốt hoảng:

- Vậy hả? Chắc tại kẹo để trong tủ lạnh lâu ngày! Xin mời theo anh!

Hắn dẫn Kim Thúy vòng vèo qua mấy lần cửa gỗ, chiếc nào chiếc nấy to và dày như cửa thành quách hồi xưa. Đến trước nhà vệ sinh, hắn lịch sự:

- Mời em, anh sẽ đợi ở đây!

Kim Thúy đẩy cửa bước vào. Cô lọt vào một gian phòng vệ sinh rộng thênh thang, trang hoàng rất sang trọng. Gương mặt cô trở lại bình thường, cô chỉ đau bụng giả vờ. Cô biết rằng chỉ có vào đây thì gã đầu gấu mới chịu rời cô ra. Kim Thúy quan sát khắp gian phòng kín bưng, một cửa sổ bằng kính màu nằm tít trên cao. Kim Thúy thất vọng nhìn ô cửa sổ duy nhất đó. Nhưng cô đã quyết định, dù nguy hiểm mấy cũng phải thoát khỏi bàn tay tên Gấu đen hung ác này. Kim Thúy bước đến chiếc bồn rửa mặt, cô vận hết sức lực vặn cái đầu vòi nước, lấy nó ra khỏi đường ống, nước phun ào ào vào bồn. Cô tót đứng trên cái bồn cứng cáp, mặc cho nước bắn tung tóe vào hai chân. Kim Thúy với tay bám vào đường ống nước chạy ngang trên đầu. Đu người lên bằng một tay như con vượn, tay còn lại cô cố sức với lên dùng cái vòi nước bằng đồng đập vỡ cửa kính, Thật may mắn, đó là thứ kính hiện đại, khó vỡ, nhưng khi vỡ thì vỡ cả tấm, thành từng hạt nhỏ không có miếng. Mãi đến lần thứ ba, Kim Thúy mới cố sức đu được lên thành cửa sổ. Cô ráng sức để nhào người qua khung cửa nhỏ xíu. Ra được bên ngoài, Kim Thúy sợ hãi nhìn xuống khoảng trống phía dưới. Thật may mắn, bên dưới là một thảm cỏ bỏ hoang nên mọc rất cao và rất dày. Cô xoay người lại bám hai tay vào thành cửa, buông người rơi xuống..

*

Hải khòem nằm dài trên giường nệm, vừa nhai bắp rang vừa thở dài:

- Minh móm, hồi nãy đi học mày có thấy cả trường xôn xao lên về vụ Kim Thúy mất tích không?

Minh móm ử dột ngồi xuống như miếng giẻ rách trên ghế:

- Ủ! Hải khòem này, lúc nào tao với mầy thử “mất tích” xem có ai xôn xao không hả?

- Có chứ!

- Ai vậy?

- Mấy con ma dưới âm phủ chứ ai! Mày tưởng bỏ hử! Tại Kim Thúy là học sinh giỏi nhất trường nên cả ban giám hiệu mới cuống cuống lên, chứ cỡ tao với mày mà biến mất chắc cô hiệu trưởng còn cúng ông địa nữa đó!

Minh móm vừa buồn rầu vừa quê xệ nên ngồi im như thóc. Chiếc máy điện thoại trên cái bàn trước mặt nó chọt reo lên ầm ỉ. Minh móm chớp lấy:

- A lô, nhà Hải đây! A! Thông bác học hả, tao Minh móm đây, có tin tức gì mới không? Hà, tin lạ đăng báo hả? Ồ, tờ báo đó đang có trên bàn đây, để tao với Hải khò đọc thử coi. Bye!

Minh móm quay lại cầm tờ báo nói với Hải khò:

- Có tin lạ đăng báo... Để coi... trang chuyên đề tin học. Đây rồi! Để tao đọc mày nghe nghen!
“Một hiện tượng đáng trách của tin học chẳng? Phóng viên bản báo chúng tôi đã từng đưa tin về cậu bé Hoàng Thân, mồ côi cha mẹ, sống đơn độc, tự tìm kế sinh nhai để đi học, tuy mới học lớp mười nhưng đã trở thành một tài năng tin học hiếm có. Sau khi nhận huy chương vàng tài năng tin học toàn quốc, cậu bé đã trở lại cuộc sống bình thường và điều đáng ngạc nhiên là cũng cậu bé ấy bây giờ lại chẳng còn chút “tài năng tin học” nào nữa, thậm chí một cái lệnh Dos cũng không nhớ! Điều tệ hại hơn, Hoàng Thân đã trở nên câm điếc. Dư luận đặt vấn đề: phải chăng tin học đã biến một cậu bé có tài, học giỏi thành một cái đầu rỗng tuếch? Hiện nay, các chuyên gia y học đang theo dõi hiện tượng kỳ lạ này. Có chuyển biến mới, phóng viên bản báo sẽ thông tin đến ngay quý độc giả”.

Hải khò bật ngồi dậy:

- Ê! Minh móm, cái tin này lạ thiệt. Tao nghĩ dám nó có liên quan gì tới thằng Hoàng Tử Bé kia lắm!

Minh móm đưa tờ báo xuống cho Hải khò:

- Đây nè, báo có đăng hai tấm hình “Tài năng tin học” Hoàng Thân nữa. Một tấm lúc nó nhận huy chương và tấm kia là thằng Hoàng Thân câm điếc hiện nay!

Hai thằng chúi mũi sẫm soi hai tấm ảnh chân dung Hoàng Thân trên báo. Hải khò thất vọng:

- Đúng là một thằng, mà sao lạ vậy? Chẳng lẽ tự nhiên đang là tài năng bỗng dưng “đứt dây thiêu” trở nên ngu như... mày!

Minh móm giãy nảy:

- Như mày thì có! Ê, mà hình như thằng Thông bác học là thằng ngu nhất!

- Sao vậy?

- Tại vì nó đọc cái tin này mà nó không liên tưởng tới vụ Hoàng Tử Bé như tụi mình!

- Mày mới ngu! Nó không liên tưởng tới Hoàng Tử Bé thì gọi điện thoại báo mình biết làm gì? Quay số của nó cho tao nói chuyện đi! A lô! Thông bác học hả? Tao nghĩ ra cái này, bọn mình đi tìm thằng Hoàng Thân hỏi chuyện nó coi nó với thằng Hoàng Tử Bé có liên can gì không? Ồ, mày nói đúng, nó câm điếc thì làm sao nói chuyện! Trời, lại bết tắc nữa rồi!

Minh móm lại mếu máo:

- Kim Thúy ơi, Kim Thúy của hai bác... ủa của Minh móm ơi... hu hu... Bết tắc rồi hả Hải khò? Hải khò thẳng cái lưng khò tên, mỗi khi hấn làm động tác đó nghĩa là hấn vừa có sáng kiến hay ho.

- Đừng lo, Minh móm, tao nghĩ ra rồi!

KỲ 9: SUYẾT MẮT MẠNG

Minh móm vỗ vập:

- Mày nghĩ ra cách gì để nói chuyện với thằng Hoàng Thân cầm điếu đó?

Hải khòem ra vẻ ta đây:

- Mày quay số nhà Tú Anh cho tao, sẽ rõ!

Minh móm lại quay số, đưa ống nghe cho thằng Hải khòem và thấy rõ bàn tay hấn run lẩy bẩy:

- A lô!... Tú Anh hả...? Hải... đây... Hải khòem đây mà! Tú Anh hay đi công tác xã hội, từ thiện, có lần nào tới các trường cầm điếu chưa? Hồng phải, tụi này có ai bị cầm điếu đâu, nhưng mà có việc nhờ Tú Anh tiếp xúc với một người cầm điếu. Được hả? Tú Anh có nhớ... không? Nhớ... gì hả, thì... nhớ cách nói chuyện với người cầm điếu không?

Minh móm xía cái mồm vô ống điện thoại, la lên:

- Ý nó hỏi nhớ Hải khòem không?

Hải khòem quăng ống nói xuống, xô Minh móm ra:

- May mà nàng đã gác máy, không thì mày chết với tao! Thôi, lên đường mau!

*

Phái viên chộp lấy điện thoại:

- Gấu đen hả? Cái gì? Nó trốn vô rừng rồi hả? Mày làm ăn cái kiểu gì vậy? Có đưa con gái liễu yếu đào tơ mà giữ không nổi hả? Mày và đám bảo vệ nhà nghỉ đi tìm nó ngay. Nó mà báo công an là chết cả lũ nghe chưa! Trời hời là trời! Bắn hả? Không được, chỉ được bắt nó lại bằng mọi giá. Nếu nó biến mất thì tao cắt cổ mày Gấu đen ơi! Thôi, đi tìm ngay đi, tìm được báo tao liền! Đồ ăn hại...

Chiếc máy fax nối mạch với computer trên bàn kêu lên. Màn hình tức thì hiện ra nội dung một bức fax bằng tiếng Anh, gã phóng viên đến xem. Gã xoa tay sung sướng:

- A! Bọn Mỹ đã lưu ý cái trò “Công Chúa Bé” rồi! Chúng muốn thương lượng giá cả đây. Tại sao chúng không đến thẳng đây mà lại muốn trao đổi qua màn hình “Cầu hội nghị computer” nhỉ?

Phái viên gõ rất nhanh lên bàn phím. Màn hình fax biến mất, chuyển sang màn hình “Hội nghị”, ở màn hình này, hai người ngồi trước hai máy computer khác nhau, ở cách xa nhau có thể vừa đối thoại vừa thấy hình ảnh của nhau trên màn hình. Phái viên gõ vài phím, màn hình hiện lên dòng chữ: “*Chờ đợi giây lát, hệ thống đang dò địa chỉ bạn yêu cầu!*”. Ba mươi giây sau, màn hình dần dần hiện lên hình ảnh một người Mỹ. Ông ta khẽ gật đầu: “Hello!”. Phái viên gật đầu chào lại: “Hello”. Cuộc trao đổi diễn ra bằng tiếng Anh, tạm chuyển ngữ như sau:

Người Mỹ:

- Chúng tôi đại diện của công ty Gamesoft chuyên sản xuất các phần mềm trò chơi nổi tiếng ở Mỹ và trên thế giới. Chúng tôi vừa may mắn xem qua game “Công Chúa Bé” ở hội chợ. Rất kính phục ngài và những người cộng sự đã vượt qua tất cả các công ty phần mềm thế giới để chế tạo một chương trình game rất tiên tiến mà chiếm ít khối lượng đĩa, giá cả lại không cao.

Phái viên:

- Cảm ơn ngài quá khen. Chúng tôi có thể biết mục đích cuộc trao đổi này?

Người Mỹ:

- Hãy vào thẳng vấn đề. Công ty chúng tôi muốn mua lại bản quyền “Công Chúa Bé”. Các ngài có đồng ý bán? Giá cả?

Phái viên:

- Đây là một gợi ý quá mới mẻ, chúng tôi chưa dự trù trước! Nhưng để sáng tạo ra một chương trình giải trí trên computer có nhiều ưu điểm như ngài vừa khen thì chúng tôi đã phải đầu tư rất lớn, cả vốn liếng lẫn chất xám!

Người Mỹ:

- Tôi hiểu! Một lần nữa xin khen ngợi, phải là bậc tài năng hiếm có ở xứ sở nhỏ bé của ngài mới sáng tạo được một chương trình như vậy. (Cười) Để ngài có thể tham khảo, tôi xin đưa ra cái giá ban đầu là ba triệu đô la.

Phái viên:

- Thưa ngài, tôi xin lưu ý cái giá đó. Nhưng tôi biết công ty của ngài sẽ thu lời gấp trăm lần ở chương trình “Công Chúa Bé” này!

Người Mỹ:

- Biết làm sao được. Ngài đã làm điều mà chúng tôi không làm được, đó là sáng tác được “Công Chúa Bé”. Chúng tôi lại có cái mà các ngài không có, đó là thị trường toàn thế giới. Thôi để cuộc thương lượng nhanh chóng, tôi xin đưa ra giá cuối cùng là năm triệu đô la. Chúng tôi chưa bao giờ tốn kém ngần ấy cho một phần mềm trò chơi. Hẹn ngài sáng mai trả lời và hai ngày nữa chúng ta ký văn bản mua bán bản quyền. Bye!

Gã Phái viên sung sướng ngả người ra ghế. Gã sắp được năm triệu đô la trong khi sự đầu tư cho “Công Chúa Bé” chẳng đáng là bao! Để có trọn vẹn số tiền này, bằng mọi giá, gã phải bịt mồm bọn rắc rối Thông bác học lại.

*

Tìm ra chỗ ở của tài năng tin học Hoàng Thân chẳng khó khăn gì. Đó là một căn nhà gỗ ọp ẹp, nhỏ xíu nằm tít trong một con hẻm hẹp và vắng lặng. Thông bác học gõ vào cánh cửa gỗ vênh vẹo khép hờ. Gõ mãi chẳng thấy ma nào, cả bọn chợt nhớ ra. Hoàng Thân bây giờ vừa cầm vừa điếc làm sao nghe tiếng gõ cửa được. Thông bác học đẩy cửa bước vô. Trong nhà, vắng tanh, chỉ có một gã con trai nằm ngáy khò khò trên cái giường nát kê ở góc nhà. Cả bọn đưa mắt nhìn quanh. Đúng là nhà của một người mồ côi và nghèo khó: hoàn toàn trống rỗng, nếu không kể đến chiếc máy vi tính tắt im im trang trọng đặt trên chiếc bàn giữa nhà, chắc là cái máy mà Hoàng Thân được thưởng khi đoạt Huy chương vàng tài năng tin học.

Bước đến bên giường, Thông bác học nhìn kỹ gương mặt tên con trai đang ngủ, hấn gục gặc đầu:

- Đúng là nó, thằng Hoàng Thân đó! Ê, dậy đi Hoàng Thân.

Tú Anh cự:

- Người ta bệnh hoạn, đang ngủ sao lại kêu?

Thông bác học chỉ tay lên mái nhà, kêu lên:

- Trời đất, có con nhện đang rơi xuống kia Tú Anh!

Nhện là kẻ thù không đội trời chung của Tú Anh, nghe Thông bác học kêu cô hoảng hốt bịt hai mắt, giậm chân thỉnh thoảng, lợi dụng lúc ấy, Thông bác học thò tay véo một cái thật đau vào đùi Hoàng Thân. Hoàng Thân đang kéo gối ngon lành bỗng giật thót người ngồi nhồm dậy đưa mắt ngơ ngác dòm lũ người lạ hoắc như vừa từ dưới đất chui lên. Thông bác học và cả bọn gật đầu chào Hoàng Thân, hấn gật đầu chào lại mà vẫn chưa hết ngơ ngác. Thông bác học vừa hỏi vừa làm dấu:

- Hoàng Thân! Mày bị cầm điếc thật à?

Hoàng Thân gật đầu ừ ừ chỉ vào miệng và tai mình. Hải khò nháy mắt cho Tú Anh, cô gái bước tới xòe hai bàn tay ra, nhanh nhẩu làm những động tác rắc rối bằng mười ngón tay, cổ tay và cả cánh tay. Mắt Hoàng Thân sáng lên, hấn cũng xòe tay làm động tác trả lời Tú Anh. Tú Anh quay lại “trường thuật”:

- Tú Anh hỏi anh ta có khỏe không, Hoàng Thân trả lời anh ta rất khỏe, ở đây chỉ việc ăn với ngủ

không khỏe sao được.

Tú Anh lại xoay sang nói chuyện bằng tay với Hoàng Thân. Lát sau cô tròn xoe mắt “tường thuật” tiếp:

- Anh ta bảo anh ta không phải là Hoàng Thân. Anh ta đã nói với nhiều người điều đó nhưng không ai hiểu và tin. Anh ta được thuê tới đây để giữ nhà, hàng ngày có người tới trả tiền công và đem cơm nước. Có điều anh ta thấy lạ là người ta cứ bảo anh ta ngồi trước chiếc máy giống như cái tivi kia rồi bắt anh ta gõ lên mấy cái nút gì đó. Ngày nào cũng có bác sĩ đến khám bệnh. Mấy người xưng là nhà báo ngày nào cũng lui tới.

Thông bác học lên tiếng:

- Tú Anh hỏi xem hẳn biết Hoàng Thân hiện giờ ở đâu không!

Tú Anh lại xòe tay “nói chuyện” với Hoàng Thân, rồi cô thất vọng:

- Anh ta nói từ ngày đến đây anh ta không thấy ai ở trong căn nhà này hết.

Mình móm chìa tờ báo mà hẳn cố ý mang theo:

- Tú Anh hỏi nó xem có biết cái tên Hoàng Thân đang nhận huy chương vàng này không!

Tú Anh trao đổi với gã cầm điếu, cô thông báo lại:

- Anh ta bảo tấm ảnh người nhận huy chương không phải ảnh của anh ta còn bức kia thì đúng.

Mình móm tỏ ra phân vân:

- Thằng này hoặc nó là Hoàng Thân giả, hoặc nó đúng là Hoàng Thân nhưng vì học nhiều quá hóa điên rồi!

Tú Anh rụt cổ, le lưỡi:

- Eo ôi! Học nhiều bị điên như vậy hả?

Hải khòem cười:

- Ủ! Nhưng học ít thì cũng bị ngu như Minh móm, còn tệ hơn!

Mình móm cau, chữa cháy:

- Tao mà ngu hả? Còn khôn hơn cái thằng nào tối ngày khòem lưng trước người đẹp!

Thông bác học can:

- Thôi, im đi! Tao đặt giả thiết như vậy. Hoàng Thân thiệt đã bị bọn Phái viên bắt cóc, có thể đó là thằng Hoàng Tử Bé mà chúng ta đang truy tìm cùng với Kim Thúy. Sau khi bắt Hoàng Thân, bọn Phái viên sợ bể chuyện nên đã tìm một thằng cầm điếu nhưng lại giống Hoàng Thân như đúc để thế chỗ, để mọi người tin, chúng bịa ra cái chuyện “hậu quả computer” rồi hê om sòm trên báo.

Tú Anh xác nhận:

- Có thể Thông bác học nói đúng! Vì chỉ có những người cầm điếu bẩm sinh hoặc lâu năm, có học qua trường cầm điếu mới biết dùng “ngôn ngữ tay”. Chứ Hoàng Thân nếu đột ngột ngã bệnh làm sao biết ngôn ngữ này được!

Mình móm đế vô:

- Nó là thiên tài thì cái gì không biết! Như Tú Anh có cầm điếu đâu mà cũng...

Không để hẳn nói hết những lời đại đột, Hải khòem chấm hết giùm câu nói vô duyên của Minh móm bằng một cái loi vô mạn sườn vì hẳn dám xúc phạm tới Tú Anh. Thông bác học tuyên bố:

- Thôi rút lui. Mọi việc khá rõ rồi!

Tú Anh làm động tác chào Hoàng Thân, cả bọn ra cửa, lên xe đạp dọc theo con hẻm, Hải khòem đeo Minh móm chạy theo Thông bác học và Tú Anh, ra khỏi hẻm xe bọn chúng hòa vào dòng xe cộ đông nghịt. Bỗng từ phía sau lưng, một chiếc xe hơi lao thẳng vào xe Hải khòem. Minh móm tuy bị Hải khòem gọi rằng ngu nhưng đã kịp nhảy khỏi xe. Chiếc xe hơi gây tai nạn xong chạy thẳng. Xe Hải khòem méo mó ngã kênh ra lòng đường, một chiếc mô tô lao thẳng tới cán bẹp dí hai bánh xe đạp của Hải khòem, bên dưới hai bánh đó là đôi chân Hải khòem! Minh móm trấn tĩnh nhìn kỹ lại thì thấy thằng bạn

của mình đã nằm bất động dưới chiếc xe móp méo biến dạng.

KỠ 10: LẠC TRONG RỪNG THẳM

Minh móm hét toáng lên như cha chết:

- Trời ơi, Hải khòm chết rồi! Bớ người ta cứu bạn tôi với! Kêu xe cứu thương giùm đi bà con ơi, hu hu...

Người quanh đó, kẻ đi đường xúm đen xúm đỏ lại. Người ta hè nhau nhắc chiếc xe đạp chẳng còn ra hình thù gì ra khỏi thân hình còng queo của Hải khòm. Hấn vẫn nằm bất động im thín thít như đã ngừng thở. Minh móm định nâng bạn lên nhưng những người chung quanh ngăn lại, họ bảo chấn thương sọ não và bị gãy tay chân thì phải biết cách, nếu không, dựng bừa nạn nhân dậy có thể làm xì óc ra hoặc trật các khớp xương là... tiêu tùng luôn. Người hiếu kỳ xúm lại ngày càng lúc càng đông nghịt như đàn ruồi bu đĩa mật. Từ xa xa đã vẳng lại tiếng còi chói tai của xe cứu thương. Mọi người bắt đầu dạt ra nhường chỗ cho chiếc xe cứu thương chạy đến. Đúng vào lúc xe cứu thương đỗ xích lại thì Hải khòm mở mắt ra và đứng phắt dậy trước bao nhiêu cặp mắt sững sờ của thiên hạ. Hấn tỉnh bơ nhìn Minh móm và hét lên:

- Euréka! Tao nghĩ ra rồi!

Rồi Hải khòm ngạc nhiên nhìn chung quanh, ngạc nhiên nhìn chiếc xe đạp móp méo. Hấn hỏi Minh móm:

- Cái gì mà người ta xúm lại đông quá vậy?

Minh móm không còn tin vào mắt mình nữa, hấn nhìn Hải khòm như một con quỷ nhập tràng, sợ sệt đưa tay sờ trán Hải khòm. Lúc ấy, hấn chạm vào cái tai nghe bự tổ chẳng mà cách đây không lâu Hải khòm đã mua lại của một Studio phá sản và hấn vẫn thường đeo trong lúc đi đường để nghe nhạc từ chiếc máy Walkman. A, thì ra cái tai nghe êm ái này đã cứu mạng Hải khòm! Nhưng còn đôi chân hấn? Bị mô-tô cán qua sao vẫn... khỏe re?

Mấy nhân viên y tế chen vào đến nơi thấy hai thằng nhãi ranh đứng ngó nhau tỉnh queo thì nổi giận:

- A! Lại mấy thằng nhãi ranh phá phách. Cái bọn này phải kêu công an bắt nhốt quách cho xong! Đi về đi anh em!

Chiếc xe cứu thương im lìm chạy mất. Hai thằng chất xe đạp lên xích lô ngẫu nhiên ra về...

*

Kim Thúy cứ nhắm mắt chạy thẳng vào cánh rừng trước mặt, không dám đi theo con đường tráng nhựa phẳng phiu. Cô nghĩ đơn giản, thế nào mà bọn Gấu đen lại chẳng đi lòng bắt cô, chúng sẽ nghĩ rằng cô đi theo đường nhựa. Kim Thúy không biết mình đang ở đâu, cũng không biết con đường trải nhựa kia sẽ dẫn đến đâu. Trong tình huống này có lẽ chạy vô rừng là khôn ngoan nhất.

Cô bé hào hển chạy xuyên qua cánh rừng thông, chẳng mấy chốc đã lao xuống giữa thung lũng. Gió và sương mù làm cô chột nổi gai ốc trong chón hoang vắng cô tịch này. Kim Thúy mệt nhoài buông mình xuống một gốc thông già cỗi, cô ngược nhìn lên bầu trời nhờ nhờ sáng qua kẽ lá. Một chú sóc láu lỉnh vừa nhấm nháp cái gì đó vừa nhìn cô bằng hai con mắt tròn xoe. Kim Thúy chột ganh tị với con sóc, nó còn có móng vuốt, còn biết leo cây, còn biết..., mà cô thì: hai bàn tay trắng, cô độc giữa rừng xanh.

Chưa kịp nghỉ ngơi, vẳng vẳng xa xa Kim Thúy nghe vọng lại tiếng chó sủa. Cô bật dậy tiếp tục leo lên con dốc đối diện. Kim Thúy cứ chạy, chạy mãi, vấp té không biết bao nhiêu lần, tay chân trầy trụa... Cánh rừng trước mặt càng lúc càng rậm rạp, ánh sáng như mất dần nơi sống, nhường chỗ cho

bóng lá dày tỏa bóng tối xuống người cô gái nhỏ bé. Kim Thúy không khóc nhưng cô thâm biết rằng, tuy thoát khỏi tay tên Gấu đen nhưng bây giờ cô có thể bất ngờ chạm trán với một con gấu thật nào đó...

Bóng tối chụp xuống mỗi lúc một dày hơn. Tất cả những gì Kim Thúy còn thấy được trước mặt là một tấm màn đen vô hình. Bây giờ cô không dám đi nữa, mỗi bước đi là cô chạm vào cây cối, gai góc, cành lá. Kim Thúy cứ đứng như vậy như một pho tượng đã cũ bị người ta vứt vào bụi rậm. Cô không biết mình phải làm gì. Xem các bộ phim mạo hiểm, cô thấy khi gặp hoàn cảnh này, người ta thường chọn một cây cổ thụ nào đó, trèo lên tìm một cành thật to để tá túc qua đêm nhằm tránh thú dữ. Thế nhưng, lúc này Kim Thúy không thể dùng phương cách đó, đơn giản vì từ nhỏ đến giờ cô chưa hề leo cây bao giờ... Chẳng lẽ cứ đứng đây đợi hổ, báo, hay một con rắn độc, một con trăn khổng lồ đến nuốt chửng? Kim Thúy dán mắt vào bóng đêm...

Bỗng Kim Thúy phát hiện ra hai đốm sáng đỏ lập lòe xa xa trong bóng tối như hai con đom đóm đập chờn, khi thì chúng bay sát vào nhau, lúc thì tách rời xa nhau. Dường như hai đốm sáng càng lúc càng đến gần cô hơn. Kim Thúy lạnh người khi nghĩ tới những con ma rừng mà bọn Hải khòem và Thông bác học hay kể để hù dọa bọn con gái. Nhưng bây giờ có ma rừng sắp hiện hình thì Kim Thúy cũng chỉ biết đứng đây nhắm mắt mà đợi chứ biết làm gì. Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị đón con ma rừng hay con thú dữ nào đó. Đột ngột, Kim Thúy nghe một tiếng nổ dữ dội như xé rách bóng tối đồng thời với âm thanh sắc ngọt của một cái gì đó bay “dú” ngang tai cô. Kim Thúy hét lên:

- Á...! - Rồi cô ngã sòng soài trên mặt đất.

*

Trong nhà nghỉ, Gấu đen vừa đâm thùm thụp vô ngực mình vừa ân hận nói vào điện thoại:

- Thừa Phái viên, thua rồi, tôi và đám bảo vệ nhà nghỉ tìm nát cánh rừng mà không thấy con nhỏ đâu hết! Dạ, con nhỏ không chết vì thú dữ đâu. Dạ, tại sao hả? Tại vì thú rừng ở khu này gần như bị bọn đào vàng ở chân núi giết thịt sạch sẽ rồi! Dạ, dạ... nếu nó lọt vô tay tụi đào vàng tôi chắc nó cũng không sống nổi với đám đầu trâu mặt ngựa đó đâu! Dạ, dạ... để mai tôi liên lạc với tụi nó, hy vọng bắt lại con nhỏ... Dạ, tôi xin nhắc lại lệnh của Phái viên là: *Nếu không bắt con nhỏ lại được, Gấu đen tự giam mình dưới hầm chờ Phái viên lên giải quyết “kỷ luật”*. Dạ, xin chào Phái viên!

*

Chiếc xích lô chạy lạch lè đưa Hải khòem và Minh móm qua mấy con phố đang lên đèn, Hải khòem rầu rĩ:

- Chiếc xe như vậy mà đem về nhà có nước tao bị ông bà già cạo đầu!

Minh móm đề nghị:

- Hay đem gọi nhà thằng Thông bác học?

- Không được, thằng quái ác đó lúc vui thì không sao chớ nó lên cơn, nó méc ông già tao còn chết nữa!

Minh móm chọt hét lên:

- Tao nghĩ ra rồi! Tao có thằng em họ, ba nó là em của ông bạn của dượng tao...

Hải khòem nổi nóng:

- Lúc này mà mày còn giỡn được hả? Cái thằng “em họ” của mày đại bác bắn còn chưa tới ở đó mà nhờ vả!

- Không đâu, thằng này tốt lắm, nhà lại giàu. Ông già nó là giám đốc hãng xe đạp nổi tiếng Lesoir 704.

- Bộ mày tưởng bây giờ là thời đại “Aladdin và cây đèn thần” sao, tính đem xe nát đổi xe mới hả?

- Cũng gần như vậy, nhưng không phải đổi mà là mua trả góp sau khi trừ giá trị cái xe nát này. Mày nhìn ăn bắp rang, tao nhìn chép phần mềm, hàng tháng trả tiền góp, được không?

Hải khòem đắm chiêu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, bởi không còn con đường nào khác.

Theo sự chỉ dẫn của Minh móm, chiếc xích lô hướng về trung tâm thành phố, chạy loanh quanh qua mấy con đường, cuối cùng đỗ lại trước một cửa hàng xe đạp. Gian hàng đã đóng cửa. Minh móm bấm chuông, một thằng con trai bận pyjama chạy ra, thấy Minh móm, tỏ vẻ vui mừng:

- Anh Minh, lâu quá không ghé chơi!

Yên vị trong phòng khách, Hải khòem và Minh móm vừa uống nước ngọt vừa “trình bày” ý kiến của chúng. Thằng em họ Minh móm gật đầu liên, bảo hai thằng ngồi chờ nó lên báo với ông già giải quyết ngay. Còn lại hai thằng ngồi chong ngóc giữa gian hàng xe đạp thênh thang. Chợt Minh móm bảo Hải khòem:

- Ê! Hồi nãy vô, tụi mình quên đóng cái cửa kiếng, ở đây ồn ào thật, chắc gần bệnh viện hay sao, nãy giờ tao cứ nghe xe cứu thương hú còi chạy hoài, điếc tai. Mày ra đóng cửa đi, để tao ngồi chờ thằng nhỏ.

Hải khòem vội bước ra cửa, hẩn còn ráng dòm coi chiếc xe nát bấy còn ngoài hiên không. Những ánh đèn pha trên chiếc cần cầu trên cao của một công trường xây dựng gần đó tỏa ánh sáng cả một quãng đường giúp cho Hải khòem dễ dàng thấy cái xác xe đạp móp méo còn nguyên chỗ cũ. Đóng cửa xong, hẩn trở vào, ngồi xuống salon, lằm bằm:

- Lạ thật! Lần đầu tiên tao mới tới đây, vậy mà sao tao thấy cái khu phố này có vẻ quen quen.

Minh móm bỗng trở thành nhà “ngủ học”:

- Con người nhiều khi đến chỗ lạ hoắc lại cảm thấy quen là do trước đó họ đã từng tới chỗ ấy trong lúc chiêm bao! Chắc mày cũng vậy...

Không để ý đến ý kiến của nhà “ngủ học” Minh móm, Hải khòem đứng bật dậy lục khắp người lấy ra một tờ giấy, hẩn lằm rằm đọc, rồi la lên:

- Ê! Minh móm, đúng rồi! Khu phố này giống y như khu phố mà thằng Hoàng Tử Bé tả trong lá thư cầu cứu. Có bệnh viện này, có công trường xây dựng này, còn thiếu cái nhà toàn cửa kính đục màu nho nữa là y chang.

Cùng lúc, cả hai thằng vọt thẳng ra lề đường đứng dòm dáo dác. Nhà trang trí cửa kính thì nhiều, nhưng phần lớn đã đóng cửa tắt đèn nên chỉ toàn một màu đen tối thui. Hai thằng thất vọng nảo nề, lếch thếch trở vô ngồi chờ.

Tên em họ Minh móm từ trên lầu bay xuống báo tin mừng:

- Ông già em đã đồng ý lấy xe cũ và bán trả góp cho hai anh chiếc xe mới, chỉ lấy năm mươi phần trăm giá kinh doanh, số tiền này các anh chia đều ra mười hai phần, mỗi tháng trả góp một phần, vì là bà con cho nên không tính lãi...

Hai thằng “anh họ” mừng như bắt được vàng, cảm ơn rồi rít. Hải khòem và Minh móm theo chân tên em họ đi chọn xe. Trong lúc đi loanh quanh qua hàng trăm chiếc xe đạp, đầu óc Hải khòem vẫn không tài nào quên được lá thư cầu cứu của tên Hoàng Tử Bé. Nếu khả năng làm văn miêu tả của Hoàng Tử Bé ở trường mà được năm điểm trở lên thì rõ ràng khu phố này chỉ thiếu “căn nhà toàn cửa kính màu nho” nữa là y chang, và căn nhà đó đúng trăm phần trăm là nơi ẩn náu của bọn Phái viên. Nếu tìm ra được và đột nhập vào tổng hành dinh của chúng thì chắc chắn Hải khòem và Minh móm sẽ cứu được Kim Thúy và Hoàng Tử Bé, Hải khòem sẽ lấy lại danh dự của một đầu lĩnh còn Minh móm sẽ được Kim Thúy “ưu ái” hơn vì chính hẩn là chàng hoàng tử đi cứu công chúa ngủ trong rừng.

Hải khòem chép miệng tiếc rẻ cho số phận của hẩn: đã tìm ra khu phố giống hệt mà chỉ thiếu có cái nhà “toàn cửa kính đục màu nho”!

KỠ 11: “VUA SƯ TỬ” CỨU MẠNG

- Chọn xe màu gì, anh Hải?

Câu hỏi của thằng “em họ” Minh móm làm Hải khòh giật mình quay trở lại với thực tại, hấn chỉ đại vô một chiếc:

- Màu này được không, Minh móm?

Thằng em họ ân cần:

- Xe này màu nho, đập nó dưới ánh nắng thì rất đẹp nhưng nếu đi vô nơi nhiều bóng tối thì nó... trở thành đen thui!

Minh móm cười:

- Thì xe nào vô bóng tối mà không... đen!

Hải khòh bồng vồ trán bồm bộp:

- Euréka! Tìm ra rồi, Minh móm ơi!

Minh móm tròn mắt nhìn Hải khòh rồi phân bua với thằng “em họ”:

- Cui bộ từ lúc bị xe đụng tới giờ, lát lát nó lại bị “chạm mạch” vậy đó!

Hải khòh câu:

- Mày... ngu như bò! Tao đã tìm ra cái nhà cửa kính màu nho rồi, nhưng... phải đợi sáng mai mới được!

Minh móm chẳng hiểu ắt giáp gì:

- Tại sao sáng mai?

Hải khòh cười sảng khoái:

- Mày không nghe thằng “em họ” mày mới nói hả? Xe màu nho đi vô bóng tối sẽ thành màu đen. Vậy nên những ngôi nhà lắp kính trong khu phố đang tắt đèn tối thui dù có màu gì cũng trở thành đen tuốt! Sáng mai mới biết nhà nào có kính màu nho, đúng không?

Minh móm gật đầu bái phục:

- Tuyệt, mày cũng thông minh đó chứ!

Hai thằng quyết định chọn chiếc xe màu nho để kỷ niệm công trình khám phá ra ngôi nhà có kính màu nho vào... sáng mai.

*

Gấu đen đưa chai rượu lên dốc ngược vô cuống họng, khà một tiếng ngon lành. Đối diện với gã là một người đàn ông khô đét, nước da cháy nắng đen nhẻm. Ông ta tỏ vẻ sốt ruột:

- Gấu đen, mày tới đây hấn có chuyện, chẳng lẽ lờ rùng vô nhậu?

Gã đầu gấu đặt chai lên cái bàn chông chênh, xiêu vẹo:

- Dĩ nhiên rồi! Hôm qua tới giờ, mày có thấy ai lạ mặt vô khu hầm vàng này không?

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn Gấu đen:

- Có ai đâu! - Rồi hấn chán nản ra mặt - Suốt tuần lễ nay tao chưa hề thấy một hột cơm, cái bộn buôn tạp hóa, thực phẩm chết dí ở đâu không thấy vô! Tới rượu cũng hiếm, mua chai để đãi mày, tao phải trả ba phen vàng cám đó!

Gấu đen so vai:

- Tụi bay sang hơn tao nhiều! Thôi, tao phải về đây. À, Phái viên có gửi quà cho tụi mày đây. Có điều, thấy nó thì bắt giữ giùm tao!

Người đàn ông cười hô hô:

- Thằng này ngộ thiệt! Nãy giờ mày có nói “nó” là ai, hình thù ra sao đâu?

Gấu đen tỉnh bơ:

- Ồ quên! Nó là một đứa con gái thành phố trắng trẻo, chùng... mười bốn, mười lăm hay mười sáu gì đó! Nhớ, bắt giữ nó, không được đụng chạm gì tới nó nghe chưa! Sẽ có quà thêm cho mày!

Gấu đen đứng lên, hộp sọ cứng như đá của gã đụng phải cây xà ngang thấp lè tè làm căn lều rung rinh tưởng chừng muốn đổ sập xuống:

- Nhà với cửa, tìm vàng làm cái móc xì gì mà khổ vậy?

Người đàn ông đứng lên tiễn khách.

Cả hai gã đàn ông không hay biết rằng cuộc trò chuyện của họ nãy giờ bị hai đứa, một trai một gái nấp sau tấm vách ngăn bằng lá rừng nghe lén hết. Đợi hai người đàn ông ra khỏi nhà, đứa con gái hỏi:

- Anh Hai, nghe ông Gấu đen tả con nhỏ đó sao mà giống...

Thằng anh Hai vội vàng đưa tay bịt miệng nhỏ em gái:

- Suyt im đi! Ba ông nghe được là cắt cổ tụi mình nghe chưa. Thôi, đi với tao, lẹ lên!

Hai đứa phóng nhanh ra cửa, lao thẳng vô rừng...

*

Phái viên ngồi trên chiếc ghế, gã xoay nó vòng vòng, điều này chứng tỏ gã đang vô cùng phấn chấn. Cách gã vài mét, ở góc phòng, một thằng con trai ăn mặc chỉnh tề đang ngồi chăm chú nhìn vô màn hình, xoay lưng về phía gã. Phái viên nói:

- Cái trò “Công Chúa Bé” được đấy! Đây giờ cậu hãy nghĩ ra trò gì mới đi!

Vẫn đưa lưng về phía Phái viên, thằng con trai nhún vai không trả lời.

- Hay là cậu đã chán cái việc bịa ra các trò chơi! Không sao, với tài năng có một không hai của cậu, hãy bắt đầu nghĩ đến việc soạn một hệ điều hành đi! Cậu thấy đó, cái tên Bill Gate bên Mỹ, lúc khởi đầu sự nghiệp chỉ có hai bàn tay trắng, thê thảm hơn chúng ta bây giờ nhiều, vậy mà hắn đã trở thành tỉ phú nhờ vào cái gọi là “Hệ điều hành Windows” của hắn. Là một thiên tài như cậu, sao không nghĩ đến việc viết một hệ điều hành khác mạnh hơn và giản tiện hơn Windows? Trời đất ơi, thử tưởng tượng coi, tất cả các máy tính trên thế giới sẽ chạy bằng hệ điều hành của chúng ta. Chúng ta sẽ trở thành người nổi tiếng và giàu nhất hành tinh này. Hoàng Tử Bé của ta ơi!

Thằng con trai vẫn ngồi yên nhìn màn hình, chậm rãi trả lời:

- Tôi sẽ chẳng sáng tác được gì nữa đâu!

Phái viên dừng chiếc ghế xoay lại:

- Tại sao? Cậu không biết rằng cậu đang được nuôi nấng, o bé như một ông hoàng tử thứ thiệt à?

- Không phải chuyện đó!

- Vậy chứ việc gì hả?

- Tôi sẽ không bao giờ làm việc nữa nếu như tôi chưa thấy cô gái hôm nọ trở lại đây!

- Ủa, cô gái nào?

- Thôi, anh đừng giả vờ nữa! Cô gái mà anh đã giam giữ ở ngay tầng dưới, sau đó bỗng biến mất. Anh đã thủ tiêu cô ta?

- Làm sao thủ tiêu được một con người trong thời đại vi tính này hử Hoàng Tử Bé của ta?

- Hừ, các anh đã chẳng thủ tiêu thằng nhóc Hoàng Thân rồi đó sao?

- Ủa, cậu nói gì lạ vậy? Chứ ai đang ngồi trước mặt ta đây?

- Thủ đoạn các anh tinh vi lắm! Tài năng tin học Hoàng Thân đã chết dưới mắt mọi người rồi. Còn kẻ đang ngồi trước anh đây chỉ là một cái máy, nói đúng hơn, là một thứ hệ điều hành sống, muốn sử dụng chỉ cần bấm phím mà thôi! Chỉ riêng cái việc tạo ra được hệ điều hành sống như vậy, anh cũng đã giỏi hơn Bill Gate rồi! Tôi nhắc lại, chỉ khi nào tôi thấy cô gái đó ở đây, tôi mới làm việc cho các anh...

Phái viên phân bua:

- Khổ quá! Ta đã nói rồi! Con nhỏ đó trốn thoát khỏi tay ta rồi. Có khi bây giờ nó đã bị thú dữ hay bọn đào vàng trên rừng ăn thịt mất rồi cũng nên!

- Tôi không tin!

*

Ánh sáng mạnh làm Kim Thúy từ từ mở mắt ra, cô chỉ thấy một vùng sáng đến lóa mắt. Cô nhủ thầm: hay là mình đã lên đến thiên đàng rồi?

- A! Nó tỉnh lại rồi!

Tiếng kêu của một giọng con gái làm Kim Thúy tự nhiên thấy tỉnh táo lại. Kim Thúy nhìn kỹ, nhìn kỹ hơn và thấy... hai cái mặt người đang chăm chú nhìn cô. Hoảng hốt, Kim Thúy quờ quạng chống tay ngồi lên. Trước mặt cô là hai người: một đứa con gái trạc tuổi cô, một tên con trai chắc “già” hơn cô vài tuổi. Cả hai mặc quần áo cũ nát, rách rưới. Kim Thúy định kêu lên, nhưng cổ họng cô đắng chát, như dính vào nhau. Tên con trai đưa cho Kim Thúy chén nước:

- Uống đi!

Đứa con gái vui vẻ:

- Uống đi! Nước suối đó, nghe nói có khoáng chất trị được bệnh nữa nhen!

Kim Thúy run run đưa tay cầm cái chén sứ mẻ sóng sánh nước đưa lên miệng, có lẽ lần đầu tiên trong đời cô mới biết thế nào là vị ngọt ngào mát lịm của nước. Uống xong, Kim Thúy cảm thấy tỉnh táo hơn, cô hỏi:

- Xin lỗi, tôi đang ở đâu vậy?

- Trong rừng chớ đâu - Đứa con gái trả lời gọn lỏn - Hỏi ngộ quá há anh Hai.

Tên con trai này giờ cứ lom khom nhìn Kim Thúy không chớp mắt. Kim Thúy e dè hỏi:

- Anh... Hai, sao tôi lại... gặp...?

Thằng con trai bây giờ mới chớp mắt:

- Tôi qua anh em tui đi săn, tưởng cô là thú rừng, may mà nhỏ em tui giành phần bắn, nó bắn trật, nếu không thì...

Nhỏ em đế vô:

- Nếu gặp anh Hai tui bắn hả, giờ này chắc chị thành người thiên... thiên... ủa người thiên gì hả anh Hai?

- Thiên cổ! Thôi mày im, nói bậy bạ không?

Kim Thúy thắc mắc:

- Ủa, vậy... hai anh em là người... rừng hả?

Cô em lại nhanh miệng hơn ông anh:

- Hí hí, rừng đâu mà rừng, tui tui có nhà cửa đàng hoàng ở đàng khu hầm vàng kia! Anh Hai tui được tui con nít ở đây kêu là “Vua Sư Tử” còn không dám đem chị về đó, sợ họ bắt chị giao lại cho ông Gấu đen! Còn cái lều lá này là của anh em tui làm để dành trốn ba tui mỗi khi ông nổi giận.

Kim Thúy mừng thầm, cô cảm ơn hai anh em tốt bụng. Nhưng cô vẫn sờ sờ ánh mắt như hai con dao bén ngót của “anh Hai” cứ phóng vào cô những tia nhìn... ngọt ngào. Quanh cô tiếng lá rừng xào xạc hòa lẫn tiếng chim hót vui tai.

*

Hải khòm và Minh móm được thằng em họ dắt lên sân thượng, từ đây chúng dễ dàng nhận ra ngôi nhà toàn cửa kính màu nho. Hải khòm bàn:

- Nếu leo qua hai dãy nhà kia thì có thể đến tầng thượng của ngôi nhà màu nho. Bây giờ tao với mày sẽ đi, còn thằng em mày đứng đây làm công tác “cảnh giới”, nếu sau ba giờ đồng hồ không thấy tui mình trở lại thì thằng em mày sẽ gọi điện thoại báo công an tới cứu!

Thằng em họ Minh móm đang buồn thiu tự dưng được tham gia vào trò “gián điệp” thì mừng rơn đồng ý liền.

Hải khò, Minh móm leo qua lan can sân thượng, cẩn thận trườn lên mái tòa nhà lợp ngói bên cạnh. Rất khó khăn, chúng bám theo đường máng xối để chuyển sang ngôi nhà tiếp đó. Ngôi nhà này có sân thượng mái bằng nên hai thằng đi thoải mái. Nhưng sân thượng này lại cách sân thượng tòa nhà màu nho đến ba mét. Hai thằng tìm được tấm ván, thả vắt qua khoảng trống, chúng dò từng bước trên tấm ván, sâu hút dưới chân chúng là dòng xe cộ nhỏ xíu đang chạy rồ rít. Hai tên qua ba mét của tấm ván ấy mệt bằng người ta đi bộ một trăm cây số. Đến nơi, Hải khò thở phào vừa lo cắn cúi phủ bụi bặm trên quần áo, vừa phân công:

- Bây giờ tao đi đâu mà phải theo sát sau lưng nghe chưa!

Không nghe trả lời trả vốn gì, Hải khò quay lại thì chẳng thấy bóng dáng Minh móm đâu nữa...

KỠ 12: MẮT TÍCH

Hải Khòm chạy quanh quần khắp nơi trên sân thượng tòa nhà màu nho rộng lớn vẫn không thấy Minh móm đâu! Hắn không dám kêu lên vì sợ bọn Phái viên nghe thấy. Bỗng dung hắn nghe từ trên trời vọng xuống tiếng hét thất thanh của thằng bạn móm:

- Hải khòm ơi! Tao bị bắt rồi! Trốn đi, mau lên!

Ngửa mặt lên trời, Hải khòm thấy Minh móm đang ngồi trên buồng lái của chiếc cần cẩu bên cạnh một gã mặt mũi dữ dằn và cái cần cẩu, đang xoay dần dần đến gần hắn, ở đầu dây ròng rọc treo lơ lửng một cái container nhỏ có mấy tên rắn ri đứng ở trong dường như chúng sắp đổ bộ xuống bắt hắn! Quính quá, Hải khòm chui đại qua một trong những cái khe hở, có lẽ là của những cánh quạt thông gió bị hỏng được tháo ra. Hải khòm rơi tòm xuống một đồng cao ngều ngệch toàn thùng carton rỗng. Hắn lụp chụp chui xuống đồng xà bát ấy, trườn mình vô một cái thùng nằm im thín thít, đến thở cũng không dám! Có tiếng cửa sắt mở ra ken két, tiếng người bước vào lao xao:

- Tao thấy nó chui qua cái lỗ quạt gió này mà!

- Ai tin mắt mày được! Đêm qua nhậu tới sáng, nhìn gà hóa cuốc! Nó đâu?

- Thì... tội mình thử bới đồng thùng này coi!

- Hứ! Cả ngàn cái thùng chát đồng mà lục nổi gì! Thôi, đi coi mấy kho kia trước!

Hải khòm chỉ dám thở nhè nhẹ khi nghe tiếng chân bước đi xa và tiếng cửa sắt kéo kẹt đóng lại. Đợi một lúc, không thấy động tĩnh gì, hắn từ từ chui ra khỏi cái hộp carton ngọt ngát. Mồ hôi mồ kê vã ra như tắm khắp người hắn, phần vì nóng, phần vì... sợ! Nhón chân nhẹ nhàng bước đến gần cửa, Hải khòm kê tai vào chỗ hé của cánh cửa nghe ngóng. Thấy im re hắn ra sức đến đỏ lừ mặt để nhích cánh cửa ra. Cánh cửa sắt khổng lồ chỉ he hé thêm tí chút. Hải khòm bặm môi ráng ép thân hình cong cong của hắn qua cái khe cửa hẹp rí. Hắn nghe xương sống xương sườn kêu lắc rắc... Bây giờ Hải khòm đã lọt ra ngoài, trước mặt hắn là một hành lang dài với những dãy cửa sắt đóng im im gióng hết như cánh cửa mà hắn vừa chui qua.

Lần từng bước nhẹ như con sóc, Hải khòm đi đến cuối hành lang, ở đây có chỗ ngoặt, đột ngột hắn nghe sát ngay phía trước là tiếng những bước chân đang tiến gần về phía hắn:

- Lạ thiệt, thằng quái đó trốn ở đâu hả?

- Mày thấy nó chui xuống ở đây à? Hay là... nó nhảy xuống đường rồi?

- Đồ ngu, nhảy xuống dưới cho tan xác hả?

Hải khòm hoảng hốt tìm chỗ trốn, may quá, ở ngay bên cạnh nó lại có một thùng carton rỗng, nó chui tọt vô, đóng nắp lại, nín thở. Những bước chân đi ngang qua cái thùng, đi luôn. Chợt một thằng trong bọn kia kêu:

- Ê! Cái thùng này ai để ở đây vậy?

- Phái viên kêu lấy ra lát đem xuống dưới.

- Để tao coi, có khi nó trốn trong đó!

Hải khòm thót tim, nhưng may quá...

- Thôi đi ông nội ơi, tao vừa mới coi rồi. Đi tìm ở kho khác lẹ lên, nó mà sảy, thì tội mình chết nghe chưa!

Cả đám rắn ri lại đi vào một cái kho nào đó. Hải khòm nhanh chóng chui ra chạy lẹ về phía cầu thang, vừa cảnh giác vừa từ từ đi xuống.

Thông bác học đèo Tú Anh vừa chạy loanh quanh ở khu trung tâm vừa cẩn thận:

- Cái lữ khờ! Hải khờ với Minh móm, tới qua tới giờ biến đâu mất. À, khoan dừng lại xem này giờ mình có đi đúng hướng không.

Đỗ xe lại, Thông bác học kêu Tú Anh đưa hắn tấm bản đồ đã tìm được trong cái game Hoàng Tử Bé. Tú Anh chỉ vô một mũi tên:

- Chắc mình đang ở đây, phải không Thông bác học?

Thông bác học nhú mày:

- Cũng có thể đúng mà cũng có thể không!

- Sao vậy?

- Thì... mình đi mò mẫm chứ bản đồ có tên đường tên sá gì đâu! Thằng Hoàng Tử Bé này chắc xưa nay cứ ôm cái máy tính, tới nổi tên đường cũng không biết, khổ thiệt!

Tú Anh tỏ ra nhân ái hơn:

- Thôi mà, người ta hoạn nạn mới kêu cứu! Không cứu thì thôi, còn cẩn thận...

- Ờ... ờ... Nếu đúng đường, tới ngã tư kia mình phải quẹo trái. Lên xe đi, Tú Anh!

Thật ra Thông bác học chỉ giả bộ, chứ được chở Tú Anh chạy suốt ngày trong thành phố chắc hẳn sẽ khoái hơn nữa. Cho nên hắn đạp xe chậm rãi, có việc gì phải gấp gáp đâu!

*

Kim Thúy thích thú đưa trái cây lạ lên ngắm nghía:

- Đây là trái gì vậy Ba?

Cô bé láu lỉnh nhanh nhẩu nói:

- Trái dâu rừng. Hơi chua nhưng thơm lắm. Chị có thích chua không?

- Chua hả? Thích, nhưng đừng quá chua thôi! - Đổi giọng rầu rầu, Kim Thúy tiếp - Ba này, bộ tui hết đường về thành phố rồi sao?

Ba nhăn mặt vì cắn trái dâu rừng, nhún vai:

- Thành phố là ở đâu, xa hông?

- Ờ... chắc xa đây lắm!

- Tui đâu biết, từ nhỏ tới giờ tui với anh Hai cứ theo ba lang thang mấy chỗ tìm vàng. Chỉ nghe ba tui nói, người thành phố gian manh lắm, họ không đi đãi vàng như tui tui mà người này tìm cách cướp vàng trong túi người khác, ghê quá!

- Thôi, không nói chuyện đó nữa. Tui muốn hỏi, anh Hai là Vua Sư Tử ở đây mà cũng không có cách nào đưa tui về thành phố hả?

Cô bé tên Ba đưa móng tay cái bần lên xia răng:

- Ờ, biết đâu đó! Lâu lâu tui thấy ảnh vác mấy bộ lông thú đi bán cho ai ở đâu xa lắm, đi về mất hai ngày trời, nhưng ảnh nói là được nhiều tiền hơn bán ở đây! Dám ảnh đi thành phố lắm à!

Kim Thúy cười:

- Chắc anh Hai đi ra một cái chợ nào quanh đây đó thôi, chứ lợi bộ mà đi thành phố chắc tới tết mới đến!

Cô bé “người rừng” nhích lại gần Kim Thúy:

- Nè, chị Thúy, ở thành phố tết vui hông? Kể tui nghe coi!

Ngay lúc đó, một cái đầu thò ra từ bụi rậm ngay trước mặt hai đứa con gái, đó là tên anh Hai.

- Thôi, mày cứ đeo người ta riết! - Tên con trai bước hẳn ra, nhìn Kim Thúy - Tui phải đưa... đi thôi. Chiều nay đám Gấu đen hiệp với đám người chỗ ba tui sẽ mở cuộc săn người chạy trốn, thế nào họ cũng bắt được! Đi liền mới kịp!

Kim Thúy ngơ ngàng:

- Ủa, nhưng mà anh đưa tui đi đâu?

- Theo đường rừng, đi tắt ra chợ, ở đó sẽ có xe đưa... ra thị trấn, từ thị trấn mua vé xe ra tỉnh rồi về thành phố.

Kim Thúy lo sợ kêu lên:

- Trời đất, rắc rối quá vậy, lỡ tui đi lạc làm sao? Hay là... anh Hai đưa tui về thành phố giùm?

Tên con trai lắc đầu:

- Không được, ba tui giết tui! Thôi mày về nhà nhen Ba, tao đưa người ta đi. Chắc mai mới về. Đừng nói ba biết!

Cô bé Ba giậm chân giãy nảy:

- Hu hu không chịu đâu! Cho em đi với!

Không thèm trả lời cô em gái, tên anh Hai quay phắt, bước đi. Không còn cách nào khác, Kim Thúy lững thững đi theo hắn, cô còn ái ngại đưa mắt nhìn cô bé Ba dễ thương rồi lo sợ nhìn cánh rừng mù mịt trước mặt...

*

Hải khòem lao xuống tầng dưới thì gặp một hành lang sáng choang toàn cửa kính đóng im ỉm. Hắn nín thở mở hé một cánh cửa, bên trong chứa toàn máy tính mới toanh. Hải khòem lại hé cánh cửa khác, hắn thấy một gian phòng làm việc vắng người, ở một góc phòng, màn hình máy tính đang chạy chế độ screen save dòng chữ: “*Hoàng Tử Bé điểm tâm, sẽ trở lại ngay*”. Sóng lưng Hải khòem như có một đợt sóng lạnh buốt chạy qua, vậy là hắn đã lọt vô phòng làm việc của tên Hoàng Tử Bé nào đó!

Bỗng tiếng chân sầm sập chạy đến gần làm rung rinh cả sàn gỗ trong phòng, Hải khòem lẹ làng lách người vô nhà vệ sinh trong phòng. Tìm thấy một ô vuông trống trên tấm trần, hắn đứng lên bòn tẩm dùng hai tay đu người như một con vượn, hắn chui vào khoảng trống giữa la-phông.

Vẫn là mấy tên lưng sục Hải khòem này giờ chạy vô:

- Thằng quỷ con này lần đi đâu lẹ thiệt. Mày vô buồng tắm coi!

Một tên chạy vô buồng tắm rồi trở ra:

- Chẳng có ma nào! Mà cái thằng chuyên gia Hoàng Tử Bé này lẹ thiệt, ra khỏi phòng không chịu khóa cửa! Thôi đi... Ủa, thằng chuyên gia về kia.

- Chào cậu Hoàng Tử Bé, lần sau đi đâu nhớ khóa cửa nhen!

Một giọng mới lạ lên tiếng:

- Cái này là lỗi của tôi.

- Ờ, ờ... Đúng là lỗi của anh đó. Anh làm cận vệ cho Hoàng Tử Bé mà! Thôi mình đi đi...

Hải khòem thu mình bất động, nghe ngóng. Hắn nghe tiếng một thằng con trai:

- Thôi, tôi đã về phòng rồi, anh có thể ra ngoài!

- Cảm ơn cậu! Tôi ở ngoài kia, có gì cần cậu cứ gọi!

Bên dưới trở nên yên lặng. Lát sau, Hải khòem nghe vọng lên tiếng gõ bàn phím máy tính. Hắn chưa dám xuống vội. Phải đợi ít phút, Hải khòem mới từ từ tụt xuống. Hắn rón rén đến gần khe cửa nhìn ra ngoài: trước màn hình là một thằng con trai trắng trẻo, ăn mặc chỉnh tề đang chăm chú làm việc với bàn phím. Hải khòem giật nảy mình, trước mắt hắn rõ ràng là Hoàng Thân, tài năng tin học của đất nước!

*

Tú Anh nhéo vào lưng Thông bác học:

- Dừng lại, dừng lại mau!

Thắng xe cái “kết”, Thông bác học quay lại hỏi:

- Gì vậy? Rớt giày hả?

- Rớt đâu mà rớt! Nè, không để ý hử? Mình vừa chạy qua cái bệnh viện đằng kia, ở đây lại có công trình xây dựng nữa này! Chỉ còn thiếu...

Thông bác học sung sướng reo lên:

- Thiếu đâu mà thiếu! Kia, tòa nhà toàn cửa kính màu nho kia rồi!

Hai đứa xuống xe dắt bộ tới phía bên kia đường ngó qua tòa nhà. Thông bác học thăm thì:

- Bây giờ, vấn đề là làm sao lọt vô trong kia.

Tú Anh cũng thì thầm:

- Mà, có chắc Kim Thúy và tên Hoàng Tử Bé ở trong đó không?

Giọng Thông bác học chắc nịch:

- Chắc chắn! Nhưng phải lọt vào bên trong mới cứu tụi nó được.

Tú Anh dăm chiêu căn môi suy nghĩ. Thông bác học nhìn đôi mắt mông lung của Tú Anh là đã muốn... trở thành anh hùng ngay tức thì. Hắn động não liên tục, tốc độ não bộ hắn được đôi mắt hạt nhãn kia kích thích nên tăng lên nhiều lần. Trong lúc đôi mắt Tú Anh vẫn còn dán vào ngôi nhà màu nho thì Thông bác học đã khều cô, nhỏ nhẹ rỉ tai cái kế sách gì đó vừa bật ra trong đầu óc thông thái của hắn. Tú Anh không ngần ngại gật đầu ngay tức khắc. Hai đứa chậm rãi dắt xe băng qua đường...

KỠ 13: TIẾP CẶN HOÀNG TỬ BÉ

Đến ngay trước cánh cửa chính lớp kính màu nho, Tú Anh bất ngờ chớp lấy áo Thông bác học la lên:

- Bớ người ta, cứu tôi với!

Thông bác học như con tắc kè, hấn lập tức chuyển nước da đang hồng hào sang màu xanh đột chuối. Hấn rúm người lại, vùng vằng cố thoát khỏi bàn tay... lỏng le của Tú Anh. Cô nàng cứ nắm chặt lấy áo Thông bác học mà la toáng lên. Vài người đi đường tò mò đứng lại xem. Liếc nhìn thấy có người đứng nhìn ra sau làn kính mờ đục, Thông bác học nháy mắt cho Tú Anh. Nhanh như chớp, cô nàng phóng ngay một bạt tai nảy lửa vào má Thông bác học:

- Bớ người ta, thằng này ăn cắp xe đạp của tôi -

Thông bác học choáng váng vì cú bạt tai quá “thiệt thà” của người đẹp, hấn buông chiếc xe ra, ôm mặt vì sợ Tú Anh quên rằng họ đang diễn kịch mà “phát chần” cho hấn vài cái bàn tay nữa, chắc rụng răng! Thật vậy, Tú Anh lại dang cánh tay lên, chuẩn bị giáng xuống. Ngay lúc ấy, cánh cửa kính màu nho bật mở ra, một tên đàn ông xuất hiện, hét lên:

- Ê! Hai đứa kia, buông ra mau!

Tú Anh mếu máo:

- Dạ, nó lấy xe của tôi!

Để giải tán đám đông đang bu quanh, tên kia nói:

- Thôi, hai đứa vô đây, đợi tao kêu người đưa tới công an giải quyết.

Hấn túm cổ Thông bác học lôi vô trong. Tú Anh lẳng lẳng dắt xe vô theo. Tên kia chỉ vào hai chiếc ghế:

- Ngồi xuống! Tao hỏi, mày ăn cắp xe đạp hả? Cho mày ở tù một gông. Còn em bé này, đi đâu một mình để gặp thứ đầu trộm đuôi cướp này? Mai một, ra đường, báo anh biết, anh theo “bảo vệ” cho ghen. Hà hà... bảo vệ là nghề của anh mà. Thôi đợi đó, tao gọi điện thoại kêu “lính” đưa thằng này tới công an!

Hấn bước về phía máy điện thoại đặt trên cái bàn dài, trước khi cúi xuống quay số, hấn còn cẩn thận nhìn Thông bác học lần nữa. Thừa lúc tên kia cầm cúi bấm máy, Thông bác học khều nhẹ Tú Anh, hai đứa như hai con lươn lẹo làng, uyển chuyển bò dọc theo dây quây trưng bày đĩa và máy vi tính vào phía trong.

Gọi điện thoại xong, tên đàn ông quay lại, nhìn quanh, lăm bằm:

- Biến rồi! Đúng là con nít, mới nghe tới công an đã són trong quần!

*

Trong phòng làm việc, Phái viên chăm chú nhìn người Mỹ trên màn hình máy tính, gã nói:

- Thưa ngài, đầu não công ty tôi đã bàn bạc đề nghị của ngài về việc mua bản quyền “Công Chúa Bé”.

Người Mỹ:

- Tôi biết các ngài làm việc rất nghiêm túc.

Phái viên:

- Thưa ngài, chúng tôi đã đồng ý ký hợp đồng với công ty quý ngài để chuyển nhượng phần mềm “Công Chúa Bé” giá năm triệu đô la.

Người Mỹ:

- Cuối cùng chúng ta cũng đạt được thỏa thuận. Chúng ta sẽ ký bản ghi nhớ ngay bây giờ chứ?

Phái viên:

- Thưa ngài, tôi đồng ý!

Màn hình cho thấy, người đàn ông Mỹ cúi xuống bàn lục lọi gì đó rồi đưa một tờ giấy lên:

- Đây là bản ghi nhớ có đầy đủ nội dung, ký xong, tôi sẽ fax sang ngài nhé!

Chưa đến một phút sau, máy fax trên bàn làm việc của Phái viên kêu lên rồi từ từ nhả ra văn bản ghi nhớ mà phía công ty Mỹ ký chưa ráo mực. Phái viên cầm tờ giấy, vẻ sung sướng lộ rõ trên khuôn mặt người máy của gã.

*

Hải khòem đưa ngón tay cào nhẹ nhẹ lên cánh cửa buồng tắm, tiếng động rất khẽ trong căn phòng vắng lặng cũng đủ làm Hoàng Thân quay phắt lại. Ánh mắt của Hoàng Thân nhanh chóng chuyển từ ngạc nhiên sang bình tĩnh. Tên Hoàng Tử Bé ra dấu bằng mắt cho Hải khòem biết rằng căn phòng có lắp camera theo dõi. Bằng tay, hắn ra hiệu cho Hải khòem nằm sát xuống đất. Hải khòem răm rắp làm theo. Tên Hoàng Tử Bé từ từ đứng lên, rời khỏi bàn làm việc, đi thẳng vào buồng vệ sinh. Hắn cùng quỳ mọp xuống, từ từ bò ra nằm cạnh Hải khòem, thì thầm:

- Khẽ thôi! Ở đây tôi bị theo dõi rất kỹ. Chỉ có nằm như vậy mới thoát khỏi tầm camera. Nhưng mà... bạn là...

Hải khòem cũng thì thầm:

- Tôi là Hải khòem. Chúng tôi tìm ra mật mã kêu cứu trong trò chơi Hoàng Tử Bé!

Hoàng Tử Bé Hoàng Thân mừng rỡ:

- Vậy là tôi sắp được cứu thoát rồi! Cảm ơn bạn nhiều lắm. Nhưng, làm cách nào để chúng ta ra khỏi chỗ này?

Hải khòem mồm môi suy nghĩ:

- Chúng ta sẽ thoát ra bằng lối sân thượng. Tôi đã vào đây qua ngõ đó! Nhưng mà..

Hoàng Thân nhìn Hải khòem:

- Có gì vậy, anh Hải khòem?

- Minh móm, thằng bạn tôi mới bị chúng bắt được. Trước đó là Kim Thúy cũng bị tên Phái viên bắt cóc! Phải cứu họ mới được!

- Minh móm chắc còn ở đây. Theo tôi biết thì bọn Phái viên đã đưa Kim Thúy lên một vùng rừng núi nào đó và cô ấy đã trốn thoát, bọn chúng cũng chưa tìm ra!

Hải khòem chép miệng:

- Tội nghiệp Kim Thúy! Nhưng trước mắt, chúng ta phải giải thoát cho Minh móm rồi chuồn khỏi đây thôi!

Hoàng Thân chống cằm, nhíu mày:

- Trước hết tôi sẽ đi thăm dò coi chúng đang giữ Minh móm ở đâu. Anh Hải khòem trốn tạm vô tủ quần áo của tôi vậy, rộng lắm!

Hai thằng lớp ngóp bò từ từ tới tủ quần áo. Hoàng Thân đưa tay mở cửa tủ ra. Hải khòem trườn vô tủ. Quả là cái tủ quần áo khổng lồ, treo hàng đống quần áo sang trọng ủa thằng nết, thơm phức. Hải khòem nghĩ thầm: làm Hoàng Tử Bé có khác! Cửa tủ đóng sầm lại, bóng tối phủ chụp lấy Hải khòem.

*

Như một con báo uyển chuyển uốn lượn qua những gốc cây rừng, tên anh Hai bước đi thong thả, nhẹ nhàng. Trong khi đó, Kim Thúy phải gần như chạy mới theo kịp hắn. Cô còn vấp té chúi nhủi hoài. Chốc chốc tên anh Hai phải dừng lại chờ đợi cô gái thành phố. Lần này, hắn hỏi:

- Mệt hả? Nghỉ chút đi!

Chỉ cần nghe câu nói đó, Kim Thúy buông phịch cái thân thể rã rời lên cỏ.

Tên anh Hai nhứ mày:

- Ở rừng đừng ngồi kiêu đó, có khi ngồi phải con rắn!

Kim Thúy nghe nói hốt hoảng đứng bật dậy. Tên con trai cười:

- Đừng lo, nếu có rắn, nó cắn... rồi!

Kim Thúy lại từ từ ngồi xuống, thở hỏn hển. Cô quay nhìn lại thì tên anh Hai đã “bốc hơi” đâu mất.

Ít phút sau, tiếng loạt soạt của lá vang lên. Kim Thúy căng mắt nhìn về hướng tiếng động. Thật bất ngờ, từ trong bụi rậm, một chú nai vàng chậm rãi bước ra, nó lặng lẽ đứng lại, mở đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào “con thú lạ” trước mặt nó. Kim Thúy nhoẻn miệng cười với chú nai ngơ ngác. Cô đưa tay định vuốt ve bộ lông nâu vàng mượt mà thì con thú rừng hiền lành nhút nhát bỗng vụt bỏ chạy, và thay vào chỗ con nai là tên anh Hai vừa từ trên cây rớt xuống. Hắn chìa ra những quả rừng vàng tươi hấp dẫn bụm trong hai bàn tay:

- Ăn đi!

Kim Thúy đã bắt đầu quen với lối sống “người rừng” của hai anh em con nhà đào vàng, cô chộp ngay mấy trái, đưa lên miệng nhai ngấu nghiến. Vị trái rừng nửa ngọt nửa chua lại nhân nhẩn đắng làm Kim Thúy nhăn mặt. Cô đưa tay quệt ngang miệng, nói:

- Anh Hai này! Anh em mình có kịp ra khỏi rừng trước khi trời tối không?

Tên con trai ngồi xuống một cái rể cổ thụ trôi trên mặt đất:

- Nếu đi nhanh thì kịp. Nhưng thấy... có vẻ mệt hả?

Kim Thúy gượng cười:

- Mệt đứt hơi luôn! Ra tới chợ chắc là tối rồi, làm sao anh trở về?

Tên con trai khoanh tay nhìn những lớp vỏ sần sùi của cây cổ thụ:

- Tôi đâu có về, chỉ trở vô rừng chờ bọn Gấu đen đi săn người.

Kim Thúy ngạc nhiên:

- Ủa, chi vậy?

Tên anh Hai vẫn ngồi bất động:

- Tôi sẽ giết hắn như đã từng giết con cọp, con heo rừng!

Kim Thúy sợ hãi:

- Sao anh Hai tính giết người?

- Vì hắn tính giết... Thúy mà! Ăn xong rồi, mình đi cho kịp.

*

Thông bác học và Tú Anh mỗi đứa nấp một bên góc tường nhô ra, chúng giờ cao hai thanh gỗ. Từ hành lang đằng kia, hai gã đàn ông mặc blouse trắng vừa nói chuyện vừa dẫn xác đi tới. Khi hai tên tới ngay khúc quanh, Thông bác học hạ ngay thanh gỗ xuống cái gáy nhẵn nhụi của một tên, hắn lăn đùng xuống đất không kịp kêu. Bên kia, Tú Anh cũng giáng thanh gỗ lên đầu một tên, nhưng có lẽ cô đập nhẹ quá nên chỉ làm hắn ngạc nhiên quay lại nhìn cô. Hắn chộp lấy mái tóc óng ả tuyệt đẹp của đứa con gái lạ hoắc, chuẩn bị phóng một quả thoi sơn vô bản mặt duyên dáng vừa mới làm phiền cái đầu hắn. Bỗng hắn buông Tú Anh và ngã vật xuống. Tú Anh thở phào:

- Cảm ơn nhiều nghe Thông bác học!

Thông bác học vừa lột áo blouse của hai gã đàn ông vừa cần nhần:

- Sao hồi nãy bạt tai tôi khỏe quá, còn bây giờ...

Tú Anh nhoẻn miệng cười làm bao nhiêu bực bội của Thông bác học bay biến đâu mất:

- Thôi mà, mai một Tú Anh đền cho một cái...

- Đền cái gì?

- Đền cái tát nữa! Chúa có nói: Khi bị tát một bên thì chìa luôn má bên kia ra cho người ta tát nốt!

Thông bác học nhẩn nhục chịu đựng vì “khổ nhục kế” hồi nãy là đo chính hấn bày ra mà! Sau khi giấu hai cái “xác” vô góc tường, hai đứa khoác áo blouse lên người, thông dong đi qua hành lang. Phía trước mặt Thông bác học và Tú Anh bỗng xuất hiện hai tên đi ngược về phía chúng, một tên đàn ông và một thằng trẻ măng, cũng đều mặc blouse trắng. Khi hai bên tiến đến gần nhau hơn, chợt Tú Anh nói nhỏ với Thông bác học:

- Ê! Cái tên trẻ trẻ đó có bộ mặt giống tài năng tin học Hoàng Thân quá.

Thông bác học cũng kêu lên khề khề:

- Đúng nó rồi!

Khi đến gần nhau hơn nữa, Thông bác học và Tú Anh nghe rõ Hoàng Thân trách tên kia:

- Này, tôi cần gặp Phái viên, sao anh cứ đưa tôi đi loanh quanh hoài vậy?

Tên kia khúm núm:

- Dạ, tôi chỉ là cận vệ của cậu, tôi đâu biết hiện giờ Phái viên đang ở xưởng nào! Phải đi tìm thôi!

- Vừa lúc đó, bốn người chạm mặt nhau, tên cận vệ chợt hỏi:

- Này, hai người có thấy Phái viên ở đâu không? Ủa, hai đứa này sao mặt mũi lạ hoắc vậy? Tụi bây ở đâu ra?

Vừa nói, tên cận vệ vừa đặt tay lên cái nút báo động trên vách...

KỠ 14: TÊN CẬN VỆ BUỒN CƯỜI

Thấy tình thế nguy kịch, Tú Anh liền giả nai, đưa cặp mắt mơ màng nhìn tên cận vệ:

- A! Anh cận vệ ơi! Phái viên vừa bảo chúng tôi tìm anh đây. Anh phải đưa Hoàng Tử Bé về chỗ cũ ngay. Phái viên sẽ đến liền bây giờ...

Tên cận vệ của Hoàng Thân nhắc ngón tay khỏi nút báo động trên vách, vẫn còn ngần ngại:

- Nhưng, chúng mày là ai, tao chưa gặp bao giờ!

Thông bác học lẹ miệng:

- Dạ... tui tôi mới được tuyển vô hôm qua...

Tên cận vệ vẫn nghi ngờ:

- Bộ tui bây là bồ bịch hả? Tưởng đây là công viên nên cặp tay nhau đi hóng mát hả? Phái viên có sai bảo thì một đứa đi tìm tao thôi chứ!

Trong lúc tên cận vệ cần nài Thông bác học thì Tú Anh kín đáo nháy mắt với Hoàng Tử Bé Hoàng Thân. Hoàng Thân thấy cái nháy mắt đầy thiện ý thì ngơ ngợ bèn lên tiếng “giải cứu” cho hai tên lạ mặt:

- Thôi, anh cận vệ! Chúng ta phải trở về phòng cho kịp lúc Phái viên đến!

Gã cận vệ hậm hực ra mặt, bảo:

- Được rồi, hai đứa mày trở về xưởng đi, lát tao báo Phái viên hỏi tội!

Thông bác học và Tú Anh được lời như cớ tấm lòng, lật đặt bước thẳng, thì nghe tên cận vệ kêu giật giọng:

- Ê! Xưởng ở đâu đó? Phía này nè!

Tú Anh cười ỏn ẻn:

- Dạ, anh cận vệ thông cảm, tui em mới vô chưa rành đường!

Hai đứa lại đi theo hướng ngược lại. Khi tên cận vệ vừa dẫn Hoàng Thân đi khuất thì Thông bác học và Tú Anh lập tức quay lại, bám sát gót họ.

*

Minh móm ngồi trước cái bàn làm việc, được hai tên đệ tử lực lưỡng của Phái viên đứng kèm hai bên. Tên Phái viên vừa đi đi lại lại theo một đường thẳng vô hình vừa nghiêng răng nói:

- Chúng mày quá lắm, dám mò vô tận hang hùm. Được rồi, tui bây đem thằng này nhốt vô phòng tối, đợi bắt thằng Thông bác học, bần nó, rồi xử một lúc luôn, nhớ canh chừng nó cẩn thận nghe chưa!

Hai tên đầu bấu không nói không rằng xóc nách Minh móm lôi đi xềnh xệch.

Tên Phái viên chợt kêu lại:

- Khoan đã! Ê, thằng móm kia! Hình như ngoài mấy cái mật mã và tấm bản đồ, chúng mày còn tìm được một cái gì đó của thằng Hoàng Tử Bé phải không?

Minh móm lắc đầu nguầy nguậy, không nói. Phái viên cười gằn:

- Tui mày sẽ phải trả giá thôi! Nhưng tao cho mày một điều kiện cuối cùng: nếu mày nói ra cái tài liệu đã tìm được của thằng Hoàng Tử Bé, tao sẽ thả mày ngay lập tức, chịu chưa? Nói hay là chết?

Trong cái đầu bất khuất của anh hùng Minh móm bây giờ bỗng hiện lên hình dáng dễ thương của Kim Thúy, hần thâm nghĩ, nếu bị Phái viên bắt giam vô phòng tối, hần rất có hy vọng sẽ gặp Kim Thúy ở đó và hai đứa sẽ tìm cách trốn thoát. Còn Hải khòem nữa, nó đã lọt vào sào huyệt này rồi, chắc đang lẫn trốn đâu đó. Thế nào nó chẳng tìm cách cứu Kim Thúy và Minh móm! Minh móm đồng dạc:

- Không nói!

*

Ba mẹ Kim Thúy mặt mày ủ dột, mắt thâm quầng đỏ hoe sau một đêm mất ngủ, nhìn hai người đối diện bằng tia mắt thất thần. Bà mẹ cứ luôn miệng kêu than:

- Kim Thúy của mẹ ơi! Giờ này con ở đâu? Về với ba mẹ đi con ơi!

Hai người công an trẻ mặc thường phục, an ủi:

- Hai bác yên tâm! Các cháu đang ráo riết truy tìm cô bé.

Ba Kim Thúy tuy đôi mắt ráo hoảnh nhưng những nếp nhăn sâu hoắm hiện lên trên vầng trán cho thấy tinh thần ông căng thẳng như một sợi dây đàn, ông lẩm bẩm:

- Thành phố chúng ta lâu nay đâu xảy ra cuộc bắt cóc nào! Mà bọn người nào đó bắt cóc con Kim Thúy làm gì chứ? Chúng tôi giàu có gì cho cam!

Một trong hai anh công an lên tiếng động viên gia chủ:

- Hai bác à! Chúng cháu đang lần ra đầu mối. Theo xác nhận của một số người thì họ đã thấy cô Kim Thúy nhà ta bị một người nào đó bắt lên một chiếc xe hơi. Chúng cháu đang truy tìm trong hồ sơ lưu trữ về chiếc xe hơi...

Mẹ Kim Thúy phóng tia nhìn chứa chan hy vọng về phía hai người công an trẻ:

- Liệu có tìm được chiếc xe quái ác đó không cậu?

Cả hai người công an đều đồng loạt khẳng định:

- Chắc chắn tìm được chứ ạ!

Mẹ Kim Thúy chấp hai tay trước ngực làm rầm khấn vái:

- Lạy trời lạy Phật phù hộ độ trì cho con gái tôi, gia đình tôi...

*

- Anh có thể ra ngoài được rồi!

Hoàng Tử Bé Hoàng Thân nói với người cận vệ.

Ngay lúc đó, có tiếng động ầm ỹ từ phòng tối ở tầng dưới vọng lên, Hoàng Thân đưa mắt hỏi cận vệ:

- Việc gì vậy?

Tên cận vệ thưa:

- Thưa cậu, hồi nãy anh em bảo vệ bắt được một thằng nhãi ranh leo qua tầng thượng tính vô ăn trộm. Phái viên nhốt nó ở phòng tối đợi giao cho công an.

Hoàng Thân gục gặc đầu. Tên cận vệ nói:

- Thưa cậu! Tôi ở ngoài kia, cần gì cậu cứ bấm nút gọi tôi! - Tên cận vệ lễ phép đi ra.

Hoàng Thân đến mở tủ áo giả vờ lựa chọn, nói thầm với Hải khò.

- Tìm ra Minh móm rồi, cậu ta bị nhốt dưới chân chúng ta đây.

Hải khò hỏi:

- Làm sao cứu nó bây giờ?

Hoàng Thân chưa kịp trả lời thì có tiếng gõ cửa. Anh chàng tài năng tin học lật đặt đóng sầm cánh cửa tủ suýt nữa làm dập mũi Hải khò. Trở lại bàn làm việc, Hoàng Thân với tay bấm một chiếc nút trên bàn, cửa phòng từ từ mở ra. Thoáng thấy tên cận vệ đứng ngoài cửa, Hoàng Thân hỏi:

- Chuyện gì đó?

Rồi hắt giả vờ say sưa gõ phím máy tính. Không nghe trả lời, quay lại nhìn thì vẫn thấy tên cận vệ đứng đó, bất động. Hoàng Thân ngạc nhiên hỏi lần nữa:

- Anh vào có việc gì? Buồn cười quá, sao không nói đi?

Bỗng một tiếng nói không phải của tên cận vệ vang lên:

- Chúng tôi đến cứu Hoàng Thân đây!

Hoàng Thân trở mắt nhìn ra thì thấy tên cận vệ từ từ sụm xuống, sau lưng hắn là tên con trai và

đưa con gái mặc áo blouse trắng mà hắn đã gặp trên hành lang. Ngay lập tức, Hoàng Thân hiểu ra, làm dấu bảo hai tên ngoài cửa phải nằm mọp xuống để bò vào và không được nói chuyện. Trong lúc lóp ngóp bò vô, Tú Anh rí tai Thông bác học:

- Tên này ác thật! Bọn mình đi cứu hắn mà hắn bắt mình quỳ mọp như vậy, đúng là hoàng tử...

Cũng như Hải khò, Hoàng Thân bảo Thông bác học và Tú Anh bò vô cái tủ áo tối thui. Ba đứa gặp nhau trong hoàn cảnh trớ trêu, dờ khóc dờ cười. Tú Anh cứ ngộ nguậy không chịu ở trong tủ chung với hai thằng con trai. Hoàng Thân năn nỉ:

- Cô phải ráng chịu một lát. Trong phòng này không còn chỗ nào an toàn hơn. Bây giờ tôi tìm cách gọi tên Phái viên tới đây, hễ thuận lợi, khi nghe tôi ách xì ba tiếng liền thì tôi và các bạn a-lát-xô tấn công hắn cũng lúc. Hãy chú ý làm sao giữ được hai cánh tay của Phái viên không cho nó chạm vào người hắn.

Tú Anh ngạc nhiên;

- Ủa, sao kỳ vậy Hoàng Thân?

- Vì hắn trang bị máy móc khắp người, chỉ cần bấm một cái nút trên người là hắn báo động hàng chục tên bảo vệ ngay, chúng ta không thể nào đối phó nổi đâu! Thôi, các bạn chịu khó ở trong tủ này một lát nghe!

Tú Anh lại kêu:

- Ê! Anh Hoàng Thân ơi! Hai tên này hơi hám quá! Nhanh nhanh lên, nhốt chung như vậy chắc tôi xỉu quá!

Cánh cửa tủ đóng sầm lại. Trong bóng tối dày đặc, trong mùi mồ hôi nồng nặc, trong không khí ngột thở, Tú Anh đứng giữa cứng ngắc như bị trời tròng. Hai tên “tình địch” đứng hai bên cứ ngo ngoạ với những ý nghĩ điên cuồng trong đầu vì hơn lúc nào hết, chỉ có ở trong tình thế này, Thông bác học và Hải khò mới thường thức trọn vẹn cái mùi thơm tho rất... con gái của Tú Anh. Còn cô bé, tội nghiệp, ráng nín thở giữa không khí nhỏ bé trong tủ cứ nồng nặc xông lên mùi mồ hôi kinh dị của hai tên “thủ lĩnh”!

*

Cây cối đã bắt đầu thừa thớt hơn, vòm lá trên đầu bớt dày nên Kim Thúy có cảm giác bầu trời cũng quang đãng hơn. Đôi chân cô đã mỏi nhừ, cô tưởng chừng như nó không phải là một bộ phận của cơ thể mình nữa. Kim Thúy thều thào kêu:

- Anh Hai ơi! Cho tôi nghỉ một lát. Hết di nổi rồi!

Tên con trai ngoái lại:

- Ráng đi khoảng một giờ nữa là tới chợ rồi!

Kim Thúy vấp vào cái rễ cây, loạng choạng, ngã chúi xuống đất, cô không sao gượng đứng dậy nổi. Không chút mủi lòng, tên con trai cứ đứng nhìn và buông ra từng lời khô khốc:

- Khi trời sập tối, cánh rừng này thường có bọn cướp. Tui thì không sợ, nhưng sợ cho... Bọn cướp mà thấy con gái thành phố thì giá nào tui nó cũng bắt. Tui này còn ác hơn tên Gấu đen nữa!

Kim Thúy ngược ánh mắt van lơn nhìn tên anh Hai:

- Nhưng... tôi không thể đi nổi nữa... làm sao bây giờ?

Thằng con trai ngật ngừng.

- Hay là...

Rồi hắn chợt im bặt. Kim Thúy vẫn nằm dài trên tấm thảm lá và cỏ, thều thào hỏi:

- Hay là sao anh Hai?

- Ồ... tui tính nói là.. Nếu mệt, để tui... công đi!

Tuy mệt rã rời và đang ở giữa rừng rậm hoang vắng nhưng lời đề nghị của tên anh Hai cũng không dễ gì được Kim Thúy chấp nhận ngay. Anh ta lại hỏi thúc:

- Đi đi... Nếu trễ, nguy hiểm lắm!

Kim Thúy gắng gượng ngồi dậy, nhưng sau ít phút nằm dài bất động dường như đôi chân của cô đã trở nên tê liệt hẳn. Đặt bàn tay iên đùi, Kim Thúy mới thực sự sợ hãi khi nhận ra rằng đôi chân mình đã mất hết cảm giác. Kim Thúy thở dài, nhắm hai mắt lại:

- Đành phải nhờ anh Hai cõng đi vậy!

Tên con trai ngồi thụp xuống đưa tấm lưng to bè sau lần áo sờn rách ra trước mặt cô. Kim Thúy choàng tay lên ôm bờ vai cứng cáp của anh ta. Tên con trai từ từ đứng lên, đối với anh ta, người đã từng cõng những con thú săn được đi suốt cánh rừng thì cõng Kim Thúy giống như cõng một chú thỏ mà thôi!

Đột ngột một tiếng thét đánh thép vang lên giữa cánh rừng hoang vắng:

- Đứng im! Nhúc nhích là bắn ngay!

KỠ 15: NGÔI NHÀ TRONG LÒNG ĐẤT

Tiếng hét giữa rừng vắng nghe đến chói tai. Tên anh Hai đứng im như tượng, còn Kim Thúy tay chân cô lạnh ngắt, bám chặt cứng người con trai đang cõng mình. Cả hai phóng tia mắt về phía bụi rậm nơi vừa phát ra lời đe dọa. Từ phía đó, lách cách tiếng súng đang lên đạn nghe lạnh xương sống. Tên anh Hai lấy lại bình tĩnh, thì thầm với Kim Thúy:

- Nếu gặp bọn cướp, tôi sẽ tìm cách cản chúng, còn Thúy, cứ theo hướng mặt trời mà chạy, càng nhanh càng tốt, ráng tới chợ trước lúc trời tối. Tới nơi, đón xe đi liền, nghen!

Kim Thúy nghe gã con trai đang cõng mình dạn như vậy thiếu điều lòng bùng lỗ tai. Thân cô thể cô, phận gái yếu đuối lại sắp kiệt sức, làm sao cô thoát khỏi tay bọn cướp tàn ác? Mà, nếu không thoát được thì... chắc là đời cô chấm dứt ở chốn núi rừng hoang vu lạ hoắc này? Kim Thúy cắn môi để cố kìm tiếng khóc nghẹn ngào...

Từ đằng trước, những cành lá bỗng lay động xạc xào, một người bước ra.

- Ủa, anh Hai hả? Hi, hi... Vậy mà tui tưởng tui cướp, tính bắn rồi đó!

Kim Thúy và tên anh Hai cùng kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn cô em gái của tên anh Hai đang đứng cười hì hì. Tên con trai bỗng nổi óa:

- Cũng may! Đi đâu vậy? Đã biểu ở nhà mà...

Ba, em gái của anh Hai khoác khẩu súng sẵn lên vai:

- Tui chạy muốn đứt hơi mới theo kịp hai người. Hồi nãy, anh vừa đi thì tui về nhà, nghe Gấu đen nói với ba là người của hắn đã có mặt ngoài chợ, nếu chị Kim Thúy mà tới chợ là bị bắt liền đó! Với lại tui thấy anh quên cây súng nên đem đưa anh... Để tui đỡ chị Thúy xuống giùm cho. Phải tìm cách khác thôi!

Tên anh Hai buông Kim Thúy xuống. Cô bé Ba giúp Kim Thúy nằm nghỉ, vẽ mặt tên con trai hắn lên nét suy nghĩ căng thẳng. Từ dưới đất, nhìn khuôn mặt đen sạm, rắn rỏi của hắn, Kim Thúy liên tưởng đến anh chàng người rừng Tarzan huyền thoại mà cô đã từng say sưa trên phim ảnh.

Không khí im lặng như tờ làm cho khu rừng hoang càng có vẻ bí hiểm hơn. Tên con trai phá tan bầu không khí nặng nề, hỏi:

- Mà có đem theo cái gì ăn không?

- Có chứ! Lỡ không gặp hai người, tui chết đói sao!

Tên anh Hai ngó Kim Thúy đang nằm dài trên thảm lá:

- Như vậy mình chưa nên ra chợ! Có lẽ đêm nay sẽ ở tạm đây!

Cô bé Ba tỏ ra ngán ngẫm:

- Trời! Ở suốt đêm giữa trời như vậy chắc chết!

- Mà ngu quá! Hồng nhớ khu hầm vàng bỏ hoang hả? Đêm nay mình sẽ ở đó!

Cô em gái so vai rứt cổ rên rĩ:

- Khu hầm bỏ đó, tui nghe ba nói có ma...

*

Hoàng Thân ngồi trước bàn làm việc, đối diện màn hình máy tính, đang cố suy nghĩ cách nào dụ được tên Phái viên tới phòng mình. Hắn dùng chuột kích con trỏ vào một nút lệnh trên màn hình. Phút chốc màn hình thay đổi màu sắc, dần dần hiện lên chân dung tên Phái viên. Hắn nở một nụ cười rất robot:

- Chào Hoàng Tử Bé của ta! Có việc gì vậy?

Hoàng Tử Bé Hoàng Thân gật đầu chào lại:

- Tôi vừa nảy ra một ý tưởng về việc xây dựng một phần mềm là tiền đề cho hệ điều hành của chúng ta sau này. Rất mong được gặp anh để trao đổi.

Phái viên cười thích thú:

- Được, được! Ta đến ngay. Việc này vô cùng quan trọng, là vận mệnh của chúng ta trong tương lai! Hoàng Tử Bé đợi ta một lát. Ta ký lệnh xuất lô hàng mẫu đầu tiên cho phía Mỹ đã!

Hoàng Tử Bé ngạc nhiên:

- Xuất hàng mẫu sang Mỹ? Hàng gì vậy?

Phái viên không thèm giấu diếm:

- “Công Chúa Bé”, chứ còn gì nữa!

Hoàng Tử Bé tức giận:

- Anh bán bản quyền “Công Chúa Bé” cho họ hả?

- Đúng vậy!

- Nhưng... đó là sản phẩm của tôi!

Tên Phái viên cười lớn làm màn hình như bị chao đi:

- Ai bảo với cậu như vậy?

- Tôi đã sáng tạo ra nó! Hoàng Tử Bé và cả Công Chúa Bé nữa!

Phái viên thích thú tới nỗi buông ra một câu không có trong kho từ vựng của “người máy”:

- Vụ đó... xưa rồi Diễm ơi!

- Tôi sẽ kiện các anh về việc bán bản quyền của người khác!

- Ai sẽ xử cho Hoàng Tử Bé, khi mà ông hoàng của ta không có chút bằng cứ nào, trong lúc đó ta thừa sức chứng minh rằng “Hoàng Tử Bé” và “Công Chúa Bé” là sản phẩm của tập thể hãng phần mềm?

Cơn giận dữ của Hoàng Thân lên đến tột đỉnh, hấn đập tay lên bàn:

- Những cái đó xuất phát từ ý tưởng của tôi, tôi đã viết những tập tin quan trọng nhất cho các chương trình đó!

- Hà hà... xưa nay có ai đăng ký bản quyền ý tưởng bao giờ! Ý tưởng luôn luôn đẹp lung linh như chiếc cầu vồng vậy nhưng có ai sờ được cầu vồng bao giờ đâu!

- Thiên tài tồn tại bằng gì nếu chẳng phải từ những ý tưởng khác người?

- Nhưng nếu không có những người như Phái viên đây thì ý tưởng của thiên tài làm sao đến được với mọi người? Làm sao ý tưởng của cậu hoàng nhỏ bé của ta có thể sang tận Mỹ quốc và xâm nhập vào thế giới rộng lớn? Phải vậy không nào? Thôi lát nữa gặp, ta không bàn chuyện này nữa mà bàn đến hệ điều hành tương lai nhé!

Trong tử quần áo, nàng Tú Anh ráng nhìn thử để khỏi phải bị sặc sụa vì mồ hôi muối, mồ hôi dầm nặng mùi của hai thằng thủ lĩnh kẻ kẹp sát hai bên nách. Cô nàng vừa tức tối, vừa buồn cười khi nghĩ rằng: bây giờ mà có cây xà lách nữa thì... thế nào cũng làm được món xà lách trộn dầm!

*

Người sĩ quan công an đứng tuổi chỉ tay lên tấm bản lớn treo trên vách:

- Chúng ta đã gửi công văn điện tử đi khắp mạng vì tính của ngành an ninh và vừa nhận được thư điện tử của trạm điều phối lưu thông trên đoạn xa lộ Cao Nguyên. Cảnh sát điều phối giao thông cho biết vào sáng hôm qua đã có chiếc xe hơi màu đen mang đúng biển số đang truy nã chạy lên cao nguyên. Hiện giờ họ đã chốt chặn mọi ngã đường, nếu phát hiện họ sẽ bắt giữ chiếc xe.

Một chiến sĩ phát biểu:

- Tôi có ý kiến! Rất có thể chiếc xe sau khi tiến hành vụ bắt cóc đã chạy lên cao nguyên nhưng đang nằm lại ở một điểm kín đáo nào đó để giam giữ cô bé Kim Thúy. Nếu nó không lưu thông, làm

sao cảnh sát giao thông phát hiện được?

Người sĩ quan giải thích thêm:

- Cảnh sát giao thông Cao Nguyên đã phát lệnh trên mạng vì tính dân dụng toàn khu vực cao nguyên truy nã chiếc xe, kêu gọi mọi người góp phần phát hiện chiếc xe gây án! Các anh phải đặt tổ chiến đấu cơ động vào vị trí báo động khẩn cấp. Tổ không cảnh phải túc trực trên máy bay, bất cứ lúc nào nhận được nguồn tin từ cao nguyên là lên đường chiến đấu lập tức.

*

Hai anh em thay nhau cõng Kim Thúy vượt qua hai cụm rừng thưa nữa thì đến khu hầm vàng bỏ hoang. Xen lẫn giữa rừng cây là những lán trại lô nhô, xiêu vẹo, hoang vắng. Cây cối bụi rậm đã mọc tràn lên các hầm trại, làm cho chúng mang dáng dấp của những nấm mồ hoang. Sau khi chọn một khoảng cỏ tương đối sạch, tên anh Hai thả Kim Thúy xuống, cô nàng vẫn chưa thể nào đứng nổi trên đôi chân của mình.

Cô bé Ba, sau khi nhìn quanh, thất vọng:

- Hồi xưa mình ở đây hả anh Hai?

- Ủ!

- Trời đất! Sao bây giờ lạnh tanh như nghĩa địa vậy?

- Tại hết vàng! Chỗ này ít vàng lắm. Toàn vàng cắm lại tạp chất nhiều. Bởi vậy người ta mới dời tới chỗ hiện giờ!

Kim Thúy cũng lo sợ, vừa nói vừa run:

- Nhưng... ở đây hoang phế quá... làm sao ở được! Trong các hầm vàng chắc toàn rắn rít!

Bé Ba lên tiếng:

- Rắn rít ai thèm nói! Ba tui nói ở khu này có mấy con ma ghê lắm! Tối tối chúng hiện lên bóp cổ dân đào vàng để cướp vàng.

Tên anh Hai cần nhằn:

- Mà biết gì! Ma quỷ con cóc khô! Tao chỉ sợ cạp thôi, vùng này nghe nói có một con cạp già tinh ranh lắm, chuyên bắt người, đem nó hay về ngủ trong mấy cái hầm hoang!

Kim Thúy nghe nói tái xanh mặt mũi:

- Thôi! Mình tìm chỗ khác ngủ qua đêm đi anh Hai!

Tên con trai khẳng định:

- Mình phải ở đây thôi! Đám Gấu đen thế nào cũng nghỉ là cụm rừng này có cạp thì mình không dám tới, có dám tới đây thì cũng mất xác, chắc họ không tìm mình ở đây! Bé Ba nè, mày lại khe suối đằng kia lấy nước. Tao đi kiểm coi cái hầm nào không có mùi cạp mới ở được!

Thoắt cái, bé Ba biến mất sau các rặng lá dày. Tên anh Hai đi quanh quần tìm nơi trú ẩn. Kim Thúy nằm dài trên mặt đất vừa lo sợ vừa nhìn những cái hầm vàng hoang phế, cô nghĩ thầm: trông chúng sao mà giống những ngôi nhà trong lòng đất: tối tăm và đầy nguy hiểm.

*

Mình móm rầu rồi đến thảm hại vì từ khi bị tống vô cái phòng tối thui này hẳn chẳng thấy tăm hơi Kim Thúy đâu. Dao nhiều hào khí của một thằng con trai muốn làm Batman hay Superman bỗng chốc tan thành mây khói! Bây giờ hẳn mới biết trong cuộc đời bĩ cực này hẳn luôn là người đi nước cờ sau thiên hạ. Tham gia nhóm Hải khò thì chỉ được làm đệ tử, đến nổi một thành viên nữ như Kim Thúy, người mà hẳn luôn kính mến, cũng coi khinh hẳn. Nghĩ đến đêm hôm qua, Minh móm càng tức giận cho cái đầu đàn độn của mình hơn nữa. Đã tự mình dẫn đường cho Hải khò tới ngay khu phố này, vậy mà cuối cùng để cho Hải khò lập công trạng phát hiện ra cái tòa nhà cửa kính màu nho! Vậy đó, nếu đời là một ván cờ thì Minh móm là kẻ luôn luôn thua cuộc ở nước cờ cuối cùng... Trong bóng tối của phòng giam, Minh móm không biết làm gì nên cứ ngồi thu lu ở một góc phòng mà ngẫm nghĩ mấy cái

triết lý vụn. Thỉnh thoảng hắt lại ngược mắt nhìn cái lỗ hồng trên đầu hắt, nơi duy nhất trong phòng giam này tỏa ra chút ánh sáng, nhưng nó mỏng manh giống như hy vọng của tên tù nhân Minh móm vậy. Hắt nhìn cái lỗ sáng và nghĩ rằng đó là nơi mà bọn “cai ngục” dùng để quan sát tù nhân. Hắt buồn rầu và... bắt đầu thiu thiu ngủ.

Trong lúc chập chờn trong cơn ác mộng bị rượt đuổi bởi hơi tai, Minh móm cứ nghe loáng thoáng như có ai đó kêu tên mình, kêu nhiều lần... Tiếng kêu làm Minh móm từ từ tỉnh giấc. Hắt ngơ ngác nhìn quanh. Căn phòng vẫn khóa kín, vẫn tối om. Vậy sao hắt nghe như ai kêu tên mình? Bỗng nhiên Minh móm rùng mình, nổi gai ốc toàn thân, càng co rúm người lại. Hắt vừa chợt nghĩ: hay là... Kim Thúy đã bị bọn ác ôn thủ tiêu rồi và nàng đã... thành ma, hiện về kêu tên hắt. Đã từng đôi lần, lấy hết can đảm, hắt coi mấy đoạn phim kinh dị qua kẽ ngón tay, thấy những con ma cà rồng mới khủng khiếp làm sao! Hắt lầm rầm cầu nguyện vong hồn của Kim Thúy, nếu thật sự nàng đã bị thủ tiêu, thì nàng hãy quên hắt đi, đừng bao giờ tìm hắt nữa, đừng để hắt phải thấy con ma... Kim Thúy. Ngay lúc hắt nghĩ như vậy thì trong bóng tối lạnh lẽo lại vang lên tiếng gọi làm hắt lạnh xương sống:

- Minh móm... Minh móm ới.

KỠ 16: TÂM SỰ ĐÊM RỪNG

Sau cơn nổi da gà, Minh móm đã kịp “phân tích” tiếng kêu khi nó lặp lại: thẳm thì nhưng rõ ràng:

- Minh móm ơi... Minh móm!

Hắn giật nảy mình khi tin chắc rằng tiếng kêu quái đản ấy là âm thanh quen thuộc của cô nàng Tú Anh! Tên tử tù bị giam kín không thể nào hiểu được tại sao Tú Anh lại có thể phát ra những tiếng gọi hồn kinh dị ở đây? Minh móm run run giọng trả lời:

- Minh móm... đây! Tú Anh... đó hả?

Tiếng rền rĩ của Tú Anh lại vang lên:

- Tú Anh đây! Minh ở trên này nè! Bây giờ Minh móm phải tránh xa cái lỗ trên trần nhà, mình thả con dao xuống. Minh cố cắt dây trói, tìm cách dụ tên cai ngục vào, thủ tiêu hắn, tội này sẽ xuống tiếp cứu!

Minh móm dòm lên trần và phát hiện cái lỗ sáng nhòe nhòe. Hắn chưa kịp di chuyển thì một con dao nhọn hoắt từ trên đó được Tú Anh thả xuống, cắm phập lên sàn gác, ngay trước mặt Minh móm. Hắn bị trói thúc ké nên xoay sở vô cùng khó khăn. Xoay lưng về phía con dao, Minh móm sờ soạng tìm nó và cắn răng để bẻ cổ tay lên tự cửa dây trói. Thanh toán xong sợi dây, Minh móm thở dài xoa nắn hai cái cổ tay tê buốt. Lại thủ hai tay ra sau lưng như còn bị trói, vẫn cầm chắc con dao nhọn, Minh móm la bài hãi lên:

- Bớ người ta, cứu tôi với! Bớ người ta...

Vừa la, hắn vừa động tay vô vách âm âm. Một tên bảo vệ lực lưỡng mở toang cửa chạy vô nạt nộ:

- Cái gì vậy? Mày lên con hả, thằng nhãi kia?

Minh móm vẫn bài hãi:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Tên kia nhìn thẳng tù ngạc nhiên:

- Mày có bị cái gì đâu mà cứu?

Minh móm vẫn đứng im, hất cằm xuống phía dưới:

- Trong này nè, nó trong này nè! Cứu tôi với...

Gã bảo vệ bực bội:

- Trong này là...trong đâu?

Trong... quần nè! Nó... nó... ở trong đó, cứu tôi với!

Gã kia trêu chọc:

- Thì tao biết nó ở trống rồi.

Minh móm vẫn cứ bài hãi:

- Ở trống đó... Hồng phải nó... mà là... con rắn! Cứu tôi với...

Tên bảo vệ tỏ ra chưa vội tin:

- Bốc phét, ở đây làm gì có rắn?

Minh móm van nài khẩn thiết, mặt xanh như tàu lá:

- Có mà, nó rớt xuống từ cái lỗ trên kia, rồi chui vô quần tui. Nó nằm ở trống, anh làm ơn làm phước...

Sau khi nhíu mày suy nghĩ, tên bảo vệ gật gù:

- Chà! Chắc là trò phá đám của thằng Hoàng Tử Bé đây! Thôi đứng im đó, để tao giúp cho.

Tên bảo vệ bước tới gần Minh móm. Gã cúi xuống cố làm sao thật nhẹ nhàng kéo cái fermeture

quân Minh móm. Ngay lúc ấy, gã cảm thấy một vật gì vừa lạnh vừa nhọn chạm vào gáy. Minh móm tuyên bố:

- Đứng im, nhúc nhích là con dao này cắt cổ nhà ngươi liền! Kéo fermeture lên cho ta. Hề, hề... to đầu mà đại, làm gì có con rắn nào ở trong. Bây giờ tự trói mình lại đi!

Minh móm dùng chân hất sợi dây cho gã bảo vệ, bị con dao nhọn hoắt kè cổ, hấn ngoan ngoãn tuân lệnh. Vừa lúc ấy, ngoài cửa phòng giam xuất hiện Thông bác học và Hải khò. Hai tên thủ lĩnh chạy vào, khen rối rít:

- Khá lắm, Minh móm giỏi lắm!

Thông bác học nói:

- Bây giờ bọn mình phải nhanh chóng trở lên phòng Hoàng Tử Bé đợi thủ tiêu nốt thằng Phái viên, sau đó thoát ra ngoài...

Một giọng cười đột ngột vang lên ngoài cửa:

- Ha... ha... ha...! Chúng mày tự dẫn xác vào đây thì ta khỏi mất công đi tìm nữa!

Cả đám giật thót người nhìn ra thì thấy tên Phái viên xuất hiện cùng hàng chục tên bảo vệ, tên nào tên nấy to như con voi trong Sở thú!

*

Màn đêm đã bắt đầu bao phủ khu rừng. Hai anh em cô Ba cũng Kim Thúy vào một hầm vàng bỏ hoang. Thoạt đi vô, trông nó tựa tựa như cửa địa đạo nhưng bên trong, dọc ngang chằng chịt những cây đòn gỗ dùng để chèo chống cái trần đất. Nền và vách hầm còn hằn vết cuộc xong đào xới nham nhở. Kim Thúy có cảm giác như cô vừa lạc vào thời đại sơ khai của những con người ăn lông ở lỗ. Không khí nặng nề ảm thấp, mùi đất nồng nặc đến khó thở. Có những loại cây dại nhỏ và dây leo không cần mặt trời đã tua tua khắp nơi trên đất, trên vách. Tên anh Hai bước đi từng bước một, hai mắt tinh tường dò xét cẩn thận chung quanh. Đến một góc hầm, chỗ này lộ lên một khối đá to, phẳng lì như cái mặt bàn rộng, anh chàng Tarzan cầm cây đuốc tự chế lên vách, gác khẩu súng tựa phiến đá. Nhanh nhẹn và không cần suy nghĩ, cởi áo ra, trải lên phiến đá, ra hiệu cho cô bé Ba đặt Kim Thúy xuống. Bé Ba vừa cảm phục anh, vừa ghen tị:

- Ở nhà đời nào anh Hai trải giường cho tui đâu!

Tên anh Hai vẫn lăm lì:

- Mày khác, người ta là dân thành phố...

Bé Ba vuốt mái tóc mượt mà của Kim Thúy:

- Chà! Coi bộ anh tui...

Anh Hai cộc lốc:

- Sao vậy?

- Thì sao đâu! Thôi, tui đói rồi! Hai người có ăn củ mì hông?

Cô gái “người rừng” móc trong túi áo không lồ ra một gói lá bọc tổ chẳng, thản nhiên đặt lên mặt đá, mở ra và ngồi chồm chồm bốc khoai mì ăn tỉnh bơ. Anh Hai cầm lấy một khúc mì, giúi vào tay Kim Thúy:

- Ăn đi! Nó ăn dữ lắm, đừng hòng nó mời ai!

Kim Thúy nhai nhai miếng khoai sượng cứng và lạnh ngắt, cô vẫn chưa thể nào hiểu được điều gì đã đẩy đưa cô tới hoàn cảnh lạ lẫm này. Cô nhìn quanh và vái trời che chở cho cô tai qua nạn khỏi, vái thổ địa đừng có... sập cái hầm giống như nhà mồ này. Kim Thúy chột nác lên:

- Ba má ơi... con nhớ ba má quá!

Tên anh Hai tỏ ra dửng dưng:

- Ồ khóc một lát đi! Rồi dễ ngủ hơn...

Cô bé Ba cười:

- Người ta không nhẽ đòi ba má, hồng lo đồ! Thôi, no rồi, tui đi ngủ đây!

Lời vừa dứt thì bé Ba cũng vừa lăn ra cái giường đá nằm cong queo như con tôm. Kim Thúy cũng vừa ăn xong miếng khoai. Tên anh Hai lặng lẽ chia khúc khoai khác:

- Ăn đi!

Kim Thúy lắc đầu:

- Mệt quá. Không thấy đói!

- Ở thành phố... có đi học không?

Kim Thúy ngó thấy cây đuốc chập chờn trên vách, bóng những sợi dây leo cứ run rẩy trông như cả một đàn rắn rít đang nhảy múa:

- Có chứ! Còn anh?

- Tui hả? Từ hồi nhỏ tới giờ, tui với con nhỏ em cứ theo ba tui đi đãi vàng hết chỗ này tới chỗ khác, đâu có học hành gì!

- Ba anh là người ở đây?

- Đâu có! Ông là dân thành phố đó chứ! Nhưng mà... ông ghét dân thành phố lắm.

- Sao vậy?

- Nghe mấy ông già dân đào vàng nói: hồi đó, để tui với nhỏ em xong, má tui bỏ ông đi ở với người khác giàu có hơn, ông mới thù hận đất tui lên rừng đào vàng, mong có dịp làm giàu cho má tui sáng mắt! Ông đặt tui tên Thù, nhỏ này tên Hận!

Kim Thúy xúc động bởi câu chuyện ly kỳ như tiểu thuyết, cô nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như mắt mèo của anh Hai:

- Vậy, anh Hai thấy Kim Thúy là dân thành phố có sợ không?

- Sợ gì?

- Thì ba anh đã nói dân thành phố ác lắm, dữ lắm!

- Đó là chuyện của ông.. Sẽ có ngày tui đi kiếm má hỏi cho ra lẽ.

- Má anh thấy chắc... sợ lắm!

- Sao vậy?

- Tại anh giống Tarzan quá chừng!

- Tarzan là ai?

Kim Thúy bắt chước giọng kể chuyện đời xưa của mẹ:

- Đó là một anh chàng người rừng nhân hậu, bạn của muôn thú...

Câu chuyện kể rừng rợn và lẫm liệt của Kim Thúy dứt thì cây đuốc trên vách đã phụt tắt. Bóng tối dày đặc chụp xuống cái hầm vàng hoang phế. Kim Thúy mở hai mắt thao láo mà vẫn không cách gì nhìn được bàn tay của chính cô dù đã đưa lên sát mặt mình. Trong cái màu đen nguy hiểm ấy, tiếng tên anh Hai vang lên khe khẽ:

- Thôi, ngủ đi! Có tui canh chừng, đừng lo!

*

Bây giờ không phải một mình Minh móm mà có thêm Hải khòm và Thông bác bác học cũng bị trói thúc ké ngồi chong ngóc trong phòng giam. Ở trên đầu bọn chúng, trong phòng Hoàng Tử Bé Hoàng Thân, tên Phái viên đang xoa hai bàn tay vào nhau:

- Thế là đã tóm gọn chúng nó rồi! Ta nghe nói, còn một con nhỏ nữa không biết chui lủi ở đâu!

Hoàng Thân hỏi:

- Anh bắt họ để làm gì?

- Hỏi lạ chưa? Bọn nó đang mưu đồ phá đám công việc của ta, đang muốn đem cậu ra khỏi đây. Ta hỏi thật, cậu muốn ở đây với một cuộc sống như ông hoàng hay muốn trở lại với cái nhà dột nát và cuộc đời đói rách mồ côi?

Hoàng Thân trả lời không suy nghĩ:

- Tôi thích giàu có nhưng không thích làm nô lệ!

Phái viên nghiêm mặt:

- Chà, thích một lúc hai thứ thì khó thực hiện lắm! Thôi, trước mắt cậu vẫn ở đây và cứ thực hiện các công việc như trước nay. Sau chuyến hàng Công Chúa Bé sang Mỹ, đời sống cậu hoàng của ta sẽ được nâng lên thêm, yên tâm nhé! Hết giờ làm việc rồi, nghỉ ngơi đi! Ta đi đây.

Tên Phái viên bỏ đi sau khi đã căn dặn hai tên bảo vệ canh gác trước cửa phòng Hoàng Thân cẩn thận.

Hoàng Thân đến trước tủ quần áo, trong lúc chọn lựa, thì thầm với Tú Anh, người duy nhất còn sót lại của cả bọn:

- Làm sao bây giờ, bọn họ bị bắt hết rồi!

Tú Anh ngọ nguậy trong tủ:

- Tú Anh đã có cách nhưng... cách này thì Hoàng Tử Bé hơi cực à nhe, chịu không?

- Cách gì vậy?

Sau khi nghe Tú Anh thầm thì vào tai mình cái kế hoạch “hơi cực”, Hoàng Tử Bé Hoàng Thân xanh xám mặt mày thiếu điều ngất xỉu...

KỲ 17: GIẢ TRANG

Tiếng reo “tít... tít...” phát ra từ chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay làm thằng em họ của Minh móm giật mình nhòe dậy. Nó chui ra khỏi mùng, bước ra sân thượng, dòm quanh quất. Trời đã sập tối, vẫn chưa thấy bóng dáng hai tên “gián điệp” Hải khòh và Minh móm đâu. Nó vừa vươn vai, vừa lăm bằm một mình: Chà, vậy mà mấy ảnh hẹn đúng ba tiếng là trở lại. Rồi nó sực nhớ, Hải khòh có dặn: “Sau ba tiếng không thấy tui tao trở lại thì gọi điện báo công an tới cứu!”. Thằng nhóc lật đật chạy trở vô phòng, nhắc máy điện thoại lên. Bấm được hai số thì nó chợt dừng lại đắn đo suy nghĩ. Gọi công an thì dễ rồi, nhưng... thử gọi số máy nhắn tin mà hồi nãy Hải khòh để lại coi hai tên “gián điệp” có trả lời trả vốn gì không đã. Thằng nhóc lại nhắc máy lên, dứt khoát bấm số:

- A lô! Tổng đài nhắn giùm số máy 010203. Nội dung: “*Anh Hải và anh Minh đang làm gì, về gấp hoặc gọi điện thoại cho em họ biết tin*”. Xin cảm ơn.

Nó gác máy, đi vài vòng trong phòng rồi trở lại cái giường nệm êm ấm, chui vô mùng nằm chờ điện thoại của thằng anh họ và Hải khòh!

*

Tú Anh nhìn mặt Hoàng Thân trong lúc cả hai đều nằm bẹp dí dưới đất để tránh tầm camera theo dõi.

- Mái tóc được rồi đó! Chỉ cần kẻ thêm hai mí mắt chút xíu nữa cho có vẻ vừa to ra lại vừa bắt động là giống hần y chang!

Nói xong cô móc trong túi quần ra cây viết chì, chăm chú và cẩn thận vẽ lên đôi mắt Hoàng Thân, chốc chốc lại dùng lưỡi thấm nước bọt lên đầu chì. Hoàng Thân thấy vậy thì nhăn nhó nhưng không dám phản ứng.

- Xong! - Tú Anh tuyên bố - Bây giờ còn lại là việc của Hoàng Thân! Ráng làm sao đi đứng cho giống cái máy như hần. Hai con mắt cổ mở to ra như hai bóng đèn. Cũng may là hần mặc áo cổ đứng nên Hoàng Thân có thể che bớt cái cổ hơi cao này đi. Tú Anh không ngờ mình có tài cắt tóc tuyệt vời quá, giống hệt mái tóc của hần!

Tú Anh lại móc trong túi ra cái kiếng tròn nhỏ:

- Nè, coi đi!

Hoàng Thân cầm kiếng đưa lên ngang mặt và hần giật mình khi thấy trong khung kiếng tròn là gương mặt của tên Phái viên! Tú Anh giật cái kiếng gọi lại:

- Bây giờ tới phiên Tú Anh... Hoàng Thân nằm yên đó để làm người mẫu!

Tú Anh cầm kéo lên, tự xén mái tóc mượt mà tuyệt đẹp, mái tóc đã từng làm điêu đứng cả hai tên “đầu lĩnh” Thông bác học và Hải khòh.

*

Nằm im trong bóng tối, anh Hai lắng nghe tiếng thở đều đều của em gái và Kim Thúy. Khi đoán chắc hai cô bé đã ngủ say, hần từ từ ngồi lên. Ngồi im một lúc nữa, vẫn không nghe động tĩnh gì, hần thả người bước xuống đất, quơ tay tìm cây súng. Cái hầm hoang về đêm phả lên hơi đất nồng khó chịu, thỉnh thoảng vang lên tiếng sột soạt của một loại bò sát nhỏ nào đó len lỏi trong các dây leo trên vách hang. Bước lèn ra phía cửa hang, chợt anh Hai dừng lại. Chân chừ giầy lát, hần lại quay vào, đến bên chỗ Kim Thúy đang nằm say ngủ. Với đôi mắt mèo của hần, anh Hai nhìn thấy cái bóng mờ mờ của cô gái trắng toát trong bóng đêm dày đặc. Hần thấy cả cái vòng ngực phập phồng theo từng hơi thở mệt nhọc của cô gái thành phố. Hần đứng yên như vậy, lóng cọng, lúng túng. Hần đang tận hưởng cái cảm

giác chưa từng nếm trải của sự căm dỗ, giống như những lúc thiếu thôn giữa rừng sâu, hẳn biết cha hẳn giấu cục đường tán duy nhất ở đâu, hẳn tìm được và... nuốt nước miếng đứng nhìn, không dám động tới. Ở cô gái này, hẳn đã bắt gặp một tâm trạng gì đó rất khó tả dậy lên trong lòng hẳn. Bây giờ, trong bóng tối, nhìn cái màu trắng toát từ quần áo, da thịt của cô, hẳn mới chột nghiệm ra rằng từ trong tiềm thức tưởng đã yên ngủ của hẳn, hình ảnh người mẹ rất mơ hồ của thời thơ ấu bỗng hiện lên. Dường như lúc ấy hẳn mới hai ba tuổi... Một lần thằng bé đái dầm lúc nửa đêm, cái quần ướt làm thằng bé không ngủ được, nhòm dậy và nó thấy mẹ nó như một bà tiên trắng toát trong bóng tối mịt mùng, kinh dị... lắc lắc cái đầu để xua đi những ý nghĩ kỳ lạ, hẳn lại trở bước về phía cửa hang...

*

Ba thằng ngồi cú rữ trong góc phòng giam tối thui, trong đầu mỗi thằng đều tự phác thảo một kế hoạch vô vọng hòng thoát khỏi cái hang hùm khủng khiếp của tên Phái viên. Cái máy nhắn tin nhỏ xíu như chiếc hộp quẹt trong túi Hải khòm bỗng run lên bần bật, báo hiệu có tin mới nhận. Hải khòm lẩm bẩm:

- Mẹ nó! Lúc này mà thằng nào còn nhắn tin nhắn tiếc làm gì nữa! Chắc là thằng Túc cao li lại hỏi bài vở gì nữa đây! Hai tay bị trói sau lưng làm sao mà coi máy đây hả trời?

Thông bác học cần nhắc:

- Mày ngu quá, đưa túi cho thằng Minh móm nó lấy giùm, nó cầm cho mày coi.

Hải khòm trong bụng nghĩ thầm: thằng Thông bác học này ứng biến nhanh thật, tình huống nào nó cũng nghĩ ra cách ứng biến trong tíc tắc! Hải khòm xoay cái túi quần về phía lưng Minh móm:

- Móc giùm tao cái máy coi!

Minh móm xoay lưng lại phía Hải khòm, ngo nguậy hai bàn tay bị trói để tìm miệng túi, hẳn cắn răng cố thọc tay vô túi quần thằng kia. Bỗng Hải khòm la hoảng lên:

- Ê! Cái máy đó. Lấy ra đi. Còn mò mẫm gì nữa thằng ông nội!

Minh móm lật đật cải chính:

- Ủa, máy hả? Vậy mà tao tưởng... ngón tay của tao chớ! Bị trói riết hai bàn tay tê cứng, mất cảm giác hết trơn!

Với sự hướng dẫn của Hải khòm, Minh móm bấm máy cho thủ lĩnh của hẳn xem. Những dòng chữ dạ quang sáng lên trên màn hình nhỏ của máy nhắn tin: “*Anh Hải và anh Minh đang làm gì, về gấp hoặc gọi điện thoại cho em họ biết tin*”. Đọc xong, Hải khòm nổi cáu:

- Thằng em họ mày ngu như bò! Hồi nãy đã dặn dò cẩn thận rồi, cứ báo công an cho họ tới cứu mình. Còn nhắn tin làm quái gì nữa! Lại còn biểu gọi điện trả lời...

Thông bác học tức khí, chửi:

- Làm gián điệp như tụi mày, có ngày thành “gián” với “rệp”!

Nghe tiếng chuông gọi từ phòng Hoàng Tử Bé, hai tên bảo vệ bước vô và cùng buột miệng ngạc nhiên:

- Ủa...!

Phái viên hỏi:

- “Ủa” cái gì?

Tên bảo vệ vừa trả lời, vừa dụi mắt:

- Hồi nãy em thấy sắp đi ra rồi kia mà!

Phái viên tức tối quát:

- Tụi mày ăn hại! Tao đã dặn phải canh chừng cửa nẻo cho cẩn thận, vậy mà tao trở vô đây lúc nào cả hai thằng đều không biết. Cậu Hoàng Tử Bé bị cúm, hồi nãy tao chỉ xuống dưới lấy thuốc rồi lên ngay.

Hai gã bảo vệ đưa mắt nhìn Hoàng Tử Bé đang ngồi ho sù sụ trước màn hình máy tính, khoác tằm

chắn choàng che kín mũi, miệng. Quả thật chúng không tin vào mắt chúng nữa. Cả hai khúm núm:

- Thừa sếp... tụi em có lỗi ạ!

Phái viên quát:

- Thôi! Xuống dưới phòng kỷ luật, tự giam, lát tao giải quyết hai thằng mày!

Hai gã bảo vệ răm rắp tuân lệnh, lú lú đi ra. Phái viên đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Tử Bé, cả hai bước ra cửa.

*

Sau khi vắn mấy tảng đá che kín cửa hang, anh Hai phun nước miếng vô lòng bàn tay, xòe ra đưa thẳng lên đầu để định hướng gió. Nghe ngóng một lúc, hấn bước theo chiều gió đi sâu vào rừng. Lúc sau, hấn dừng lại dưới gốc một cây cổ thụ, nhìn lên ước lượng khoảng cách cần thiết, rồi nhanh nhẹn như một con sóc, hấn trèo lên. Chọn một cành cây vừa dễ quan sát vừa kín đáo, hấn ngồi yên lặng như một con báo phục mồi. Rừng đêm lạnh lạnh và tĩnh mịch. Thỉnh thoảng tiếng nai tác xa xa vọng lại nghe như tiếng nói của thần linh giấu mật. Một con cú ăn đêm phành phạch vỗ cánh đáp xuống ngay trước mặt anh Hai, con cú ngạc nhiên nhìn con “thú lạ” trên cây rồi hoảng hốt đập cánh bay đi. Tên anh Hai đã thiu thiu ngủ, bỗng đâu hấn nghe trong gió thoảng đến mùi khói thuốc lá. Choàng tỉnh, cầm chặt cây súng, hấn phóng tầm mắt ra xa và thấy những đốm sáng như những ngôi sao màu đỏ vàng đang chập chờn nhảy nhót qua kẽ lá. Những ngôi sao nhỏ càng lúc càng lớn hơn, rõ nét hơn và trở thành đốm sáng của những cây đèn pin. Hấn nhủ thầm: “Bọn Gấu đen tới rồi!”.

Lập tức, trong đầu hấn hiện trở lại chi tiết kế hoạch tiêu diệt Gấu đen. Treo khẩu súng trên cây, hấn tuột xuống đất, rút sợi dây thừng vẫn đeo quanh hông ra, thắt một đầu thành chiếc thòng lọng. Đang lúc hấn loay hoay tìm chỗ đặt cái thòng lọng thì bụi cây trước mặt bỗng kêu lên loạt soạt và hấn chỉ kịp nhào người sang một bên theo phản xạ tự nhiên, sau đó hấn mới biết mình vừa thoát khỏi một cú vồ mồi của con cạp già đang đứng gằm gù.

Con cạp vồ hụt thì tức tối nhe răng, từ từ quỳ mọp xuống, cái đuôi ve vẩy tư thế tấn công. Trong bóng tối như mực, lóe lên hai đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào nhau. Tiếng gừ gừ rít qua hàm răng nhọn hoắt, trắng nhơn của con cạp già làm Thù nổi gai ốc. Bất ngờ, con cạp đập đuôi phóng tới...

KỠ 18: HUYẾT CHIẾN

Tình tường như hiệp sĩ mù nghe gió kiếm, tên anh Hai lập tức nhào người về phía bóng tối ngược lại hướng phát ra âm thanh đập đuôi của con cạp già. Hắn chột nghe nhói đau ở cổ. Những cái vuốt bén ngọt của con cạp hung hãn đã vồ trượt cái vai rộng của hắn. Sợi dây chuyền hắn vẫn đeo ở cổ bị đứt tung, văng mất. Liệu thể mình tay không không thể nào địch nổi con cạp già đói mồi. Lợi dụng lúc nó còn đang trụ bốn chân tìm thế thủ, nhanh như cắt, tên anh Hai lao người đến ôm cây cổ thụ leo lên. Con cạp già chưa chịu buông tha, lao vút lên chộp lấy con mồi đang ở lưng chừng cây có thụ. May mắn là nó chỉ phập móng vuốt vào lớp vỏ cây dày ngay sát dưới chân của anh Hai. Ngồi trên cành cây cũ, anh Hai với lấy khẩu súng ngắm ngay trên đỉnh đầu con cạp đang ngồi dưới gốc cây tức tối nhìn lên. Ngón tay trở của hắn đã bắt đầu kéo mạnh cái cò súng. Hắn chột nhớ ra, một tiếng nổ vào lúc này sẽ làm tiêu tan kế hoạch thủ tiêu Gấu đen! Ở dưới kia, không xa lắm, những vệt sáng đèn pin đang lia quét khắp các ngọn cây bụi cỏ. Anh Hai lăm nhăm hẹn ngày tái ngộ với con cạp già rồi kéo một nhánh lá um tùm che thân thể, co người lại ẩn nấp và chờ đợi...

Tiếng chân người sầm sập, tiếng nói lao xao và những tia đèn sáng hoắc làm con cạp hung dữ lẫn vào bụi rậm trốn mất. Đến bây giờ anh Hai mới thật sự thấy đau đớn bởi vết xước móng cạp ở cổ, hắn khễ khàng đưa tay vuốt cái chất máu nhờn nhớt đang chảy rịn từ cổ xuống lưng.

Nhóm Gấu đen đã đến ngay dưới kia, khoảng chục người, có cả cha của anh Hai. Họ lia đèn pin vào từng bụi rậm, tay mỗi người đều lăm le súng sẵn. Một người trong bọn họ chột la lên:

- Có mùi cạp! Coi chừng đó!

Tiếng của Gấu đen tiếp theo:

- Coi đám cỏ bị nát kia! Con cạp vừa đánh nhau với con mồi ở đây!

Cảnh giác, những ánh đèn pin liên tục lia ra khắp chung quanh. Đột ngột, anh Hai nhận ra tiếng của cha hắn kêu lên:

- Chết rồi! Trời ơi...

Nhiều người hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Trời ơi! Sợi dây chuyền của thằng Thù, con tao!

Một người khác la lên sau khi quét đèn pin lên mặt đất gần đó:

- Trời! Có vết máu nữa kia...

- Máu còn tươi, chưa khô!

Ngồi trên cây nhìn xuống, anh Hai thấy cha hắn đau đớn ngồi thụp xuống đất, tay cầm đoạn dây chuyền đứt:

- Trời ơi! Thù ơi, mày đi đâu tận đây cho cạp nó bắt mày.

Thù muốn kêu lên cho cha biết mình còn sống, nhưng sự hiện diện của tên Gấu đen trong nhóm người bên dưới làm hắn ngậm miệng như hến.

Chột cha hắn đứng lên:

- Đi mau! Theo vết chân cạp, mau lên...

Gấu đen bỗng hét tên:

- Tụi mày đi tìm cạp đi! Tao kiếm con bé... Đến sáng mai tao chưa bắt con nhỏ đó lại coi như đời tao đi đứt.

Một người trong bọn trả lời:

- Mặc kệ thằng Gấu đen. Chẳng cần tiền thưởng gì nữa. Tụi mình đi kiếm thằng Hai Thù mau lên!
Cả bọn người bên dưới lia đèn kéo nhau đi theo hướng vết chân cọp. Còn lại một mình, Gấu đen nâng lại khẩu súng, lăm lăm chĩa về phía trước...

*

- Mở cửa cho ta! Mau lên!

Phái viên bảo hai tên gác cửa phòng giam. Ngay lập tức, cánh cửa được mở ra, Phái viên và Hoàng Tử Bé lẹ làng bước vào. Phái viên lại ra lệnh:

- Hai thằng mày cởi dây trói cho tụi nó!

Hai tên bảo vệ thực hiện mệnh lệnh không cần suy nghĩ. Ba thằng tù binh ngạc nhiên đứng dậy xoa lia lia mấy cái cổ tay đau đớn. Phái viên hất hàm:

- Tụi mày sẽ lên xưởng phần mềm làm việc cho ta!

Thông bác học trề môi:

- Hứ! Bọn này không hèn như thằng Hoàng Thân đâu! Thà chết chứ không làm nô lệ!

Hải khòem và Minh móm đồng tình:

- Đúng! Thà chết còn hơn!

Không để ý đến việc hô khẩu hiệu của ba thằng nhãi, bất ngờ Phái viên chỉ vào Thông bác học và Hải khòem:

- Hai thằng mày trói giùm hai thằng lính ta lại!

Hai gã bảo vệ chưng hửng, ngạc nhiên:

- Ủa, sao trói tụi em vậy sếp?

- Ta giải thích sau! Đưa tay chịu trói đi. Mau!

Ngay lúc ấy, Hải khòem chăm chú nhìn đôi mắt lộ ra trên gương mặt bịt kín của Hoàng Tử Bé. Hắn chợt thấy dâng lên trong lòng nỗi thèm khát được ăn một trái nhãn hạt tiêu. Hắn buột miệng:

- Ủa! Tú... Tú...

Phái viên nổi nóng:

- Trói tụi nó mau lên! Hay là nó trói chúng mày hả, Thông bác học?

Sau khi trói chặt hai tên bảo vệ và không quên nhét giẻ vào miệng chúng, cả bọn thoát ra ngoài, khóa cửa lại cẩn thận. Hoàng Tử Bé kéo cái khăn choàng cổ che mặt xuống. Cả ba thằng tù binh đều sừng sốt há mồm. Minh móm nhảy cẫng:

- Hoàng Tử... Tú Anh...!

Rồi ba thằng đưa mắt ngờ vực nhìn tên Phái viên. Minh móm lại nhanh mồm thắc mắc:

- Bộ... Tú Anh phản bội, theo thằng Phái viên rồi hả?

Tú Anh nhoen miệng cười;

- Hoàng Thân giả dạng đó! Giống hôn?

Minh móm lại hỏi:

- Bộ trong này có... thẩm mỹ viện để hóa trang hả?

Trong khi Minh móm hỏi những câu ngớ ngẩn thì hai thằng thủ lĩnh Thông bác học và Hải khòem đang sung sướng lằng lằng vì được... gặp lại “đệ tử” Tú Anh!

*

Người công an trẻ báo cáo:

- Thừa chỉ huy, cảnh sát giao thông Cao Nguyên vừa gọi thư điện tử về báo rằng: theo phát hiện của quần chúng thì chiếc xe hơi màu đen đang bị truy nã trong vụ bắt cóc cô bé Kim Thúy được xác nhận là đã chạy vào khu đồn điền và trại nghỉ mát thuộc vùng đồi Hoang. Xin chờ lệnh.

Vị sĩ quan đứng tuổi nhìn vào đồng hồ đeo tay:

- Đêm đã khuya mà ở đó lại là vùng núi rừng nguyên thủy, nhiều thú dữ. Cậu thấy thế nào?

Viên sĩ quan kéo ghế:

- Cậu ngồi xuống đây, chúng ta cùng bàn kế hoạch phá án!

*

Gấu đen lia đèn, cẩn thận đi từng bước một. Bên ngoài ánh đèn của gã là bóng đêm mù mịt. Rừng đã bắt đầu thưa hơn. Gã không bao giờ tin chuyện ma quái, nhưng nãy giờ, thỉnh thoảng gã vẫn phải dừng chân và đột ngột quay lại chĩa họng súng về phía sau lưng. Dường như gã nghe loáng thoáng tiếng loạt soạt rất khẽ của một con thú hay một kẻ nào đó cứ bám theo sau lưng. Nhưng hễ gã quay lại lia đèn thì mọi vật lại hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thấy vài chiếc lá khẽ khàng lay theo gió. Gấu đen lại đi tiếp, về phía trước, phía mà gã biết chắc có khu hầm vàng bỏ hoang, nơi duy nhất trong khu rừng hoang muôn vàn nguy hiểm có thể dung chứa một con bé như Kim Thúy. Lại còn chuyện thằng Thù bị cộp vồ! Lại thật, tại sao nó có mặt quanh đây, vào lúc này? Nó đồng lõa dẫn con nhỏ Kim Thúy đi trốn hay sao?

Gấu đen vừa đi vừa suy nghĩ vơ vẩn. Bỗng, “soạt”, gã cảm thấy hai chân bị tóm chặt bởi một sợi dây và người gã bị kéo giật lên, đầu chúc xuống đất. Gã đã bị treo lên giữa khoảng không tối om, cây đèn pin bị rơi xuống đất phóng chùm tia sáng bất động và không cần thiết vào một bụi cây rậm rạp.

- Muốn sống, vứt súng xuống!

Một tiếng hét vang lên đâu đó rất gần. Gấu đen vừa tức giận vừa lo ngại nói:

- Ai! Cướp hả? Tao là Gấu đen đây, không đồng xu dính túi. Thả tao xuống đi!

Tiếng nói kia vẫn dứt khoát:

- Quăng súng xuống mau! Không tao bắn!

Và tiếp theo là tiếng đạn lộp rộp lạnh người. Gấu đen vứt khẩu súng xuống, miệng vẫn lảm nhảm nguyên rủa:

- Mẹ kiếp! Cái số mình đen thiệt, đã gặp còn gặp kỳ đà!

Gã đưa con mắt ngược để nhìn về phía cái bóng người mới bước ra từ bụi rậm. Cái bóng ấy cầm cây đèn pin lên chĩa thẳng vào mặt gã. Ánh sáng chói lòa làm gã trở thành mù, gã nhắm mắt lại. Con người kỳ quặc kia cứ rọi đèn vào mặt trong lúc hành sự lục soát và trói gô gã lại trước khi cắt dây cho gã rơi xuống đất. Và bây giờ, Gấu đen phải ngoan ngoãn bước đi trước họng súng lạnh ngắt và đau điếng đâm vào lưng. Gã vẫn chưa biết người bắt gã là ai...

*

Đang thiếp ngủ, cô bé Hận bỗng chợt mình thức giấc. Có tiếng động gì như tiếng cào sột soạt vào vách đất phía bên kia. Tóc gáy cô bé dựng đứng dậy hết khi sực nhớ những câu chuyện ma ở khu hầm vàng bỏ hoang mà dân đào thường hay kể. Cô bé vừa lắng nghe vừa quờ tay tìm anh Hai của mình. Nhưng cô chỉ đụng phải Kim Thúy. Hận lay Kim Thúy dậy. Kim Thúy mệt mỏi mở mắt hỏi:

- Gì vậy?

Rồi cô gái thành phố cũng im bật lắng nghe cái âm thanh kỳ dị phát ra từ trong vách hầm. Hai cô gái ôm chặt lấy nhau, tay chân lạnh ngắt như nước đá! Giọng cô bé Hận run run:

- M... a... a...! A... n... h... H... a... i... ơ... i...!

Bóng tối quanh hai cô gái dày đặc, những âm thanh quái đản vẫn cứ liên tiếp vang lên đều đặn, lạnh lùng..

KỠ 19: BẾ TẮC

Kim Thúy sợ hãi lắng lại nghe tiếng cào sột soạt ở bên kia vách, cô thì thầm với bé Hận:

- Hồng phải ma đâu! Chắc là người, họ dùng vật gì cứng lắm cào lên vách. Hay là anh Hai?

Hận vừa trả lời vừa run run:

- Hồng phải anh Hai đâu. Giờ này anh ở trong rừng, rình bắt ông Gấu đen. Nè, có khi nào là tụi cướp không ta? Mà chắc chắn không phải là bọn cướp, cướp thì nó xông thẳng vô đây bóp cổ chị em mình chứ còn cào vách làm chi... Cái vách hang chỗ này mỏng lắm, nó cào một lát là rách thùng vách à!

Hận ngắn gọn giải thích cho Kim Thúy biết, trong các hầm vàng cạnh nhau có khi hai chủ hầm đều khoét sâu vô vách để lấy đất đãi vàng, tới mức làm cho hai hầm thông nhau luôn. Cái hầm này chắc tại tảng đá bự nằm chình ỉnh ở đây nên họ mới tha không khoét thông, nhưng cũng đã khoét thành một bức vách đất mỏng manh rồi.

Ngay lúc đó, có lẽ kẻ bên kia vách đã cào đất khá nhiều, làm cho những âm thanh lạ lọt sang bên này. Kim Thúy bấu chặt lấy eo ếch Hận, run bần bật. Hận lắng tai nghe tiếng động lạ như tiếng gầm gừ, như tiếng hơi thở rít qua kẽ răng. Bỗng cô bé ôm riết lấy Kim Thúy thảng thốt kêu lên:

- Cộp! Chết rồi, cộp đó!

Tứ chi của Kim Thúy chột nhũn ra, bủn rủn như thể đã rời khỏi thân mình cô. Lúc ấy, mùi hôi khét của con cộp đã thoảng theo những khe hở trên vách tuôn sang bên này. Tiếng gầm ghè của con ác thú đã nghe rõ mồn một. Bên kia vách, con cộp già cũng đã đánh hơi được mùi người rõ hơn, điều đó càng kích thích nó hung hãn lên. Nó đưa hai chân trước, giương những cái vuốt sắc và cứng như thép ra cào lia lịa lên cái vách đất sắp đổ sụp. Dường như con cộp đang trút hết cơn giận dữ khi này, để mất một con mồi mà nó đã chớp sượt qua vai, nó gầm lên một tiếng kinh hoàng.

*

Trong phòng làm việc của mình, Phái viên đang thích thú tựa lưng, ngả ngửa người ra cái ghế xoay, nhắm tít trong đầu những món lợi kếch sù, đến gã cũng không tưởng tượng nổi, cái phần mềm “Công Chúa Bé” của Hoàng Thân đã đem lại. Điều duy nhất làm gã lo ngại là Gấu đen vẫn chưa tìm bắt Kim Thúy lại được. “Con nhỏ Kim Thúy này mà trốn thoát, báo cho công an về vụ bắt cóc là coi như mình thua trắng tay!”. Xoay cái ghế vài vòng nữa gã lại nghĩ: “Đã phóng lao thì theo lao, cả chục triệu đô chứ có phải đồ bỏ đâu!”. Phái viên nhồm dậy bấm số điện thoại, nói vô ông nghe:

- Nhà nghỉ đó hả? Thằng Gấu đen đâu?

Gã lắng nghe đầu dây bên kia trả lời, nhíu mày tức tối:

- Đi lòng từ chiều tới giờ vẫn chưa có tin gì hả? Có gì mới, nói Gấu đen báo ta biết ngay nghe chưa! Thôi!

Phái viên quăng ống nghe lên bàn, gã hất cằm về phía tên bảo vệ lực lưỡng đứng khoanh tay im lạng như bức tượng lực sĩ ở góc phòng:

- Nghỉ. Ta về phòng riêng. À, trước khi nghỉ mày nhớ tắt đèn, kiểm tra hệ thống báo cháy nghe chưa?

- Dạ, thưa sếp!

Phái viên đứng lên, với cái dáng đi robot, gã bước ra cửa đi mất. Tên bảo vệ loay hoay đến bấm mấy chiếc nút trong hệ thống báo cháy, gã vừa định thò tay tắt đèn thì...

- Khoan, đèn đó!

Gã lực sĩ giật mình quay lại thì thấy Phái viên đã ngồi chễm chệ trên ghế! Gã ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sếp vừa nói đi nghỉ mà?

Phái viên khoát tay:

- Không hỏi han lời thôi! - Và chỉ vào một người đứng bên cạnh - Biết ai đây không?

Tên bảo vệ thưa:

- Dạ, cậu Hoàng Tử Bé ạ!

- Ừ, biết là Hoàng Tử Bé sao không lấy ghế mời cậu ngồi, hả?

Tên bảo vệ vừa chạy đi lấy ghế vừa thầm nghĩ về cái thằng cha Phái viên có vẻ gần đây lắm việc căng thẳng nên bị chạm mạch mắt rồi: Mới nói nghỉ, đi ào ra ngoài, quay lại đã thấy ngồi làm việc với thằng Hoàng Tử Bé!

Phái viên lại ra lệnh:

- Mà tắt hệ thống camera theo dõi đi!

Tên bảo vệ tròn mắt nhìn sếp:

- Hồi chiều, sếp mới ra lệnh phải để hệ thống theo dõi thường trực để truy bắt con nhỏ nào đó!

Phái viên bực mình:

- Đã bảo tắt là tắt! Mã số mở tủ của ta là số mấy?

Đến bây giờ, tên bảo vệ mới thực sự kinh ngạc:

- Thưa, mã số mở tủ, mở phòng sếp em đâu biết!

Phái viên vỗ bộp lên trán, than thở:

- Tao làm việc mệt quá, quên mất! Nhưng ta biết mày đã thuộc mã số mở tủ, nói ra ngay, nếu không, bị kỷ luật!

Tên bảo vệ kính cẩn và tỏ ra khôn ngoan:

- Thưa sếp, em không biết mã số. Nhưng... nếu em bắt chước động tác của sếp có khi mở được!

Gã lực sĩ tới xoay qua xoay lại cái núm số điện tử trên ổ khóa ngăn kéo bàn làm việc của Phái viên, lúc sau cái ngăn tủ kêu lên “bíp”, đó là tiếng kêu báo cho biết đã gọi đúng mã số.

Phái viên nhoen cười:

- Cảm ơn!

Gã thò tay sờ soạng trong ngăn kéo, bất ngờ rút ra khẩu súng lục tí hon, loại súng ám sát dành cho điệp viên, chĩa vào ngực tên lực sĩ bảo vệ:

- Đứng im!

Phái viên hất cằm ra hiệu, cậu Hoàng Tử Bé nhanh nhẹn rút sợi dây trong túi ra trói chặt tên bảo vệ lại. Cậu thò tay bứt “con chuột” của máy tính trên bàn đứt khỏi sợi dây điện đứt vào cái mồm rộng đang ngoác ra vì kinh ngạc của tên bảo vệ. Khi mọi việc vừa xong thì từ ngoài hành lang ủa vào thêm ba mạng nữa: Thông bác học, Hải khòem và Minh móm. Hoàng Thân trong lốt Phái viên vội vã nhắc máy điện thoại, quay số, lắng nghe và vứt cái ống nghe, lảm bảm chửi:

- Máy chỉ gọi nội bộ thôi, không gọi ra ngoài được!

Thông bác học đề nghị:

- Mở máy vi tính của nó, gọi mạng thành phố, rồi báo động, kêu cứu khẩn cấp!

Hoàng Thân mở máy vi tính ra, trên màn hình đen thui chỉ hiện ra dòng chữ: “Máy đã được khóa, đề nghị bạn gõ đúng mật mã để khởi động máy!”.

Hải khòem bực dọc ra mặt:

- Mẹ nó! Cái gì nó cũng gài mật mã, thua rồi!

*

Kim Thúy lấy hết can đảm đứng lên, kéo tay cô bé Hận:

- Mình chạy đi, chẳng lẽ ngồi đây đợi nó đập thủng vách qua ăn thịt?

Hận mếu máo:

- Chạy đi đâu?

- Ra khỏi hang, chạy vô rừng, mau lên!

- Nó sẽ đánh hơi chạy ra theo mình...

Tuy nói vậy, trong lúc cùng túng, hai cô con gái yếu đuối vẫn run rẩy đứng lên lấp vấp mò mẫm ra cửa hang. Nhưng cả hai đều thất vọng khi sờ soạng cái cửa hang đã bị lấp đá. Hận rên rỉ:

- Trời! Anh Hai lấp cửa hang rồi!

Hai cô gái lại mò mẫm trở vào sờ soạng khắp nơi may ra tìm được chỗ nấp. Nhưng vô vọng... Ngay lúc ấy, tiếng vách đất đổ ầm ầm và con cộp đã phóng vọt sang phần hầm bên này, nó chồm chệch ngồi ngay trên tảng đá chỗ hai cô gái vừa nằm ngủ, so vai nhìn hai con mồi thơm ngon đang run bần bật. Đôi mắt đỏ ngầu sáng lạnh của con cộp long lên trong bóng tối. Như ước lượng được sức kháng cự của hai con mồi sẽ rất yếu ớt, lão chúa sơn lâm còn chưa vội ra tay. Ở góc hầm kia, hai cô gái kinh hãi ôm nhau từ từ khụy xuống. Con cộp thích thú, từ từ trụ bốn chân xuống, cái đuôi ngoe nguẩy đập lộp bộp trên tảng đá cướp tinh thần con mồi. Toàn thân nó hơi đổ về phía sau. Cô bé Hận nhắm nghiền mắt lại, biết rằng động tác đó của con cộp có nghĩa là nó sắp tung mình phóng tới vồ mồi. Cô kêu lên:

- Ba ơi! Con chết mất!

Còn Kim Thúy thì không chịu nổi sự căng thẳng quá sức, đã ngất xỉu mềm nhũn từ lúc nào...

Ngay vào lúc con cộp tung mình lao vào không khí thì...

- Đoàng!

Một tiếng nổ chát chúa đến nhưc óc vang lên từ cửa hang. Cô bé Hận mở choàng mắt ra và thấy con ác thú đã nằm ngay trước mặt mình! Một bàn tay lắc vai cô:

- Có sao không, Ba?

Hận ngược đôi mắt còn chưa hoàn hồn nhìn anh Hai nó, miệng há ra nhưng không nói được một tiếng!

*

Thông bác học bóp trán suy nghĩ. Hải khò thì cắn móng tay. Minh móm mông lung nhìn đâu đâu, chìa cái cằm nhọn hoắt về phía trước, ngay trước cái cằm ấy là “Hoàng Tử Bé” Tú Anh đang tiếc rỏ vuốt mái tóc cụt ngắn. Hoàng Thân thì đi qua đi lại... Tất cả đều tập trung vào một ý nghĩ duy nhất: làm sao nhanh chóng liên lạc với bên ngoài hoặc phải thoát thân ngay lập tức, trước khi chuyện giả trang bị phát hiện.

Bọn chúng đã tìm hết cách, điện thoại thì không gọi được ra ngoài, máy tính thì không biết mật mã. La hét cũng vô ích vì toàn bộ tòa nhà bị bao kín mít bởi kiếng màu trang trí. Thoát ra theo ngõ sân thượng thế nào cũng gặp bọn bảo vệ!

Trong lúc hoàn toàn vô vọng, bỗng cả lũ nghe tiếng ú ớ vang lên từ góc phòng. Quay lại, chúng thấy tên bảo vệ bị trói gô miệng đang ngậm con chuột máy tính, đôi mắt gã khẩn khoản dường như muốn nói điều gì.

KỠ 20: ĐỘC ÁC

Tên bảo vệ cứ ú ớ mãi làm Thông bác học bực mình:

- Minh móm lấy con chuột ra, coi hấn nói gì!

Minh móm bước tới kéo mạnh con chuột máy tính ra khỏi cái miệng đang ngoác ra của tên lực sĩ.

Hấn phun ra:

- Tôi biết các người rồi! Giả làm Phái viên để giải thoát cậu Hoàng Tử Bé chứ gì?

Hoàng Thân chĩa họng súng về phía gã:

- Im ngay! Tưởng nói gì...

Tên lực sĩ thất thế kêu lên:

- Đùng! Đùng bắn! Tôi có cách cứu các người.

Cả bọn chong mắt vào gã, hỏi:

- Cách gì? Nói mau!

Và lắng nghe:

- Có tôi đi cạnh Phái viên “dỏm” thì không thằng bảo vệ nào dám nghi ngờ hay lôi thôi đâu!

Cả bọn ồ lên sung sướng nhưng Hải khò lại chống nạnh hỏi:

- Lấy gì bảo đảm nhà ngươi không phản phé?

- Tôi căm thù thằng Phái viên! Tôi sẽ giúp các người nhưng các người hãy giải thoát giùm tôi khỏi bàn tay độc ác của nó.

“Hoàng Tử Bé” kêu lên ngạc nhiên:

- Trời đất! Một lực sĩ lực lưỡng cỡ con voi mà còn bị tên Phái viên không chế thì...

Tên bảo vệ tỏ ra thất thà:

- Các người hãy tháo lấy cái hộp đen ở thắt lưng tôi. Đó là mạng sống của tôi. Khi các người giữ nó, tôi không bao giờ dám làm phản. Nhưng xin các người đừng bấm cái nút đỏ nằm chìm trên mặt hộp!

- Thử cái coi!

Tên lực sĩ hét lên:

- Đùng! Nếu cậu bấm cái nút đỏ, ngay lập tức, tôi sẽ trở thành người mất trí.

Tú Anh rụt cổ kêu lên:

- Eo ôi! Khủng khiếp quá! Mà... vậy nghĩa là sao?

Tên bảo vệ nói ra những điều lạnh xương sống:

- Các cô cậu đều biết, mỗi người sống đều có nhân điện. Nhân điện người này khác người kia. Tên Phái viên đã chế ra một thứ thiết bị rất độc ác. Khi một người bước qua cái thiết bị ấy, nhân điện của họ sẽ bị tách ra, nạp vào cái hộp lưu trữ nhân điện này. Nếu hộp này đột ngột ngưng hoạt động thì nguồn nhân điện trên người tôi bị mất, trung khu thần kinh bị rối loạn. Độc ác hơn, cái hộp này lại được điều khiển từ xa bởi tên Phái viên!

Minh móm tỏ ra sợ hãi khi nghe chuyện kinh dị này, hấn bước tới đưa tay sờ nắn chỗ thắt lưng Hoàng Thân xem có cái hộp đen nào không. Tên bảo vệ thấy vậy nói:

- Cậu Hoàng Tử Bé may mắn hơn chúng tôi. Vì tên Phái viên muốn giữ nguyên vẹn sự thông minh của cậu để còn sử dụng lâu dài nên nó đã không tách nhân điện của cậu ra cái hộp.

Cả bọn thở phào. Hoàng Thân ái ngại đưa mắt thông cảm nhìn tên bảo vệ và bước tới cười trối cho gã, nói:

- Hóa ra anh cũng chỉ là nạn nhân! Chúng ta hãy cùng chung sức tìm cách thoát ra ngoài, không chỉ cứu mình mà còn cứu bao nhiêu sinh mạng người khác trong tay tên Phái viên ác độc. Bây giờ, ta lên đường...

*

Trong hầm vàng bỏ hoang, Kim Thúy hồi tỉnh, mở mắt ra, cô thấy một cái mặt người gớm ghiếc đang cúi xuống nhìn mình. Tưởng còn trong cơn hôn mê, cô chớp chớp mắt, khi nhận thấy rõ ràng đó là cái mặt kinh tởm của Gấu đen, cô thét lên một tiếng hãi hùng và lại thiếp đi trong cơn mê đầy sợ hãi.

*

Trong khi đó, ở sân bay của binh chủng không cảnh. Ngay dưới cánh chiếc máy bay trực thăng, viên sĩ quan an ninh hét lên:

- Đội không cảnh tập... họp...!!!

Chín chiến sĩ không cảnh nhanh chóng rời khỏi ba chiếc trực thăng, tập hợp nghiêm chỉnh trước mặt viên sĩ quan. Người sĩ quan ưỡn ngực lấy giọng chỉ huy ra lệnh:

- Chúng ta phải lập tức có mặt tại vùng trời cao nguyên tọa độ X206 và Y179. Nhiệm vụ: trước khi trời sáng phải giải cứu cô bé Kim Thúy khỏi tay bọn săn người trong cánh rừng này. Yêu cầu: bắt sống thủ phạm để khai thác! Chúc đội không cảnh hoàn thành nhiệm vụ. Lệnh, hành quân!

Các chiến sĩ không cảnh rầm rập lên máy bay. Sải cánh dài của ba chiếc trực thăng từ từ xoay tít. Những chiếc máy bay to lớn sừng sững từ từ rời khỏi mặt đất bốc thẳng lên bầu trời thành phố đen ngòm không trăng sao.

*

“Phái viên” Hoàng Thân và tên bảo vệ sánh vai nhau bước dọc hành lang dài hun hút sáng trưng và vắng lặng. Thỉnh thoảng, từ một góc khuất nào đó, một tên gác đêm hung dữ bất thần xuất hiện, nhưng thoáng thấy “sếp” nên vội xếp de! Cả bọn rảo bước nhanh về phía cầu thang dẫn xuống tầng dưới. Xuống hết các bậc thang, vừa chạm chân lên sàn gác, “Phái viên” Hoàng Thân bỗng dừng bước, nói:

- Các bạn đợi tôi ở đây. Tôi vào xưởng phần mềm lấy lại bản gốc “Hoàng Tử Bé” và “Công Chúa Bé”.

Tên bảo vệ ái ngại:

- Thưa cậu, theo tôi biết, những bản gốc phần mềm đều được bảo quản tuyệt mật trong phòng riêng của tên Phái viên ở tầng trệt.

Thông bác học và Hải khòem đồng loạt nói:

- Đó là hang hùm!

Hoàng Thân cầu khẩn nhìn cả bọn:

- Các bạn ơi! Đó là chất xám tôi bỏ ra mấy tháng nay. Nhưng quan trọng hơn, đó là sản phẩm đầu tay của tôi, tôi rất yêu quý chúng.

“Hoàng Tử Bé” Tú Anh có ý kiến:

- Vào phòng riêng của tên Phái viên vô cùng nguy hiểm. Hay là ta cứ thoát ra ngoài bảo đảm tính mạng trước. Mấy chương trình trò chơi đó, có gì, mai mốt cả bọn mình cùng ngồi viết lại mấy hồi. Thông bác học lập trình giỏi lắm!

Đến tận bây giờ Hoàng Thân mới đưa ra thông tin, mà nếu tin tức này lọt vào tai một tay nhà báo chắc chắn sẽ làm cả thế giới xôn xao:

- Các bạn chưa biết. Hai cái game đó thật ra chỉ là thử nghiệm một hệ điều hành mới của tôi. Ngay cả tên Phái viên cũng không biết rằng nếu khởi động máy tính bằng đĩa cài đặt của Hoàng Tử Bé và Công Chúa Bé thì máy sẽ được vận hành bởi một hệ điều hành khác không cần DOS và Windows. Tôi đã tạm đặt tên hệ điều hành mới là VNS, viết tắt của “Việt Nam Software”, một hệ thống do người

Việt Nam sáng tạo ra.

Tất cả những cái miệng đang có mặt quanh Hoàng Thân đều há ra kinh ngạc. Không ai có thể tưởng tượng được tên Hoàng Thân này lại có thể một thân một mình sáng tạo ra cả một hệ điều hành dành cho máy tính. “Phái viên” nói tiếp:

- Bởi vậy, dù có hy sinh tính mạng, tôi phải lấy lại bằng được bản gốc.

Thông bác học, một “tài năng tin học” trong việc phá rối máy tính của người khác, vừa thần phục, vừa ganh tị kêu lên:

- Tất cả cùng đi với bạn. Dù nguy hiểm mấy, chúng ta cũng phải chiến đấu vì hệ điều hành VNS tương lai của Việt Nam.

Tên bảo vệ lực lưỡng đáng sợ lúc nào, bây giờ cũng chớp chớp mắt xúc động:

- Cậu Hoàng Thân ơi. Tôi vẫn quý mến tài năng của cậu giờ càng hiểu cậu hơn. Không biết tôi còn sống, còn tỉnh táo đến lúc các cô cậu thoát đi không, nhưng dù có bị hại cho mất trí, tôi cũng xin giúp các cô cậu tới giây phút cuối cùng. Hãy đi theo tôi!

“Hoàng Tử Bé” Tú Anh nghe vậy cảm động, hai con mắt đỏ hoe, cùng cả bọn tiếp tục lao xuống các bậc thang dẫn xuống tầng trệt bên dưới...

*

Nhóm người đào vàng của cha Thù đi luồn lỏi trong rừng khá lâu, họ mất hẳn dấu vết con cọp già. Bây giờ họ chỉ còn trông mong vào sự may mắn trời cho để hy vọng tìm lại được... xác thằn lằn Thù. Ai ai cũng lia đèn pin, lăm lăm dao và súng. Họ đã quyết định, hễ thấy bóng dáng con cọp hung dữ kia là hạ nó ngay tức khắc. Đang lúc những con người vô vọng ấy lùng sục trong bóng tối của khu rừng thì xa xa trên bầu trời xuất hiện những ánh đèn pha của ba chiếc máy bay không cánh rọi xuống cánh rừng. Những chiếc máy bay mỗi lúc càng đến gần họ hơn, tiếng động cơ phành phạch ì ầm náo động cả chốn sơn lâm yên tĩnh. Những người bạn của cha Thù dừng chân, bàn tán.

- Sao lại có máy bay đến đây?

- Nó pha đèn như thể tìm kiếm cái gì trong khu rừng này?

- Chắc là bọn không cánh, họ cũng đi tìm con nhỏ thành phố chứ gì?

Những chiếc trực thăng đã dừng lại, treo mình lơ lửng ngay trên đầu họ. Đèn pha từ ba chiếc máy bay tập trung chiếu thẳng xuống làm sáng rực cả khoảng rừng họ đang đứng. Tiếng loa từ trên máy bay vọng xuống:

- Những người dưới kia! Các người đã bị bao vây bởi lực lượng không cánh. Hãy buông vũ khí đầu hàng. Mọi sự kháng cự sẽ phải trả giá bằng tính mạng các người. Nếu chấp nhận đầu hàng vô điều kiện, hãy giương cờ trắng lên!

KỲ 21: LIÊN LẠC VỚI KẺ THÙ

Những cái thang dây đông đưa được thả xuống từ ba chiếc máy bay. Bên dưới, cha của Thù cưỡi cái áo trắng cũ rách đang mặc ra phất qua phất lại làm cờ hiệu đầu hàng. Những chiến sĩ không cảnh nhanh chóng tụt xuống từ máy bay, giương những họng súng đen ngòm vào đám người đào vàng. Một người hét hỏi:

- Cô bé Kim Thúy đâu? Giao lại cho cảnh sát mau!

Cha Thù nhún vai:

- Chúng tôi chẳng biết cô bé Kim Thúy nào hết!

Những khẩu súng lạnh ngắt vẫn chĩa vào đám người đào vàng:

- Đừng ngoan cố! Cảnh sát đã biết các người đang lũng bắt cô bé.

Một người trong nhóm đào vàng lên tiếng:

- Thú thật, ban đầu chúng tôi được thuê làm việc đó, nhưng mới đây phát hiện con cạp già ở khu rừng này vừa bắt mất thằng Thù, con trai người này đây. Chúng tôi đã bỏ việc tìm bắt con bé thành phố kia, bây giờ đang đi tìm xác thằng Thù. Tìm khắp nơi chưa thấy, chúng tôi định đi tới khu hầm vàng bỏ hoang đằng kia...

Tiếng người cảnh sát dọa nạt:

- Ai tin được các người?

Nhóm người đào vàng xì xào bàn tán giây lát. Cha Thù bước tới:

- Chúng tôi không phải tội phạm. Để các ông tin, cảnh sát hãy tạm giữ những người này, riêng tôi sẽ đưa các ông đi tìm xác con trai tôi. Sau đó, chúng ta cùng tìm con bé kia!

- Nếu các người thật thà, sẽ được khoan hồng! Trung sĩ, anh tạm giữ những người này ở đây.

Người sĩ quan không cảnh nói vào máy truyền tin:

- Đại Bàng, Phụng Hoàng và Nhạn Trắng. Các anh tìm chỗ rừng trống gần đây hạ cánh. Sẽ gặp lại sau.

Hai người cảnh sát lăm lăm súng theo sau cha Thù, đi về phía khu hầm vàng bỏ hoang.

*

Bàn tay ai đó giật mớ tóc hai bên thái dương. Đau điếng, Kim Thúy từ từ mở mắt ra và lần này cô gặp ngay gương mặt rắn rỏi của Thù. Thù hỏi dồn:

- Có sao hôn?

Cô bé Hận đang ngồi cười lên con cạp già nằm bất động, cười:

- Người ta xỉu, làm “hô hấp nhân tạo” đi, ở đó còn hỏi?

Thù hỏi cộc lốc:

- “Hô hấp nhân tạo” là làm sao?

- Tui thấy trong phim video, kê miệng mình vô miệng người kia... thở giùm!

Thù nạt em gái:

- Thôi, đừng nói nhảm. Con cạp chỉ trúng đạn thuốc mê của tao thôi, mày cười, nó tỉnh dậy là chết cả lũ bây giờ. Xuống, trói nó lại giùm tao.

Kim Thúy giật nảy mình khi đưa mắt nhìn về phía góc hang, ở đó, cô thấy Gấu đen bị trói cứng đang ngồi lù lù một đống. Cô kêu lên mừng rỡ:

- Anh Hai giỏi quá! Bắt được Gấu đen rồi!

Cô gái dừng lại suy nghĩ điều gì rồi hỏi:

- Bây giờ mọi việc xong xuôi, mình làm sao ra khỏi khu rừng này? Hay là... có Gấu đen làm con tin, anh em mình trở lại khu nhà nghỉ, ở đó có điện thoại liên lạc được với thành phố...

Thù chép miệng:

- Trời còn khuya khoắt. Từ đây về nhà nghỉ hay ra chợ khoảng cách cũng như nhau. Có lẽ nên đợi lát nữa trời sáng hãy đi!

Cả bọn lại ngồi im lặng nghe tiếng gió rừng rú rít ngoài cửa hang vọng vào. Đột ngột có tiếng reo “tít tít” từ chỗ tên Gấu đen đang ngồi. Thù lẹ làng lao tới, lần móc trong túi áo của Gấu đen ra chiếc máy bộ đàm nhỏ gọn. Thù ngẩn người ra nhìn cái máy có rất nhiều nút nhấn trên tay mình, không biết xử trí ra sao. Kim Thúy nói:

- Đưa cho tui, tui biết xài.

Thù đưa ngay máy cho Kim Thúy, cô gái bấm vào một chiếc nút, từ trong máy phát ra tiếng gọi gấu gong:

- Nhà nghỉ đây! Gấu đen trả lời đi, bắt được con mồi chưa?

*

Người chiến sĩ không cảnh có nhiệm vụ giữ liên lạc cho cả nhóm chiến đấu đang ngồi trong buồng lái chiếc trực thăng bỗng giật mình khi hệ thống liên lạc bắt được tín hiệu “tít tít”, anh lắng tai nghe:

- Nhà nghỉ đây! Gấu đen trả lời đi, bắt được con mồi chưa?

Anh ta nhú mày nghĩ ngợi rồi lẹ làng chộp lấy ông nói...

*

Tiếng reo của máy bộ đàm làm người sĩ quan đi sau lưng cha Thù kêu lên:

- Dừng lại!

Anh ta rút máy liên lạc từ thắt lưng lên, bấm nút. Tiếng nói khẩn trương phát ra từ máy:

- Đại Bàng đây! Phải biệt đội không cảnh di động đó không?

- Các anh lập tức chuyển máy bộ đàm sang chế độ dò sóng tự do, sẽ bắt được tín hiệu liên lạc của bọn Gấu đen đang săn người. Hết!

Viên sĩ quan bấm một chiếc nút khác trên máy, chiếc máy phát ra tín hiệu dò sóng “te te te...” và đột ngột rơi vào một cuộc điện đàm:

-... Mày chết dí ở đâu vậy Gấu đen? Ông chủ yêu cầu trả lời ngay: bắt được con mồi chưa? Trả lời đi Gấu đen!

Không có tiếng Gấu đen trả lời, đầu máy bên kia giận dữ chửi thề rồi cúp máy. Viên sĩ quan thắc mắc:

- Tại sao tên Gấu đen không trả lời đồng bọn nhỉ?

Cha Thù đưa ra phỏng đoán:

- Nó bị cộp vô chắc?

Viên sĩ quan tỏ ra am hiểu:

- Vô lý! Ông vừa nói con cộp đã bắt con trai ông, nếu vậy nó no mồi rồi đâu thèm Gấu đen nữa!

Cha Thù bỗng reo lên mừng rỡ:

- May quá! Nếu con cộp vô thằng Gấu đen, điều đó nghĩa là thằng Thù đã thoát khỏi móng vuốt của nó, nên nó mới tìm bắt con mồi khác.

Viên sĩ quan ra lệnh:

- Đi tiếp đi! Bây giờ chúng ta phải tìm ra cô bé Kim Thúy trước đã!

*

Phái viên đang nằm lim dim trên giường nệm, chợt gã ngồi dậy, sung sướng nhìn những thùng carton được rang rít cẩn thận, trên mỗi thùng đều có hàng chữ to đậm: “From: Xưởng phần mềm Hoàng Tử Bé. To: Công ty Game-soft U.S.A”. Gã lẩm bẩm:

- Bước đầu là vậy! Năm triệu đô la tạm đủ để ta củng cố vị trí trên thị trường Việt Nam và nuôi thẳng Hoàng Thân cho đến lúc nó hoàn thành cái hệ điều hành mới. Lúc đó, ta sẽ là bá chủ thị trường phần mềm ở Việt Nam. À, để coi giờ này thẳng Hoàng Thân đang làm gì...

Phái viên thò tay bấm một chiếc nút ngay đầu giường. Cái màn hình cỡ lớn treo trên vách bật sáng và chỉ có một màu trắng sáng, không hình ảnh. Gã tức điên lên:

- Cái lũ bảo vệ này làm ăn kiểu gì không biết!

Gã lại nóng nảy đưa ngón tay bấm một chiếc nút khác.

Trong khi đó, ở bên ngoài hành lang, nhóm Hoàng Thân, Thông bác học, Hải khò, Minh móm và tên bảo vệ lực lưỡng đang rón rén từng bước một để tiếp cận gian phòng riêng của Phái viên. Đang lúc cả bọn thần kinh căng thẳng như sợi dây đàn thì từ thất lưng tên bảo vệ reo lên những tiếng “bíp bíp” liên tục làm cho cả bọn giật thót người, đứng im như những khúc gỗ. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía tên lực sĩ, bảo vệ, anh ta nói khẽ:

- Phái viên gọi tôi đó!

Hoàng Thân lo sợ kêu lên:

- Chết rồi! Làm sao bây giờ?

Thông bác học sáng suốt hơn cả, thì thầm vô tai tên vệ sĩ lực lưỡng...

Tên bảo vệ hứa:

- Các cô cậu hãy tin tôi! Nếu tôi phản bội thì cứ bấm cái nút đỏ trên hộp nhân điện.

“Hoàng Tử Bé” Tú Anh kêu lên:

- Eo ôi! Ghê quá! Tôi không dám bấm đâu!

Người vệ sĩ đi đến cửa phòng Phái viên, đẩy cửa bước vào... Bất thần, một cú đám thoi sơn giáng thẳng vào mũi hắn...

*

Kim Thúy cầm cái máy bộ đàm, phân vân:

- Bây giờ nếu chúng ta sử dụng máy này, thế nào đồng bọn của Gấu đen ở nhà nghỉ cũng bắt được sóng.

Cô bé Hận lo ngại:

- Thôi, chớ có tấy máy cái đồ quý đó đi! Chịu khó chờ một lát, trời sắp sáng rồi!

Kim Thúy thất vọng muốn nghẹn lời:

- Vậy thì trễ mất!

Thù hỏi bằng mắt: “Trễ chuyện gì?”.

Kim Thúy phân trần:

- Chiều nay có tiết kiểm tra ở lớp. Nếu bỏ bài kiểm tra này, thế nào tui cũng bị xuống hạng.

Hận nghe lạ hỏi:

- Xuống hạng mấy?

- Chắc hạng nhì!

Hận cười an ủi:

- Hạng nhì còn sướng! Chị không thấy tui là Bé Ba, từ nhỏ tới giờ cứ ở “hạng ba” hoài có sao đâu, há anh Hai!

Thù xua tay:

- Chuyện kiểm tra là quan trọng. Im đi! Để tao nghĩ coi có cách gì không.

Thù nhú mày suy nghĩ.

KỲ 22: SAO CHỖI ĐÂM VÀO TRÁI ĐẤT

Thù chột reo tên:

- Có cách rồi!

Cô bé Hận hỏi dồn:

- Cách gì vậy anh Hai?

Thù nháy mắt ra vẻ bí mật, tiến về phía tên Gấu đen đang ngồi thu lu ở góc hang. Vừa tra hỏi, vừa lắng nghe Gấu đen trả lời, một lúc sau Thù quay trở lại, bảo Kim Thúy:

- Bây giờ mở máy đi! Tui sẽ nói chuyện với bọn trong nhà nghỉ...

Kim Thúy chưa hết ngạc nhiên thì Hận đã vui vẻ kêu lên:

- A! Tui biết rồi, anh Hai dùng cái tài giả giọng chứ gì! Chị Thúy, chị chưa biết đâu, anh Hai tui có tài giả giọng hay lắm, mấy con thú nghe ảnh kêu còn tưởng lầm là đồng loại của chúng nữa đó!

Kim Thúy bật máy bộ đàm, đưa cho tên con trai. Thù kê môi vô máy, miệng phát ra giọng nói giống hệt tiếng nói của Gấu đen:

- A lô! Nhà nghỉ đó hả? Ờ... ờ... Gấu đen đây! Đã bắt được con mồi rồi. Tao phải đưa nó về thành phố gấp. Tui bây lái chiếc xe hơi của tao ra chỗ ngã ba đường mòn ở cửa rừng. Để xe đó cho tao. Xong tui bây phải trở về nhà nghỉ liền để giữ liên lạc với Phái viên nghe chưa. Lặp lại coi... Ờ, tốt. Thôi nghe!

Kim Thúy cầm lại cái máy bộ đàm, tỏ ra lo lắng:

- Nhưng... anh có biết lái xe không?

Thù nhún vai:

- Lo gì!

Cô bé Hận thêm vào:

- Xe be chở gỗ ảnh còn “chơi” được, nói gì ba cái xe hơi nhỏ xíu đó, phải không anh Hai?

Không thèm trả lời câu hỏi của em gái, Thù bước đến cái xác to thù lù và nồng khét của con cạp, hấn áp tai vào ngực nó, đưa bàn tay xòe úp lên mũi nó, hấn lẩm bầm:

- Không sao, chỉ bị mê ngủ thôi.

Quay lại với Kim Thúy và Hận, Thù ra lệnh:

- Bây giờ mình lên đường ra ngã ba chỗ cửa rừng ngay. Tui cõng con cạp, Thúy và con Hận giải tên Gấu đen, cẩn thận với nó nghe!

Lệnh xong, Thù quỳ xuống xóc con cạp quàng qua vai trông như một chiếc khăn choàng khổng lồ, hai tay hấn nắm lấy bàn chân cạp đã bị trói cứng. Cả bọn đi ra cửa hang. Rừng thẳm vẫn mù mịt tối...

*

Tên Phái viên quát vào cái mặt sưng húp của tên vệ sĩ:

- Nuôi chúng mày no cơm ấm cật, có cái việc theo dõi thằng Hoàng Tử Bé cũng không xong nghĩa là làm sao? Đây giờ nó trốn đi đâu rồi, hả?

Gã vệ sĩ co rúm người lại:

- Thưa sếp, em không biết ạ!

Gã vệ sĩ vừa trả lời, vừa quan sát kỹ thắt lưng tên Phái viên. Gã mừng thầm vì thấy Phái viên đã chuẩn bị đi ngủ nên không mang cái nịt điều khiển từ xa. Đột ngột Phái viên ra lệnh:

- Mày lấy cái nịt trên đầu giường kia đưa cho ta, mau lên!

Tên vệ sĩ líu riu bước đến cầm sợi dây thắt lưng bằng da to bản có hàng chục nút bấm, trên đó có

cả cái nút quyết định số phận của gã. Gã bước lên lấy sợi thắt lưng cho Phái viên. Khi Phái viên đưa tay định cầm thì tên vệ sĩ bất ngờ tung vào mặt gã một cú đấm làm cả ngàn ông sao xuất hiện trong mắt gã. Nhưng Phái viên cũng kịp chớp lấy một đầu khóa của dây thắt lưng. Hai bên giằng co nhau để giành phần làm chủ cái dây da oan nghiệt. Bất ngờ, bằng một đòn chân hiểm hóc của judo, Phái viên quật ngã tên vệ sĩ xuống sàn. Bàn tay tên Phái viên vừa run lấy bầy vừa lần gần đến cái nút đỏ trên dây thắt lưng thì, từ đâu không biết, có hai bàn chân bay đến “đế” vào mặt gã hai cái đế giày cứng ngắt làm gã ngã vật xuống. Dây thắt lưng bị bắn tung lên và khi sắp rơi xuống sàn thì có một bàn tay thon thả đưa ra hứng lấy một cách nhẹ nhàng, thận trọng.

Minh móm vỗ tay khen:

- Tuyệt diệu!

Rồi hần sửa giọng cho giống một hoạt náo viên:

- Thưa quý vị! Cú song phi của Hải khòem kết hợp cùng cú “vót” dây nịt của Tú Anh đã giúp chúng tôi phát hiện ra một cặp bài trùng trong giới giang hồ hiệp khách...

Hắn chợt nín thình khi liếc qua thấy Thông bác học vừa gằm ghè nhìn hắn, vừa kéo ống quần, nhấp nhấp cẳng chân y hệt như Lý Tiểu Long sắp tung ra “liên hoàn cước”. Sau cú song phi như mảnh hổ vồ mồi, Hải khòem ưỡn ngực ra lệnh:

- Tú Anh giữ dây nịt cho kỹ, còn chúng ta lục soát tìm bộ đĩa gốc của “Hoàng Tử Bé” và “Công Chúa Bé” mau lên rồi thoát thân!

Gã vệ sĩ nói:

- Có lẽ tôi biết chỗ tên Phái viên cất giấu bộ đĩa đó. Tôi sẽ mở cái ngăn tủ bí mật ra nhưng tất cả hãy cẩn thận, nằm xuống đi!

Mọi người nằm mọp sát đất, đưa mắt sợ hãi nhìn theo anh chàng lực sĩ gan dạ. Anh ta bước đến bên chiếc bàn, xoay cái đế cây đèn ngủ. Trên vách phòng phẳng lì, một cánh cửa tủ bí mật từ từ mở ra. Bên trong lại còn một cánh cửa khác bằng thép dày được khóa bằng khóa điện tử thông minh. Chàng lực sĩ bước đến chỗ tên Phái viên đang nằm chết giắc, xóc cái xác gã lên. Người vệ sĩ nhìn bọn Thông bác học và Hải khòem nói:

- Loại khóa này không mở được bằng chìa, chỉ mở được khi nó nhận diện đúng vân tay của chủ nhân nó. Bởi vậy, phải dùng chính tay của tên Phái viên này mới mở tủ được.

Chàng lực sĩ cẩn thận xỏ tay mình vào chiếc găng da, cầm lấy bàn tay của tên Phái viên, từ từ đặt tay hắn lên năm cái dấu lõm hình bàn tay trên cánh cửa tủ. Vì tập trung chú ý vào bàn tay, người vệ sĩ không để ý đến mi mắt bắt đầu nhấp nháy của tên Phái viên. Phái viên đã bắt đầu tỉnh lại, gã xoay ngược cái cổ của bàn tay đang bị vệ sĩ cầm giữ, bây giờ gã đang cố sức để dí bàn tay của tên vệ sĩ phản bội vào ổ khóa. Chàng lực sĩ cũng vận hết sức lực để xoay ngược thế cò. Bởi vì, hơn ai hết, Phái viên và tên vệ sĩ này đều biết rằng, nếu không phải bàn tay của Phái viên mà là một bàn tay khác đặt vào ổ khóa, lập tức, sẽ làm khởi động một chương trình phòng chống trộm - nghĩa là, từ cánh cửa sẽ lộ ra một họng súng khạc đạn vào bất kỳ ai muốn mở tủ.

Hai bàn tay vẫn vờn nhau trước cái chết trên cánh cửa tủ... Đột ngột, mọi người đều nghe rõ ràng những tiếng “rắc rắc” khô khốc vang lên, tiếp theo là tiếng rên rĩ của tên Phái viên rồi tiếng kêu của người vệ sĩ:

- Chết rồi! Tay nó bị gãy rồi!

Tú Anh nhòem dậy hỏi:

- Gãy thì sao?

Người lực sĩ vẫn giữ chặt lấy tên Phái viên, trả lời:

- Có thể tay nó co rút làm vân tay thay đổi, nếu vậy thì không cách gì mở tủ được đâu! Nhưng mà... dù sao thì vẫn cứ phải...

Người vệ sĩ vừa nói vừa dí bàn tay gãy xụi lơ của tên Phái viên vào ổ khóa. Tên Phái viên chưa kịp kêu lên vì đau đớn thì... “Bụp, bụp, bụp”. Ba phát đạn hăm thanh danh gọn vang lên và cả hai người từ từ đổ vật xuống. Trong khi đó, cánh cửa tủ dần dần mở rộng ra. Hoàng Thân nói:

- Tú Anh xem anh vệ sĩ có sao không?

Rồi lao về phía chiếc tủ bí mật...

*

Ở bìa rừng, nấp trong lùm cây rậm, Thù vạch lá để quan sát con đường mòn trước mặt... Màu đen của chiếc xe hơi dễ dàng được Thù phát hiện trong bóng tối. Thù quay lại sau lưng, thì thầm với cô em gái:

- Ở đây chờ! Tao dẫn Gấu đen ra trước coi động tĩnh gì không, chừng nào nghe tao làm cú rúc thì đất chị Thúy chạy ra liền nghen!

Thù xĩa súng vào lưng Gấu đen, dẫn gã bước ra, đi về phía chiếc xe hơi...

*

Người chiến sĩ không cảnh núp trong bụi rậm nói vào máy bộ đàm, mắt không rời mục tiêu:

- Đại Bàng, Phụng Hoàng, Nhạn Trắng nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời! Sao chổi đang đâm vào trái đất. Sao chổi đang đâm vào mục tiêu trái đất. Sẵn sàng tác chiến! Hết!

*

Trong bóng tối mờ mịt, Thù giải tên Gấu đen về phía chiếc xe hơi, mỗi lúc một gần hơn. Không gian im lặng một cách bí hiểm. Thù và Gấu đen đã bước đến sát bên chiếc xe. Bên trong xe hoàn toàn tối đen như mực. Thù đưa tay nắm lấy tay cầm trên cửa xe định mở ra thì bất ngờ cánh cửa bật tung, một họng súng đen ngòm thò ra cùng một tiếng thét gât gỏng:

- Muốn sống, đưa tay lên!

KỠ 23: KỂ THẮT TÌNH

Tiếng thét kia lặp lại:

- Thằng nhãi ranh kia! Buông súng xuống! Đưa tay lên!

Thù bàng hoàng nhận ra mình đã lọt vào ổ phục kích của đồng bọn Gấu đen. Gấu đen gục gặc cái đầu tán thưởng sự thông minh của tên đồng bọn đang lồm cồm bò ra từ trong xe. Tên kia cười, nhe hàm răng trắng nhớn trong bóng tối:

- Có sao không Gấu đen?

Gấu đen ú ớ ra hiệu cho tên kia rút cái áo vo tròn của Thù đang nút cứng cái miệng gã ra. Tên kia vừa bước gần đến Gấu đen chỉ kịp đưa tay lên thì... nhanh như cắt, Thù xô mạnh vào lưng Gấu đen. Bị trói thúc kέ, Gấu đen dễ dàng mất thăng bằng té nhào, đè cái khối thịt đồ sộ lên người tên đồng bọn. Thù chộp vội khẩu súng vừa văng ra trên mặt đất:

- Tụi bay tưởng dễ chơi thằng Thù này hả?

Ngay lúc đó, chung quanh họ vang lên những tiếng hét lạnh lùng:

- Tất cả đứng im! Bỏ súng xuống! Lực lượng không cảnh làm nhiệm vụ đây!

Đồng thời, những ánh đèn pin loang loáng đồng loạt chĩa vào từ bốn phía chung quanh. Những chiến sĩ không cảnh cùng cha Thù xuất hiện. Cha Thù chạy đến ôm con trai:

- Thằng Thù! Mày có sao không? Con cọp...

Thù nhìn cha e ngại:

- Ba yên tâm, con đã hạ con cọp già đó rồi! Nhưng mà...

Cha Thù ôm lấy đôi vai cứng cáp của con:

- Nhưng mà sao?

- Còn cô bé thành phố? Ba có...

Cha Thù nở nụ cười hiem hoi của dân đào vàng:

- Tao đã biết con bé đó vô tội! Nhưng nó đâu?

Thù đưa tay lên miệng làm tiếng cú kêu. Từ trong chỗ ẩn náu, cô bé Hận nắm tay Kim Thúy chạy ra, kêu:

- Ba!

Kim Thúy đến bên Thù, cầm tay chàng Tarzan nghĩa hiệp, lắc lắc:

- Anh Hai, còn con cọp trong bụi cây kia!

*

Hoàng Thân lục lọi trong cái tủ bí mật một lúc, lấy ra một hộp đĩa mềm, vui mừng la lên:

- Có rồi! Trời ơi, những công trình yêu quý của tôi đây rồi!

Sau khi xem xét các vết thương trên vai người lực sĩ và tên Phái viên, Tú Anh nhanh chóng băng bó lại cho hai người bằng các động tác sơ cứu rất thành thạo. Tú Anh hỏi chàng lực sĩ bị thương:

- Tại sao cánh cửa tủ bí mật mở ra mà vẫn khạc đạn?

Người vệ sĩ can đảm vừa ôm lấy bờ vai đau đớn vừa giải thích:

- Là vì các tín hiệu điện tử vẫn nhận ra vân tay của chính chủ nhân, nhưng nó cũng kịp nhận ra ở bên cạnh đó còn có hơi hướng nhân điện của bàn tay tôi!

Mình móm kêu lên:

- Ghê quá, không đời nào tui xài loại tủ hiện đại này đâu!

Hải khòh đế vô:

- Mày có tài sản gì mà cần tủ điện tử bí mật?
- Có chứ!
- Có gì?
- Thư!
- Thư gì?
- Thì thư... mèo!
- Hừ, cái bản mặt móm sòm của mày chỉ nhận được toàn thư... chó thì có!
- Ê! Mày nói ai “chó”?
- Tao có nói mày đâu!
- Vậy mày nói ai gọi thư cho tao người đó là chó hử?

Hải khòem tức tối:

- Thằng này dai như đĩa! Ủ, tao nói vậy có sao không?
- Bỗng nhiên Minh móm giở giọng thút thít. Hải khòem hoảng hốt:
- Thôi, đừng khóc nữa Minh móm! Tao xin lỗi!

Cái câu “đừng khóc nữa” giống như dầu đổ thêm vào lửa làm Minh móm méo xệch cái miệng, nấc lên:

- Hu hu! Kim Thúy ơi, giờ này Kim Thúy ở đâu? Rừng sâu hay núi cao?
- Đừng khóc nữa Minh ơi!

Câu nói từ đâu vẳng tới làm Minh móm im bật cái trò vừa khóc lóc vừa kể lể. Hắn đưa mắt dòm đảo dác rồi hỏi:

- Mọi người có nghe thấy gì không? Tiếng của Kim Thúy! Kim Thúy vừa nói với tui: “Đừng khóc nữa Minh ơi”. Trời ơi, hay là tiếng nói của... oan hồn Kim Thúy từ dưới địa ngục vọng lên?

Thông bác học dòm Minh móm như dòm con khỉ trong sở thú:

- Thằng này đi theo đoàn cải lương sẽ phát triển được tài năng khóc lóc đó nghe! Mọi người đều nghe tiếng Kim Thúy nói chó có riêng mày đâu mà mừng! Kim Thúy ở quanh đây thôi, đi tìm Kim Thúy đi!

Kim Thúy đột ngột xuất hiện ở cửa phòng:

- Khởi tìm!

Người sung sướng nhất là Minh móm, nên hắn lảm cẩm reo lên:

- Trời ơi! Kim Thú... Y!

Kim Thúy giãy nảy:

- Đó! Không thấy người ta thì khóc. Thấy thì kêu người ta là Kim Thú Y! Nghỉ chơi!

Hải khòem bước tới giới thiệu:

- Đây là Kim Thú! Còn đây là Hoàng Thân, tài năng tin học!

Kim Thú nhovn miệng cười, đưa tay ra:

- Hoàng Tử Bé Hoàng Thân phải không?

Hoàng Thân đưa ánh mắt dịu dàng chào và đưa bàn tay mềm mại nhẹ nhàng cầm lấy tay Kim Thú:

- Hân hạnh gặp lại cô!

Kim Thú bắt ngờ hô to:

- Mọi người im lặng! Kim Thú sẽ giới thiệu một người bạn mới. Đây là chàng Tarzan của rừng xanh!

Mọi người hướng mắt ra cửa thì đã thấy một chàng trai trần trụi và rắn chắc như bức tượng đồng đen, vai vác con cộp to đùng.

Tú Anh há hốc miệng, sợ hãi thụt lùi:

- Trời đất! Tarzan giữa lòng thành phố!

Tarzan Thù chưa kịp chào hỏi ai thì bị xô từ sau lưng, và một thằng nhóc xuất hiện, toét miệng ra cười:

- Ủa, các anh còn nguyên hả, mừng quá!

Minh móm và Hải khòem tức tối chửi:

- Sao bây giờ mày mới tới? Lỡ tụi tao bị giết sạch hết rồi sao?

Đó là thằng em họ của Minh móm có nhiệm vụ canh giới trên sân thượng nhà nó.

- Tại... tui ngủ quên...

Hải khòem rủa:

- Làm điệp viên điệp vụ như mày về nhà hàn sườn xe đạp cho xong!

Minh móm véo vào hông Hải khòem một cái đau nhói, làm hắn sực nhớ tới cái xe đạp đang còn trả góp. Hải khòem rầu rĩ nhìn quanh quất, đột ngột hấn hét văng óc:

- Chết rồi, thằng Phái viên biến mất rồi!

Cả bọn hốt hoảng quay ngoắt lại thì chỉ thấy một vết máu nhỏ lên mặt đất, vết máu đỏ sẫm như con rắn ngoằn ngoèo trườn ra cửa rồi mất hút ở chỗ rẽ cuối hành lang. Cả lũ ngó vào mặt nhau, những gương mặt xanh như tàu lá. Chưa hết, Kim Thúy còn bồi thêm một phát súng ân huệ để kết thúc niềm vui chiến thắng khá vội vàng của cả bọn:

- Thù đâu? Tarzan Thù đâu rồi?

Minh móm kê tủ không đúng lúc:

- Chắc nó quanh quẩn đâu đó phá phách mấy cái máy vi tính chứ gì?

Kim Thúy càng hốt hoảng hơn:

- Trời ơi, cái tòa nhà này vô cùng nguy hiểm. Các bạn, đi tìm Thù đi!

Thông bác học bộc lộ ngay tức thì khả năng lãnh đạo:

- Khoan đã! Ta phải chia làm hai cánh. Hải khòem, Minh móm và Kim Thúy đi kiếm thằng Tarzan. Tao, Tú Anh đi kiếm thằng Phái viên. OK?

Có một bàn tay cầm lấy tay Thông bác học lắc lắc:

- Anh Thông, cho em đi theo với!

Thông bác học nhìn lại thì nhận ra thằng nhóc em họ Minh móm chuyên bán xe đạp. Thông bác học trề môi:

- Mày đi theo chỉ tổ vướng chân. Mà hay nhất là mày nên theo bọn Hải khòem để bảo vệ tính mạng cho nó, nó mà có mệnh hệ nào thì... lấy ai tiếp tục trả góp cho mày chiếc xe nó đang đi?

Minh móm tỏ ra cảm cảnh thằng em họ, vuốt ve:

- Thôi, mày về đi, chuyện này nguy hiểm lắm, không dành cho trẻ con đâu. Bảo đảm với mày tụi tao sống bền, sống lâu, sống khỏe để trả dứt nợ chiếc xe và món nợ...

Thông bác học cười khẩy:

- Chu cha, nhóm tụi mày làm ăn ra sao mà nợ nần dữ vậy?

Minh móm không thèm để ý cái sự thọc gậy bánh xe của Thông bác học, nói tiếp:

- Và trả món nợ... nhân hạt tiêu nữa!

Thông bác học chưa kịp gầm lên thì Tú Anh chớp chớp đôi mắt hạt nhãn:

- Ủa, tưởng bọn con gái tụi này mới thích ăn nhãn chứ, ai dè...

Thông bác học tức tối ra lệnh:

- Thôi, lên đường!

Hai nhóm người chia thành hai hướng đi ngược theo hành lang.

Khi đi dọc hành lang tầng dưới, giác quan thứ sáu của thám tử chuyên nghiệp giúp cho Minh móm có cảm giác như bị ai đó theo dõi sau lưng, nhưng ngoái nhìn thì chỉ thấy dãy hành lang vắng lạnh, hun

hút. Đột nhiên Hải khòem thầm thì:

- Hình như có tiếng chân người theo sau lưng chúng ta!

Kim Thúy thì thảo trả lời:

- Kim Thúy cũng nghĩ như vậy!

Hải khòem âm mưu:

- Tới ngã rẽ trước mặt, mình ém quân ở đó, chộp nó. Chắc chắn là kẻ gian nên mới không dám ra mặt.

Minh móm run run giọng:

- Hay là thằng... Phái viên?

Hải khòem nhướn mày:

- Không loại trừ!

Vừa queo cua qua chỗ rẽ của hành lang, cả ba dừng lại nhưng để đánh lừa đối phương, ba đưa đứng dậm chân tại chỗ để tạo tiếng bước chân. Ngay lúc ấy lù lù xuất hiện một tên mặc blouse trắng, mặt đeo khẩu trang kín mít, chỉ chừa hai con mắt, vừa đi tới vừa lảo liên quan sát. Hải khòem, Minh móm nhất loạt nhảy ra tấn công: thằng kẹp cổ, thằng tung cước vào bụng đối phương...

KỠ 24: TÊN GIAN ÁC ĐÀO THOÁT

Kim Thúy cũng nhanh như sóc bay ra lột mặt nạ tên theo đuôi. Khi cái khẩu trang rơi xuống, thì nắm đấm của Minh móm đột ngột dừng lại ngay trước cái mũi đỏ hồng như trái cà-tô-mát của... thằng em họ hấn. Thằng nhỏ sau khi trúng một cước vào mạng mỡ bụng, từ từ khụy xuống, mắt trợn trừng, miệng lảm nhảm như kẻ lên đồng:

- Hai anh... tha cho em!

Hải khòh buông tay khỏi cái cổ mềm oặt của thằng nhỏ:

- Mày làm cái giống gì mà theo dõi tui tao coi mờ ám vậy hả?

Thằng nhỏ rúm người lại, sợ bị ăn đòn nữa:

- Dạ... em muốn làm... làm... trinh thám... với mấy anh!

Hải khòh nổi nóng:

- Cái đồ ngu như...

Minh móm lại véo hông Hải khòh một cái, món nợ trả góp chiếc xe đạp lại hiện lên trước mắt Hải khòh, hấn đổi giọng ngọt ngào:

- À không, mày cũng khôn ra phết, biết hóa trang để đánh lừa tui tao. - Hấn lại càu lên: - Nhưng mà con ạ, đánh lừa các ông như vậy có ngày chết tức chết tươi nghe chưa, may mà tui tao dừng tay kịp, nếu không giờ này mày đã thành miếng giẻ rách rồi, hiểu chưa?

- Dạ, dạ... em hiểu.

- Hiểu rồi thì cút đi cho rảnh!

*

Thông bác học và Tú Anh tìm khắp các phòng ốc, ngõ ngách trong tòa nhà mà vẫn không thấy tăm hơi tên Phái viên đầu. Đột ngột từ đâu một thằng nhóc sầm sập chạy tới:

- Anh chị cho em tham gia làm thám tử với!

Thông bác học cười hô hô:

- Bộ bị tui Hải khòh cho ra rìa rồi phải không?

Thằng nhóc tỏ ra không quan tâm tới câu xỏ lá của Thông bác học, nắm tay Tú Anh:

- Chị nói anh Thông cho em chơi với, có em tham giá thể nào anh chị cũng...

Thông bác học gất:

- Cũng là cũng làm sao? Láo là chết nghe chưa...

Vì sự đam mê làm thám tử, thằng nhóc bỗng khéo léo léo bất ngờ:

- Thế nào anh chị cũng... trăm năm hạnh phúc!

Tú Anh giãy nảy la oai oái, trong khi Thông bác học ngó thằng nhỏ như đang nhìn một kỳ quan thế giới:

- Thằng này coi lơ khờ vậy mà “sung độ” quá ta. Được đó, nhưng mà...

Thông bác học và Tú Anh nhìn nhau, không biết phải “giải quyết” thằng nhóc bằng cách nào. Thông bác học bỗng nghĩ ra một kế khá hay ho, vừa có vẻ “nghịp vụ” vừa có thể làm cho thằng nhóc tự rút lui có trật tự:

- Theo nguyên tắc của tui tao, hể muốn tham gia hoạt động thì phải lập công trạng trước để làm bằng, bây giờ mày phải có công gì chứ?

Về thất vọng hiện rõ trên mặt thằng nhỏ:

- Em... biết lập công gì bây giờ? Hay là... để em năn nỉ ba em tặng anh chiếc xe đạp?

Tú Anh nghe vậy vỗ tay mừng cho tên thủ lĩnh của mình. Thông bác học cũng phấn khởi nhưng còn làm bộ trả giá:

- Vậy cũng tốt, nhưng cái vụ tặng xe đạp thì có dính dáng gì tới công trạng của trình thám trình thiếc đâu? Bây giờ tụi tao đang đi tìm thằng Phái viên.

Thằng nhóc ngây thơ kiểu trẻ con cái gì cũng “What's this?”:

- Phái viên là ai vậy?

Tú Anh lẹ miệng giải thích:

- Phái viên là cái tên giống người máy, lúc nãy chắc em có thấy hấn đang bị thương nằm ở góc phòng đó!

- Ủa, hấn là tên Phái viên đó hả? Hồi nãy lúc em đi ngoài hành lang để tới cái phòng chỗ mấy anh thì thấy một tên giống như vậy đang bò lê, máu me chảy ròng ròng, ghê lắm...

Thông bác học hét lên:

- Chính nó đó!

Thằng nhỏ móc trong túi ra một cái hộp nhỏ bằng cỡ phong kẹo cao su, màu đen, có một cái nút duy nhất màu đỏ:

- Hấn còn cho em cái này, dặn mười lăm phút sau hãy bấm cái nút đỏ sẽ có ông thần đèn của Aladdin hiện ra cho em ba điều ước. Bây giờ để em bấm thử coi nhen!

Vừa nói thằng nhỏ vừa đặt ngón tay lên cái nút. Hai bộ mặt của Thông bác học và Tú Anh đều biến sắc. Thông bác học hét toáng lên:

- Ê, ê... đừng bấm, nhóc!

Ngón tay thằng nhóc kịp dừng lại ngay trên đầu cái nút đỏ, nó cười ngặt ngoẽo:

- Anh chị lớn đầu mà còn sợ ông thần đèn hả? Ngộ quá há?

Tú Anh dỗ dành:

- Đừng đụng cái nút đó, đưa cái hộp chị coi.

Tú Anh cầm chiếc hộp đen thui rồi rút cái kính lúp trong túi ra ngắm soi, cô thấy trên màu đen của hộp hiện lên một dòng chữ nổi nhỏ xíu: “Hộp Tàn Phá!”. Thông bác học ké mắt vô kính lúp, thở phào:

- Cái hộp này là bộ phận điều khiển một chương trình tự động tàn phá tòa nhà này, thằng Phái viên dùng chiêu này để phi tang mọi tội lỗi nếu chẳng may bị khám phá. May mà thằng nhóc chưa kịp bấm, nếu không thì tòa nhà này đã bị đổ sập, chôn sống tất cả chúng ta rồi! Nè, nhóc, mày thấy thằng Phái viên đi hướng nào?

- Em đâu biết tên đó là Phái viên, thấy hấn bị thương lại tặng quà ông thần đèn Aladdin cho em nữa, nên khi hấn nhờ em đưa hấn leo cầu thang lên sân thượng là em giúp liền, ba em dạy: “Thấy người hoạn nạn thì thương” mà!

Tú Anh tỏ ra thích thú với thằng nhỏ được dạy dỗ kỹ càng:

- Em làm vậy là đúng, vì em đâu biết hấn là ai. Nhưng... bây giờ hấn nằm trên sân thượng?

Thằng nhỏ lắc đầu nguây nguây:

- Lên đến sân thượng, hấn móc bộ đàm ra gọi, lập tức cái cần cẩu của công trình xây dựng bên kia xoay qua bên này, thả xuống một thùng container rỗng, hấn nhờ em giúp hấn leo lên, rồi cần cẩu xoay đi, mang hấn theo luôn!

Sự tức giận của Thông bác học lên đến cực độ:

- Trời ơi là trời, đúng là đồ ngu, muốn hoạt động với tụi tao mà mày lập công như vậy hả?

Tú Anh giải quyết gọn:

- Ta đi qua bên công trình xây dựng bên kia đường, mau lên!

*

Bộ ba Hải khò, Minh móm và Kim Thúy tìm khắp các phòng ốc, ngõ ngách trong tòa nhà mà vẫn

không thấy tăm hơi tên Tarzan Thù đâu. Thỉnh thoảng, nơi các góc vách chỗ ngoặt của hàng lang, các ngách cửa... họ bắt gặp những nhúm lông cọp bám dính vào. Điều đó chứng tỏ Thù đã sục sạo qua nhiều góc ngách để tìm đường đi trong khi vai vẫn vác con cọp bất tỉnh. Theo dấu vết lông cọp vương vãi, cả bọn ra đến cửa ra vào tòa nhà cửa kính màu nho của tên Phái viên. Đứng lóng ngóng trên vỉa hè, cả bọn không biết phải làm gì, đi đâu để tìm cho ra một gã người rừng giữa cái thành phố đông như kiến này.

Hải khòem vò đầu bứt tai, trách móc vì tự nhiên cả bọn lại rước vào mình một việc không đâu:

- Kim Thúy về một mình được rồi, còn dắt tên Tarzan về thành phố làm chi?

Mình móm là kẻ không bao giờ thích thú cái gã rừng rú to khỏe kè kè bên Kim Thúy:

- Tự nhiên về thành phố còn vác theo con cọp hôi như... cú! Dám bị cảnh sát bắt rồi cũng nên.

Kim Thúy suy diễn tiếp:

- Giữa thành phố mà cõng cọp đi, dám cảnh sát tưởng anh Thù là người buôn thú quý hiếm nên bắt giam lắm à!

Hải khòem chép miệng:

- Hay là anh ta bán cọp cho mấy cái nhà hàng đặc sản?

Nghe nhắc tới mấy tiếng “nhà hàng đặc sản”, nước miếng trong miệng Minh móm túa ra làm hấn nuốt ừng ực:

- Trời, đói quá, phải kiếm cái gì ăn thôi!

Lời nói của Minh móm ứng như thần, ngay lúc ấy bỗng có tiếng lóc cóc quen thuộc và rất kích thích của hai thanh gỗ gõ vào nhau. Minh móm reo lên:

- Mì gõ, mì gõ kia...

Rồi hấn chọt ỉu xiu như cái bánh ướt:

- Phải chi bây giờ có thằng em họ tao ở đây, phải chi tụi mình đừng đuổi nó...

Hải khòem không hiểu:

- Có nó để làm gì?

- Thì... nó sẽ bao tụi mình “oằm” mì gõ chớ chi!

Kim Thúy không nói gì, chỉ đến khi chiếc xe mì di động đẩy ngang cô mới kêu:

- Cho ba tô mì!

Minh móm lật đật đánh chính:

- Hai tô mì, một tô hoành thánh mì!

Ba tên xúm xít đứng quanh chiếc xe mì cũ rích của ông Tàu. Làn khói thơm nức mũi bốc lên từ nồi nước lèo vừa được mở nắp làm cả bọn ứa nước bọt. Ông Tàu nấu xong ba tô mì, đứng gỡ lóc cóc và nhìn khách ăn uống xì xụp một hồi, buồn miệng ông bèn gắp chuyện:

- Hà, mấy cô cậu *piết* hông, *hầu* nãy có cái *chiện* vui vui lắm *lớ*! Có một cái thằng kia vác một ông hổ còn sống *lớ*! *Li li* lại lại ngoài *lường*, làm người ta sợ, làm *ngộ* cũng hết hồn *lớ*!

Câu chuyện của ông già Tàu làm ba vị khách quên cả húp cái thứ nước lèo nóng hổi, béo ngậy. Kim Thúy vội vàng hỏi:

- Rồi sao nữa, ông?

- *Hày lớ*, cái thằng vác hổ *lớ* hỏi thăm *ngộ lường li*, *ngộ* thấy cái con hổ *lớ* còn thở ra thở vô *lớ*!

Kim Thúy bỏ hấn tô mì xuống:

- Ông ơi, ảnh hỏi ông đường đi đâu vậy?

- Thì hỏi *lường li*...

Ngay lúc ấy, một tốp công nhân xây dựng từ bên kia đường hét vọng sang:

- Ông già, năm tô đi! Lẹ lên nghen!

Một tốp khác bao vây lấy chiếc xe mì, ríu rít và hỏi hả:

- Hai tô!
- Một hoành thánh!
- Ba tô!

Ông già Tàu vừa cười hể hả trò chuyện với đám khách mới vừa cầm đầu vô công việc nấu mì, quên phứt câu chuyện về anh chàng vác cạp mà ông vừa cho là “làm *ngộ* cũng hết hồn *lớ!*”.

Ba tên thực khách cũ mặc dù rất sốt ruột nhưng cũng không làm sao hỏi được ông già Tàu rằng Thù đã nhờ ông chỉ đường đi đâu, đành lui ra ngoài đám đông đứng châu rìa, chờ đợi!

KỲ 25: TARZAN LẠC TRONG THÀNH PHỐ

Trên chiếc taxi đang lao đi giữa lòng thành phố, Tarzan Thù ngồi thu lu ở băng ghế sau, bên cạnh là con hổ mê man bất tỉnh. Anh tài xế chăm chú lái xe, thỉnh thoảng lại liếc mắt vào kính chiếu hậu gắn trong xe để quan sát và... cảnh giác vị khách lạ đời. Người tài xế không tài nào im lặng mãi trước một sự việc lạ:

- Anh đi đóng phim à?

Tarzan Thù cảm như hén.

- Hay... anh là người của sở thú đi bắt con hổ xổng chuồng lang thang trên đường phố?

Vẫn không có câu trả lời. Sự tò mò cùng tinh thần cảnh giác càng tăng lên bội phần khiến anh tài cố tìm ra câu hỏi gì đó buộc vị khách đặc biệt phải mở miệng:

- Tôi quên hỏi, anh đi đến sở thú thành phố hay vườn thú công viên quốc gia?

Một câu trả lời cộc lốc buông ra:

- Đâu cũng được.

Người tài xế như mất mặt ngạc nhiên:

- Anh... buôn thú rừng hả? Luật pháp cấm săn bắn, buôn bán mấy con thú quý hiếm này đó. Tôi cũng không muốn liên lụy đâu. Thôi, mời anh xuống xe vậy!

Tarzan Thù làu bàu:

- Các người đúng như cha tôi nói!

- ...???

- Cứ soi mói vào việc người khác. Đây là con cộc hung ác, chuyên săn người, tôi đã hạ nó và muốn đem tặng cho vườn thú.

Anh tài xế cười chảy cả nước mắt:

-Thôi đi anh bạn ơi, sở thú ai mà nhận xác thú chết bao giờ. Có mà đem về làm món “cộc nhúng dấm” cho xong...

Đúng vào lúc ấy, anh tài nhìn vào kính chiếu hậu và thấy hai con mắt trên cái xác cộc động đậy rồi một đôi mắt tóe lửa của dã thú mở ra kèm theo là một tiếng gầm rung chuyển cả chiếc taxi. Đang lúc muốn thưởng thức món đặc sản “cộc nhúng dấm”, anh tài xế bỗng quay sang run như cây sậy! Anh ta hốt hoảng tấp xe vào lề đường, mở cửa xe nhảy xuống, cũng may, ngay lúc ấy Tarzan Thù đọc được trên tấm bảng điện trước mặt dòng chữ neon to đùng: “Sở Thú Thành Phố”. Thù bước xuống vắt con cộc quàng qua vai, định đi thẳng thì nghe kêu:

- Anh bạn Võ Tòng ơi, trả tiền xe chứ.

Thù không nói không rằng, móc trong túi quần ra cái gói nhỏ:

- Đây, trả anh tiền xe!

Anh tài xế rón rén bước lại gần người khách kỳ dị, xòe tay ra. Rồi anh sửng sốt thấy từ trong chiếc gói trên tay khách, một nhúm bột nhuyễn óng ánh vàng nhảy lên bàn tay mình. Anh ta há hốc miệng không nói nên lời trong khi Thù đã vác con cộc đi vào cổng Sở thú.

*

Nhóm Thông bác học và Tú Anh bị kẹt ngoài vòng rào công trình xây dựng vì những người bảo vệ không cho vào. Thông bác học cũng không thêm nghĩ cách để xâm nhập vào trong, hắn còn nhớ như in cái lần “hưởng” một bạt tai tóe lửa của Tú Anh khi thực hiện mưu kế xâm nhập tòa nhà của Phái viên. Rốt cuộc, chính thằng nhóc em họ Minh móm lên tiếng:

- Để em vào cho!

Tú Anh lo lắng:

- Em vào bằng cách nào?

Thằng nhóc chỉ vào một cái lỗ chó ở vòng rào:

- Em chui lọt qua đó được.

Thông bác học tỏ ra không tin tưởng thằng nhóc tí:

- Mà y vô đó... rồi làm gì được?

- Em sẽ... sẽ điều tra coi tên Phái viên đang ở đâu.

- Thôi được, mà y phải đi thôi, nhưng cẩn thận đó, không phải chuyện đùa, tụi nó mà phát hiện ra là mà chết như chơi!

Thằng nhỏ tự tin:

- Không sao, em có cái này...

- Cái gì?

Móc trong túi áo ra cây viết, nó nói:

- Bút phóng chữ lên trời! Nếu anh chị nhìn lên trời mà thấy chữ “SOS” tức là em đang gặp nguy hiểm.

Thông bác học tấm tắc:

- Trời, thằng này trang bị kỹ quá, bộ mà y tính làm Robotcop, cảnh sát liên thế kỷ hở?

Thằng nhóc nghe khen nở lỗ mũi, chạy đến chui tọt vào cái lỗ chó chỗ góc rào. Thông bác học và Tú Anh đâu hay rằng bắt đầu từ giờ phút này chúng phải chịu đựng một cực hình: lúc nào cũng phải ngửa cổ nhìn bầu trời đêm để phòng ba chữ “SOS” xuất hiện! Đau khổ lên đến cực điểm khi mà những tiếng gõ lóc cóc và cái mùi vô cùng quyến rũ của xe mì gõ vang lên. Hai đứa cứ ngửa mặt lên trời thì nhau nuốt nước miếng ừng ực trong tiếng kêu réo rắt, hấp dẫn của thực khách gần đó:

- Hai tô!

- Một hoành thánh!

- Ba tô!

*

Tarzan Thù đi dạo trên đường phố vắng lặng vừa nhìn vào tờ giấy nhỏ, nhàu nát trên tay vừa dò tên đường, số nhà trên các bảng hiệu, bảng tên đường. Hắn đi như vậy, đi hoài... Thỉnh thoảng hắn ngáp ngừng ở các ngã tư, hỏi đường những người công nhân điều khiển máy quét rác, và nhận được những cái... lắc đầu. Tarzan Thù lại đi tiếp...

*

Cả bọn Kim Thúy, Hải khò, Minh móm mở toang cửa xe taxi lao xuống, phóng vào cổng Sở thú. Kim Thúy bòn chôn hỏi bác gác cổng:

- Ông ơi, ông có thấy một anh con trai ở trần vác con cạp vào đây không ạ?

Ông già nhìn đám trẻ chép miệng:

- Trời đất, đêm nay là cái đêm gì mà không được yên thân vậy! Có, ông có thấy, cậu ta xin vào tặng con cạp cho Sở thú, xong đi rồi!

Cả bọn thất vọng. Kim Thúy cố hỏi thêm:

- Ông ơi, ông có biết anh đi hướng nào không ạ?

- Ai mà biết được!

- Dạ, cảm ơn ông!

- Nè, các cậu nhớ dặn giùm bạn bè, Sở thú thành phố không tiếp khách lúc một, hai giờ sáng đâu nghen!

Không kịp nghe câu cuối cùng, cả bọn đã vọt ra vỉa hè. Kim Thúy mặt quạu đeo ngoáo dáo, Hải

khòh đứng... huýt gió trong khi Minh móm thích thú ra mặt, cất giọng vọt đực hát tình ca: “*Mùa thu lá bay, Thù đã đi rồi...*”.

*

Vẫn ngửa cổ lên trời, Thông bác học đề nghị:

- Mỗi cổ quá, lại đói nữa! Bây giờ mình coi chừng... trời cho, Tú Anh qua xe mì ăn trước, sau đó tới phiên mình ăn!

Tú Anh cũng ngửa cổ nói ra về lịch sự con gái:

- Tú Anh chưa thấy đói, Thông bác học ăn trước đi!

Được lời như cởi tấm lòng, quên cả thói quen ga-lăng, Thông bác học vọt ngay sang bên kia đường, kêu tô mì gõ. Đợi ít phút, Thông bác học run rẩy trong sung sướng đưa hai tay bụng tô mì thơm phưng phức, nóng hổi. Ngay lúc hẩn chuẩn bị đưa đũa mì đầu tiên vào cái miệng đói meo, lạt nhách thì:

- Anh Thông ơi, “SOS” kìa!

Thông bác học hốt hoảng quăng tô mì xuống, vừa ngược nhìn những vệt sáng tạo ra trên bầu trời đen kịt dòng chữ “SOS” vừa chạy qua đường về chỗ Tú Anh, bỏ mặc sau lưng tiếng réo của ông già Tàu bán mì gõ:

- Hê, cái *nị* kia, *chả* tiền cho *ngộ* chứ!!!

Ngay lúc Thông bác học và Tú Anh không biết hành động ra sao thì một chiếc xe chở bê-tông tươi từ trong công trình xây dựng lù lù chạy ra, từ trên buồng lái xe vọng xuống tiếng thét của thằng nhóc:

- Anh Thông, cứu em với! Tên Phái viên đang ở trên xe này!

Thông bác học giậm chân bình bịch:

- Hồng hét rồi, làm sao theo kịp chiếc xe này bây giờ?

Tú Anh mặt mày xanh lè:

- Thằng nhỏ, lỡ có mệnh hệ nào mình chết cả lũ!

Thông bác học chợt nhớ:

- A, chiếc xe đạp của bọn mình còn để trong tòa nhà tên phái viên, chạy qua lấy đuổi theo chúng, mau lên!

Hai đứa lao qua đường, vọt vô tòa nhà toàn cửa kính màu nho. Chúng thấy ngay chiếc xe đạp vẫn còn dựng ở một góc phòng. Thông bác học nhanh nhẩu nhảy lên xe, Tú Anh nhảy lên ngồi phía sau. Thông bác học tranh thủ:

- Ôm chặt nghe Tú Anh, mình chạy hết ga đó!

Chạy hết ga đâu chưa thấy, chỉ thấy chúng bị ông già Tàu bán mì gõ đứng chặn sẵn nơi cửa tòa nhà, tư thế như sẵn sàng tung ra mấy cú võ Thiếu Lâm tuyệt chiêu:

- *Nị* có *chả* tiền cho *ngộ* hông?

Thông bác học cự:

- Tui chưa ăn miếng nào, sao phải trả tiền? Ông để tô mì đó bán cho người khác!

Ông già nổi giận:

- Há, cái *nị* này ăn nói tầm *pây* tầm *pạ*, *lụng* *lũa* vô là *pái* *chả* tiền *lớ*!

Tú Anh thấy coi bộ bất ổn, lật đặt móc hầu bao ra. Thông bác học than trời:

- Ông già làm mình mất dấu chiếc xe rồi! Làm sao bây giờ?

Tú Anh nhăn trán giây lát:

- Không sao, Tú Anh nhớ loáng thoáng tên của xí nghiệp bê-tông ghi bên hông xe, mình gọi tổng đài thành phố hỏi xem nó ở đâu.

Thông bác học reo lên:

- Hay quá, gọi liền đi!

Hai đứa quăng xe đạp, lao đến chiếc máy điện thoại đặt trên quầy trưng bày phần mềm của Phái viên.

*

Không để cho Minh móm hát hết bài “*Mùa thu lá bay*”, Kim Thúy búng ngón tay kêu “tách” một tiếng, tuyên bố một câu xanh rờn:

- Thế nào mình cũng biết Thù đi tới đâu... Chỉ có điều phải chịu cực một chút!

Hải khò đoán:

- Thế nào mà tên Tarzan ấy chẳng đi tìm mẹ hử.

Minh móm cười trên sự đau khổ của Kim Thúy:

- Ở thành phố đông nghịt của chúng ta có chừng vài trăm ngàn bà mẹ thôi, chịu khó đi hỏi hết thế nào mà chẳng gặp mẹ của Tarzan Thù!

KỲ 26: NHIỆM VỤ BẤT KHẢ THI

Theo đề xuất của Kim Thúy, bọn Hải khòem lại quày quả leo lên taxi. Chẳng mấy chốc, chiếc taxi dừng lại ngay đầu một con hẻm. Trong cái ngõ vắng tanh leo lét những ánh đèn điện vàng nhợt nhạt, cả bọn không khó gì để tìm ra căn nhà gỗ ọp ẹp, nhỏ xíu nằm sâu tít bên trong, nơi bọn chúng đã từng một lần đến. Minh móm đẩy cánh cửa gỗ vênh vẹo khép hờ bước vô. Cả bọn đưa mắt nhìn quanh, vẫn đúng là căn nhà của một người mồ côi và nghèo khổ: hoàn toàn trống rỗng, chỉ có chiếc máy vi tính tắt im im trang trọng đặt trên chiếc bàn giữa nhà. Cả bọn chưa biết phải làm gì thì chợt có tiếng reo:

- A! Các bạn đã đến!

Tiếp theo là một cái đầu bù xù bết đầy mạng nhện thò ra từ dưới gầm bàn, đó là Hoàng Thân. Tài nâng tin học phân bua:

- Xin lỗi các bạn, tôi phải nối lại các “cáp” điện cho máy tính, nó bị bỏ phế lâu quá rồi...

Kim Thúy mừng rỡ:

- Bọn này cũng định đến nhờ máy tính của Hoàng Thân đây!

Hoàng Thân ngạc nhiên:

- Vừa nãy mới hẹn ngày mai gặp lại mà... Chắc các bạn có việc gì cần gấp lắm?

Giọng Kim Thúy run run tỏ ra rất xúc động:

- Thù bỏ đi mất rồi, phải tìm Thù thôi.

Mọi người không ai để ý đến Minh móm khi hắn quay mặt đi để giấu vẻ đau khổ tột cùng. Hắn không ngờ, trên cõi đời này Kim Thúy lại quan tâm đến nhiều người khác, quan tâm hơn đối với hắn gấp nhiều lần! Giả như ngày mai hắn đột ngột bốc hơi khỏi cái hành tinh xanh này, chắc Kim Thúy cũng chẳng thèm mất công chạy đôn chạy đáo tìm hắn như đang tìm tên Tarzan Thù vào lúc nửa đêm về sáng. Cuộc đời xử sự thật là bất công với riêng hắn! Một giọng oanh vàng cất lên, lôi Minh móm trở về thực tại nghiệt ngã:

- Minh móm, buồn ngủ hả? Mở máy tính đi!

Mệnh lệnh của Kim Thúy khiến cho Minh móm thi hành như một cái máy, thò tay bật nút Power trên máy tính. Người đẹp ra lệnh tiếp:

- Gọi mạng Thành phố đi!

*

Chiếc xe chở bê-tông tươi dừng đột ngột ngay giữa đại lộ vắng vẻ, sát bên hông một chiếc xe hơi đỏ chóc. Cửa xe tải và cửa xe hơi đồng loạt mở tung ra. Tên tài xế xe bê-tông khó khăn dìu gã Phái viên bị thương bước xuống khỏi buồng lái, đưa gã vào ngồi trong xe hơi xong hắn quay lại nắm cổ áo thằng nhóc em họ của Minh móm xách xuống như xách một con ngóc, quăng nó vào bên cạnh gã Phái viên. Cánh cửa xe hơi màu đỏ lập tức đóng sầm lại. Trên đường phố vắng lúc nửa đêm về sáng, chiếc xe lao vút như một mũi tên màu đỏ, biến mất vào vùng bóng tối mịt mờ...

*

Ở phòng bảo vệ nơi công xí nghiệp bê-tông.

Thông bác học liếc vào phòng bảo vệ rồi bấm tay Tú Anh:

- Khuya khoắt thế này, chỉ có Tú Anh đến hỏi thì ông lão bảo vệ mới chịu mở miệng thôi!

Hai đứa chống chiếc xe đạp lên, Tú Anh lấy dáng giả nai tới phòng bảo vệ:

- Thưa bác, cho cháu hỏi thăm...

Ông già bảo vệ nhìn Tú Anh, nhìn đồng hồ đeo trên tay, cố giấu vẻ ngạc nhiên:

- Cháu hỏi gì?
- Thưa bác, mới có chiếc xe trộn bê-tông nào chạy về đây phải không ạ?
- À, chắc là con gái mấy bác tài phải không? Đêm nay chỉ có bốn chiếc đi cách đây hai giờ, đến sáng mới trở về, cháu ạ.

Tú Anh chưa chịu tin:

- Nhưng mà hồi nãy, cháu thấy có một chiếc về...

Ông già khẳng khẳng:

- Con nhỏ này, lão già không bao giờ ngủ trong lúc gác cổng, làm gì có chiếc xe trộn nào về đâu!

Tú Anh chán nản cảm ơn ông lão, quay đi, cô còn nghe ông chép miệng:

- Chắc mẹ chúng lại cử đi theo dõi bố chứ gì. Thiệt khổ với mấy cha tài xế. Tội nghiệp mấy đứa nhỏ!

Tú Anh ra đến vệ đường nói với Thông bác học:

- Thôi rùa...

Thông bác học trố mắt:

- “Thôi rùa”... là sao?
- Là thua rồi! Nãy giờ không có chiếc nào về đây hết!

Thông bác học tiu nghỉu:

- Thôi lên xe đi! Đúng là “mission impossible”, nhiệm vụ bất khả thi!
- Đi đâu bây giờ?

Thông bác học là kẻ không bao giờ “bí lù” trước mọi tình huống:

- Trở lại tòa nhà màu nho của Phái viên lục xem hắn còn một chỗ ở nào khác trong thành phố này không?

*

Kim Thúy chỉ đạo:

- Bây giờ Minh móm tìm mục “Những vấn đề xã hội” đi!

Minh móm chuyển con trỏ chuột trên màn hình, lướt qua những chuyên mục: “Dân số”, “Tìm việc - Cần người”, “Tệ nạn xã hội”... Hắn chép miệng:

- Lạy trời cho cái mạng Thành phố này đừng có mục “Học sinh lưu ban!”.

Chợt Kim Thúy la lên:

- Đây rồi, mục “Thực trạng ly hôn” đây!

Trên màn hình hiện ra một danh sách dài dằng dặc những đôi vợ chồng đã ly hôn. Kim Thúy gãi đầu:

- Trời đất, tưởng ít ít, dễ tìm, chớ “đông vui” như vậy tính sao đây?

Hoàng Thân đề nghị:

- Kim Thúy gõ lệnh tìm theo họ tên đi, ba mẹ Thù tên gì?

Kim Thúy thật thà:

- Ai biết!
- Vậy thử tìm theo năm, họ chia tay năm nào?

Vẫn một câu trả lời:

- Ai biết!

Minh móm có cơ để bộc lộ nỗi bức dọc:

- Không biết mô tê gì hết thì tìm cái... “ly dị” gì?

Bất ngờ Kim Thúy tỏ ra sáng suốt:

- A, biết rồi! Cô bé Hận năm nay mười bốn tuổi, mà Thù nói là Hận mất mẹ khi mới ra đời, vậy thì ba mẹ Thù chia tay cách nay mười bốn năm. Minh móm, tìm đi, gõ vào năm...

Minh móm gõ bốn con số lên màn hình, nhấp chuột. Một danh sách dài hiện ra.

Hoàng Thân, Hải khò, Minh móm nhìn nhau chờ đợi sự sáng suốt tiếp theo của người đẹp Kim thúy trước cái “Danh sách ly hôn” biểu hiện sự tan vỡ hạnh phúc gia đình một cách lạnh lùng đến kinh dị!

Đứng sau Minh móm, Kim Thúy đặt tay lên con chuột, lướt qua các dòng tên tuổi. Lát sau, cô reo lên:

- Có thể là đây rồi!

Mọi người nhìn vào màn hình, nơi dòng tên họ có vết trổ sáng vạch ngang: “*Ông Huỳnh Phú - Bà Kim Lê, địa chỉ:... Ly hôn năm... Lý do: cá tính không hòa hợp. Tình trạng gia đình: nghèo. Hai con: một trai, một gái... Sau ly hôn: Bà K.L hưởng trọn tài sản gia đình vì ông H.P đã mất tích cùng hai con...*”.

Minh móm đọc xong những dòng “lý lịch trích ngang” của cuộc ly hôn vẫn chưa hiểu, buông ra một câu đệm giữa bài vọng cổ:

- Rồi sao nữa, Kim Thúy?

Cô gái thông minh hơn hỏi:

- Trăng sao gì nữa! Nếu đúng đây là ba mẹ của Thù, thế nào anh ta chẳng tìm tới địa chỉ này! Từ lúc vào rừng đến nay, ba Thù không gặp lại người vợ cũ, chắc chắn ông chỉ biết duy nhất địa chỉ nhà cũ của ông mà thôi, Thù cũng vậy, vì anh ta đánh cắp địa chỉ nơi ông ấy.

Hoàng Thân và Hải khò cùng lên tiếng:

- Vậy chúng ta tới đó ngay đi!

*

Ở phòng làm việc của Phái viên nằm trong tòa nhà toàn cửa kính màu nho, Thông bác học chong mắt lục lọi các tài liệu ghi trong máy tính cá nhân của tên robot độc ác. Tú Anh được phân công bối tụng các sổ sách giấy tờ. Hai đứa cố tìm cho ra một địa chỉ, nơi mà tên Phái viên có thể đặt tổng hành dinh hoặc căn cứ bí mật. Mặc dù hệ thống máy lạnh vẫn chạy tốt, mồ hôi mồ kê cũng rịn ra khắp người Tú Anh, cô đang cầm đầu cầm cổ đọc thật nhanh, nhưng phải thật kỹ, các văn bản kinh doanh, các bản fax, thư từ giao dịch của Xưởng phần mềm Hoàng Tử Bé, sao cho trong hàng trăm cái địa chỉ kia phải đoán định cho ra một cái đáng ngờ nhất!

Tú Anh cầm lên một mớ giấy tờ:

- Thông bác học, mình thấy tên Phái viên liên lạc rất thường xuyên với địa chỉ này...

Thông bác học buông bàn phím ra, xoa tay:

- Mình cũng đang chú ý tới nó đấy. GP Group phải không?

- Đúng vậy! Thậm chí lời lẽ trong một vài bức thư, cho thấy GP Group còn có quyền lực chỉ đạo tên Phái viên này nữa!

Thông bác học khen “môn đệ” của hần:

- Tú Anh phán đoán giỏi lắm!

Hai hạt nhãn long lanh trong mắt Tú Anh lóe lên tia sáng sung sướng. Thông bác học nhìn vào đó không chớp mắt, như bị thôi miên. Tú Anh nhồm miệng cười:

- Bộ... mặt Tú Anh bần lăm hả?

Thông bác học giật mình:

- Đâu có... còn trái lại ấy chứ! Mặt Tú Anh... sạch lăm!

Cô gái chớp hai hạt nhãn:

- Thôi đi, ghẹo người ta hoài. Từ chiều tới giờ chạy tới chạy lui khắp thành phố, chưa rửa được cái mặt, ở đó mà sạch sẽ...

Thông bác học chống chế:

- Không sạch sẽ thì cũng... sẽ sạch! Thôi, ghi lại cái địa chỉ GP Group đi, chúng ta sẽ đến đó.

KỲ 27: THÔNG THIẾT NGƯỜI RỪNG

Ở một góc phố, Tarzan Thù ngơ ngác trước ngã tư đường. Hắn mừng rỡ khi nhìn thấy một chiếc xe bán bánh mì chong ngọn đèn bóng vàng nhợt nhạt, cạnh đó, một bà già ngủ gà gật trên chiếc ghế xếp. Tarzan Thù bước vội đến, gõ vào thùng xe mấy tiếng. Bà bán bánh mì choàng dậy, mắt nhắm mắt mở hỏi:

- Bánh mì hả? Mì thịt hay mì bì?

Tarzan Thù nhìn khúc chả lụa trắng nõn nuột nước miếng đánh ực một cái, chỉ ngón tay cái bắn vào ổ bánh nóng hôi, vàng thơm:

- Một ổ bánh mì... không!

Thoáng nhìn tên con trai ăn mặc thiếu thốn và bẩn thỉu, bà già vừa gói bánh vừa hỏi:

- Ua, mày là công nhân quét đường mới hả?

Tarzan Thù đưa ngay ổ bánh thơm phức lên miệng vừa nhai ngồm ngoàm vừa trả lời: Không phải! Bác chỉ giùm tui cái con đường này ở đâu vậy?

Tarzan Thù chìa ra tờ giấy nhàu nát, cũ xì. Bà già đưa tờ giấy lên sát bóng đèn, neho neho mắt một lúc rồi cười:

- Gần đây thôi! Mày đi thẳng đến ngã tư trước mặt là gặp nó...

Tarzan Thù kẹp ổ bánh mì vào nách:

- Bác xòe tay, tui trả... tiền cái bánh!

Bà già xòe tay ra, sững sờ trước cái thứ bột cốm vàng óng ánh đang chảy lên lòng bàn tay, bà lắp bắp:

- Cậu... cậu... trả tui... bằng... cái gì vậy?

Tarzan Thù ngoạm thêm một khúc bánh vô miệng, vừa quay đi vừa nói:

- Vàng cám.

*

Thằng nhóc em họ Minh móm bị trói như bó giò, bị vút ngồi thu lu ở góc phòng. Từ chỗ đó nhìn ra, nó chỉ thấy được cái lưng của người phụ nữ đứng tuổi, sang trọng và có vẻ đầy uy quyền đang trò chuyện với tên Phái viên.

Người phụ nữ:

- Tao đã đầu tư bao nhiêu tiền của vô cái xưởng phần mềm đó, nay mày phá tan tành hết rồi. Tội mày đáng chết không?

Tên Phái viên gục đầu:

- Tôi đâu muốn như vậy. Chỉ tại cái bọn...

Người phụ nữ nghiêng răng:

- Không “Tại, bị” gì hết. Mày được nuông chiều từ nhỏ, cứ tưởng làm ăn là dễ như ăn kẹo sô-cô-la vậy! Với cái vết thương mày đang mang làm sao bù lại số tiền tao đã mất?

Bất ngờ, tên Phái viên gầm lên:

- Bà là mẹ tôi, tôi bị thương bà không chút thương xót, chỉ toàn tính tiền!

Người phụ nữ cười gằn:

- Rồi mày sẽ biết thế nào là lòng thương xót của tao. Kể từ lúc giao vốn cho mày làm ăn, mày không còn là con tao nữa, mày là một trong những tên giám đốc thừa hành của tao, có công thì thưởng, có tội thì phạt. Đó là nguyên tắc làm ăn của tao, nhớ chưa?

Tên Phái viên xuống nước:

- Nhưng... mẹ hãy cho tôi một cơ hội...

Người mẹ tàn nhẫn lắc đầu:

- Không còn cơ hội nào cho một thằng thân tàn ma dại như mày đâu!

Tên Phái viên ngược đôi mắt thất thần lên trần nhà:

- Bà... bà sẽ... xử tôi...

- Mày sẽ theo cha mày!

Tên Phái viên cúi đôi mắt hoảng loạn xuống nền nhà:

- Trời... tôi sẽ là người điên dưới hầm đá Địa Ngục!!!

Người đàn bà lạnh lùng đứng lên, nhún vai:

- Đúng vậy, và cả thằng nhóc kia nữa, nó sẽ không bao giờ nhìn thấy bầu trời nữa, không bao giờ tiết lộ được bí mật công việc làm ăn của tao cho bất kỳ ai...

Nghe những lời đanh lạnh như nước đá, lại thêm liên tưởng về cái hầm đá Địa Ngục kinh hồn nào đó, thằng nhóc em họ Minh móm sợ đến muốn... són ra quần!

*

Thông bác học đèo Tú Anh lóc cóc bằng xe đạp. Hắn phì phò thở, trong bụng căm tức thằng nhóc con. Tự dưng xuất hiện rồi đeo theo bọn hắn dai nhách, chưa làm nên trò trống gì thì đã bị bắt, chỉ tỏ làm khổ thêm cho bọn hắn. Đã vậy, đến tận bây giờ Thông bác học còn tiếc đứt ruột hai tô mì gõ mà hắn và Tú Anh chỉ mới kịp “hử” đã phải trả tiền, trong khi cái bụng thì vẫn trống rỗng! Đã vậy, bây giờ còn phải làm thân... trâu ngựa! Thông bác học cảm nhận rõ ràng thứ dịch vị chua loét trong bao tử đang hoành hành, bào mòn cái “túi đựng thức ăn trời cho” của hắn. Chỉ tức một nổi, vào cái lúc nửa đêm về sáng này, kiếm đâu ra món gì bỏ bụng.

Thông bác học cầm cúi đạp xe. Đột nhiên, như trong mơ, một chiếc xe bánh mì hiện ra ngay trên lề đường. Không cần hỏi ý kiến Tú Anh, Thông bác học thắng xe đạp lại. Tú Anh cũng không nói một lời, lao ngay đến xe bánh mì:

- Hai ổ bì thịt chả cá mời!

Chỉ một nháy mắt, Tú Anh đã cầm trên tay hai ổ bánh mì căng phồng những “bì thịt chả cá mời”! Khi móc túi trả tiền, Tú Anh không để ý đến hành động kỳ lạ của bà bánh mì: hai mắt bà nhắm tít, miệng làm rầm rừ như cầu khẩn trong khi bàn tay xò ra chuẩn bị nhận tiền. Khi Tú Anh thả mấy tờ giấy bạc lên tay, bà bánh mì mở mắt ra, có vẻ thất vọng:

- Ủa, trả tiền hả?

Trong cơn đói và lại gấp rút, Tú Anh trở lại leo lên xe đạp. Thông bác học đạp xe, hai đứa vừa đi vừa gặm bánh mì đặc biệt...

*

Trước biển số nhà đúng như trong tờ giấy ghi, Tarzan Thù phân vân vì cánh cổng sắt lớn cao ngất, trên đầu hai cánh cổng là những cọc sắt nhọn hoắt tủa lên như chông! Thù quyết định không kêu cửa. Hắn sẽ tự vào nhà, vì đây là nhà của hắn, hắn sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt mẹ, sẽ quỳ xuống van xin mẹ trở lại với ba hắn để anh em hắn có một mái ấm gia đình, cái hạnh phúc quá đơn giản, nhỏ nhoi mà anh em hắn chỉ biết đến trong những giấc mơ!

Đứng dưới gốc cây trên vỉa hè, Tarzan Thù ngẩng nhìn lên nhánh cây cao mọc chìa vào gần lan can của ban công tầng lầu. Không ngần ngại, Tarzan Thù bám lấy gốc cây. Chỉ trong tích tắc, Thù đã buông mình từ cành cây sang ban công một cách nhẹ nhàng. Qua cửa kính phủ màn xanh dương, Tarzan Thù thấy lờ mờ ánh sáng đèn và một cái lưng phụ nữ đang ngồi quay về phía hắn. Tim Tarzan Thù đập bình bịch như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Hắn ngồi thụp xuống, không thể hiểu nổi vì sao sau bao nhiêu năm tháng mơ ước được gặp mẹ, bây giờ mơ ước ấy sắp thành sự thật thì hắn lại lo sợ. Tarzan

Thù nhận ra một điều lạ lùng, khi ở với ba, hắn luôn nghĩ về mẹ, còn bây giờ, sắp gặp mẹ thì hắn lại nghĩ đến ba hắn. Dường như ba hắn đã thất vọng, một sự thất vọng thật to lớn không thể xóa nhòa về mẹ hắn. Lát nữa đây, khi gặp lại mẹ, hắn sẽ hỏi mẹ về điều đó ư? Hỡi mẹ, tại sao ba mẹ chia tay? Tại sao những điều tan vỡ của người lớn lại bắt hai mái đầu xanh vô tội như anh em hắn phải hứng chịu? Tại sao anh em hắn trở thành người rừng? Tại sao... và tại sao...? Hàng trăm câu hỏi cứ chập chờn trong cái đầu “rừng rú” của Tarzan Thù. Hắn ngồi phịch xuống ban công, suy nghĩ có nên xuất hiện vào lúc này không, liệu sự xuất hiện đột ngột của hắn vào thời điểm lạ lùng này có làm mẹ hắn sợ không, mẹ có nhận ra hắn hay sẽ đứng đưng nhìn hắn như một kẻ xa lạ?

*

Chiếc taxi đỗ lại, Kim Thúy rời Hoàng Thân, Hải khò, Minh móm lần lượt bước xuống. Minh móm nói nhỏ vào tai Kim Thúy, chọc tức:

- Chà, đi kiếm cái tên Tarzan Thù này làm Kim Thúy tốn tiền taxi dữ ghê!

Kim Thúy gác câu nói khó nghe ngoài tai, hai mắt cô đang chong vào mấy cái biển số nhà tranh tối tranh sáng để cố tìm cho ra cái địa chỉ đã ghi lại từ “Danh sách ly hôn”. Hải khò chợt kêu lên trong khi tay chỉ sang bên kia đường:

- Kìa, số nhà đó kìa!

Minh móm cũng kêu:

- Đúng số đó rồi!

Kim Thúy nhú mày:

- Số nhà thì đúng. Nhưng...

Minh móm hỏi:

- Nhưng nhựt gì nữa?

Hoàng Tử Bé Hoàng Thân nghi vấn:

- Trong “Danh sách ly hôn”, chỗ “hoàn cảnh gia đình” có ghi: “*Gia cảnh: nghèo*”. Vậy mà cái nhà này to lớn, giàu có quá, chắc là đã đổi chủ rồi chẳng?

Hải khò khẳng định thêm:

- Chắc là tên Tarzan Thù đã tới đây, thấy không phải nhà mẹ hắn nên bỏ đi rồi chẳng?

Minh móm đề xuất:

- Hay là mình... bấm chuông hỏi thăm thử coi!

Hải khò can:

- Thôi đi, đêm hôm khuya khoắt như vậy, kêu cửa hỏi thăm bộ muốn người ta dũa te tua hả?

Minh móm khoái chí:

- Hay là... lên taxi về nhà ngủ một giấc, sáng ra tới hỏi cũng không muộn, dù sao thì tên Tarzan Thù cũng đã... đi lạc rồi, lạc thêm vài tiếng nữa có sao đâu!

Thật ra Minh móm mới nói có mười phần trăm sự thật ra miệng, trong lòng hắn còn mong sao tên Tarzan Thù kia đi lạc luôn, đi về rừng luôn cho rảnh, đỡ bận lòng Kim Thúy, đỡ chướng mắt hắn! Dù Minh móm không thật tâm, nhưng lời đề nghị này đúng lúc nên được chấp nhận ngay, cả bọn lại lục tục kéo lên taxi. Ngay lúc đó, một chiếc xe đạp từ đâu trờ tới dừng ngay trước mũi xe taxi. Tiếng Thông bác học vang lên:

- Ê, Hải khò xuống xe mau! Tìm ra GP Group rồi!

Nhóm Hải khò lại xuống xe, ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của Thông bác học và Tú Anh ở đây. Minh móm lại lên tiếng trước tiên:

- Ê, Thông bác học, đã phân công mày đi kiểm thằng Phái viên chứ có phải theo dõi tụi tao đâu?

Thông bác học “búa” Minh móm ngay:

- May biết cóc khô gì! Tụi tao đã tìm ra “căn cứ bí mật” của thằng Phái viên, đó là tòa nhà GP

Group kia kìa.

Nhìn theo ngón tay Thông bác học chỉ, cả bọn Hải khò kinh ngạc. Kim Thúy phản đối:

- Ủa, đó là nhà bà Kim Lê, mẹ của Tarzan Thù mà!

Thông bác học khư khư giữ vững lập trường:

- Bà Kim Lê nào ở đây. Không tin qua nhìn tấm bảng đồng trước cổng coi...

Cả bọn kéo qua đường, quả nhiên trên tấm bảng đồng hình chữ nhật, bọn chúng nhìn thấy dòng chữ: “*GP Group*”. Thông bác học lại là kẻ thông minh hơn cả:

- Này, Kim Thúy mới nhắc tới bà Kim Lê mẹ Tarzan Thù? *Trái lê* tiếng Anh là *pear*, *Kim* là vàng tức là *Golden*. *Golden Pear* viết tắt thành GP, GP Group...

Ý kiến của Thông bác học buông ra làm cả bọn ngạc nhiên đến sững sờ...

KỲ 28: THIÊN ÁC ĐÁO ĐÀU

Khi những mảnh vụn của mọi sự kiện được hai nhóm Hải khòh và Thông bác học lắp ráp lại, sự nghiệt ngã của vấn đề đã làm cả bọn hụt hẫng đến cam lặng! Kim Thúy vẫn không thể nào rút khỏi đầu óc mình hoàn cảnh trở trêu của anh em Tarzan Thù. Cha Thù, ngay sau khi ly hôn, vì hận cuộc đời đen bạc, hận người vợ trọng tài khinh nghĩa, đã dắt hai đứa con thơ đại vào chốn rừng thiêng nước độc, quyết tâm làm giàu bằng cách theo bọn người tìm vàng, đó là cách trả thù của ông! Bà Kim Lê, mẹ Thù, vì chồng con xem như mất tích bà được làm chủ toàn bộ nhà cửa. Sau đó, cỡ lẽ bà đã lấy người chồng khác, rất giàu có và xây dựng cái túp lều nghèo nàn xưa kia thành tòa biệt thự nguy nga như hôm nay, trở thành bà giám đốc của GP Group...

Dường như tấn bi kịch gia đình của Tarzan Thù vượt qua sức tưởng tượng của Kim Thúy, cô khụy chân buông mình xuống vệ đường. Minh móm ái ngại đưa mắt nhìn Hải khòh rồi Thông bác học như muốn tìm từ hai tên thủ lĩnh một cách giải quyết. Vào lúc này, cả hai tên thủ lĩnh vốn thông minh và chỉ biết hành động cũng... xụi lơ! Chưa bao giờ chúng phải đối phó với một nghịch cảnh đau lòng đến như vậy.

Cuối cùng, chính cô gái thường hay mũi lòng nhất là Tú Anh đã lên tiếng:

- Phải làm gì bây giờ, chẳng lẽ cứ đứng đây hoài?

Hoàng Tử Bé Hoàng Thân là người có hoàn cảnh khá giống Tarzan Thù, lên tiếng:

- Nói như Thông bác học thì mẹ của Thù đang ở đây, vậy ta cứ gọi cửa hỏi thăm, biết đâu anh ta đang ở trong ngôi nhà này...

Thông bác học phản ứng như điện giật:

- Ấy, đừng kêu cửa...

Minh móm ngạc nhiên:

- Tại sao không?

Thông bác học lắp bắp:

- Vì... vì... rất có thể tên Phái viên cũng đang ở trong đó!

Như sét đánh ngang tai, đám Hải khòh há hốc mồm như thể có ai vừa chặn khúc củi vào miệng. Tú Anh giải thích:

- Trong lúc lục lợi giấy tờ của tên Phái viên, bọn mình phát hiện ra GP Group là cấp chỉ huy của hắn!

Câu nói của Tú Anh như cú sét thứ hai làm vắng khúc gỗ vô hình trong mồm Minh móm ra, hắn nổ tức thì:

- Còn chờ gì nữa, tấn công vô ngôi nhà này ngay, bắt tên Phái viên, cứu thằng nhóc em họ mình nữa chứ!

Hải khòh nhìn Minh móm gằm ghè:

- Tưởng bỏ hả, GP Group là cấp trên của thằng Phái viên, tao chắc chắn tòa nhà này có nhiều cạm bẫy nguy hiểm hơn cả tòa nhà cửa kính màu nho của nó nữa!

Thông bác học khêu Hải khòh, hai tên thủ lĩnh tách ra khỏi đám lính gác ô hợp, chúng chụm đầu bàn tán trông có vẻ hữu nghị một cách hiếm hoi. Chỉ vài giây sau, hai tên thủ lĩnh quay lại, lệnh:

- Chúng ta không thể kêu cửa, vì làm như vậy sẽ nguy hiểm tính mạng thằng nhóc em họ Minh móm. Đây là việc nguy hiểm nên Tú Anh và Kim Thúy sẽ đứng ngoài này cảnh giới và hô hoán cầu cứu khi cần thiết. Thông bác học này sẽ cùng Hải khòh và Hoàng Thân leo rào đột nhập vào bên trong

cứu thăng nhóc ra!

Minh móm chìa cái cằm nhọn ra, thắc mắc:

- Vậy còn tao?

Thông bác học buông ra một câu “quân lệnh” tàn nhẫn:

- Mày đến chỗ vách rào kia... làm bậc thang cho tui tao leo vô trong!

Minh móm tức điên lên khi phải làm cái công cụ hèn hạ như vậy ngay trước mặt hai người đẹp, trong lúc này hẳn chỉ muốn làm Batman hay Superman! Hắn giận dữ, cà lăm đến sùi bọt mép:

- Tao... tao... đếch làm... làm cầu thang... thang cho... cho...

Hải khò đánh đòn tâm lý:

- Thằng này ngu thật, làm cầu thang xong, mày ở lại ngoài này “săn sóc” cho Kim Thúy và Tú Anh, khuya khoắt như vậy để hai người đẹp đứng ngoài đường lờ có chuyện gì không hay thì sao, hiểu chưa?

Minh móm nghe hai tiếng “săn sóc” lập tức toác miệng ra cười, gật đầu cái rụp và lẹ làng chạy đến vách rào úp mặt vô tường cho ba tên kia leo lên đầu lên cổ.

Bọn Thông bác học đã vượt qua được hàng cọc sắt nhọn lều ở đầu rào, chuẩn bị buông mình xuống đất thì bỗng dưng:

- Hực... hực... hực...!!!

Chung bủn rủn cả chân tay khi nhìn xuống đất, một con chó berger to bằng con bê từ đâu trong bóng tối hiện ra, đang nhảy chồm lên tấp vào chân bọn chúng... Ba tên nam nhi run rẩy bám chặt hàng rào, co chân co cẳng mà chịu đựng: chúng không còn thể để đu mình trở lên mà buông mình xuống thì... chắc chắn thành đồng thịt vụn dưới hàng nanh của con ác... cẩu!

Đu đưa chẳng bao lâu, Hoàng Thân đã rên lên:

- Mọi tay quá...

Hải khòm hỏn hển nói:

- Ráng chịu... buông tay... là chết... tui cũng... mọi vậy...

Hoàng Thân đã hoàn toàn kiệt sức:

-Tôi... hết... chịu nổi rồi... vĩnh biệt...!

Đúng vào lúc Hoàng Tử Bé buông tay rơi xuống thì bỗng dưng... một bóng người từ trên cao bay xuống kẹp chặt cổ con berger hung hãn. Thông bác học và Hải khò thấy thoát chết bèn buông mình rơi xuống, vừa thở hỏn hển vừa quan sát cuộc “long hổ sát đấu”, đầy bất ngờ. Con chó to lớn bị người kia xiết cổ chặt đến mức không kêu được một tiếng, nhưng nó lồng lộn, giãy giụa một cách điên cuồng để cố gắng quăng kẻ thù đang bám chặt trên lưng xuống. Bóng đen trên lưng con berger quả là phải có một sức mạnh cực kỳ, hẳn ta dính cứng vào con chó như thể hẳn với nó chỉ là một cơ thể. Con berger từ từ cạn kiệt sức lực, nó gục xuống, nằm im như đã chết rồi. Cái bóng đen kia buông cổ con berger ra, đứng dậy, chép miệng:

- Tiếc quá, con chó đẹp thiệt!

Đến lúc này, Thông bác học và Hải khò mới nhận ra, đồng thanh kêu lên:

- Trời, Tarzan Thù!

Chàng người rừng khoát tay:

- Tui nằm trên ban công kia, thấy các bạn bị nguy hiểm nên nhảy xuống!

Hoàng Thân hỏi:

- Đây là nhà của mẹ anh?

Tarzan Thù gật đầu:

- Nhưng... tui chưa vô nhà, tui sợ...

Thông bác học ngạc nhiên:

- Con chó to như vậy mà còn hạ “nóc ao”, sợ cái gì?

Tarzan Thù gãi đầu:

-Tui sợ... mẹ tui!

Hải khò le lưỡi:

- Cái vụ này là thua rồi, thằng nào chẳng sợ bà già. Ở bên Mỹ có một võ sĩ quyền Anh mỗi lần thi đấu chỉ cần tung một cú đấm là hạ nóc ao địch thủ, vậy mà về nhà thì...

Thông bác học cự nự:

- Thôi đi! Thứ nhất là mày lộn rồi, báo đăng tay võ sĩ đó sợ vợ chứ. Thứ hai, lúc này không phải là lúc kể chuyện đời xưa...

Hoàng Tử Bé Hoàng Thân ái ngại nói nhỏ vào tai Thông bác học:

- Có nên nói thật mọi chuyện cho Tarzan Thù nghe không?

Thông bác học lắc đầu, quay sang nói với người rừng:

- Đúng như mày nói, chúng ta nên kín đáo đột nhập vào nhà rồi đột ngột xuất hiện coi mẹ mày phản ứng ra sao, đừng lo bị đòn, có tụi tao yểm trợ, đồng ý?

Tarzan Thù mau mắn gật đầu.

Với sự giúp sức của người rừng, chẳng mấy chốc cả bốn đứa đã ngồi thu lu trên ban công. Khi nhìn vào, thấy bóng dáng lơ mờ của một người phụ nữ đang đi đi lại lại ngay sát cánh cửa kính chỗ chúng ngồi, cả bọn tha hồ đánh lô tô trong bụng!

*

Từ trong xó phòng, thằng nhóc em họ Minh móm tiếp tục nghe cuộc đấu khẩu giữa hai mẹ con tên Phái viên. Tên Phái viên ôm vết thương khóc nức lên:

- Tôi xin hứa với bà, sau khi lành lặn, tôi sẽ khôi phục lại Xưởng phần mềm Hoàng Tử Bé!

Người đàn bà đứng sững lại, lạ lẫm nhìn hẩn:

- Mày đã vi phạm nguyên tắc làm ăn của GP Group! Ai cho phép mày bắt cóc thằng tài năng tin học Hoàng Thân? Tao đã tốn biết bao tiền của để kiếm cho ra một thằng cầm điếu giống nó để che mắt thiên hạ, nếu không, vụ đó đổ bể mày đã tù một gông rồi con ạ! Ở cái GP Group này, không ai được phép sai lầm lần thứ hai đâu, kể cả tao nữa...

Người đàn bà tiếp tục đi đi lại lại:

-Trong đời tao đã sai lầm lần thứ nhất là lấy phải một ông chồng nghèo, bất lực trước cuộc sống. Tao đã bước qua cái sai lầm đó, đến với ba mày, và sẽ không bao giờ sai sót lần thứ hai được phép diễn ra...

Mắt tên Phái viên long lên:

- Chính vì vậy mà bà vẫn sống với ba tôi, nhưng bà thì ở lâu đài còn ông ta khổ sai ở hầm đá Địa Ngục?

- Đúng vậy! Ông ấy vẫn sống bên tao, vẫn là cha mày... Có điều, lẽ ra ông ấy đừng bao giờ có ý định ly dị với tao thì... bây giờ đâu đến nỗi...

Quay phắt về phía tên Phái viên, bà ta gầm lên:

- Tao cần quyền lực, mà muốn có quyền lực thì phải có tiền, vì vậy tao cần ba mày, hiểu chưa? Tuy mày là con riêng của ông ấy, tao cũng đã xây dựng cho mày mọi thứ rồi: lâu đài này, quyền lực này và tiền nữa. Vậy mà mày đã phá tan tành! Sự việc đã đến cơ sự này, chắc gì bọn cóm để cho tao yên thân, tao lại phải chuẩn bị một chiến dịch xóa dấu vết cho mày nữa đó, con ạ! Việc đầu tiên, mày tạm thời lánh mặt ở một nơi kín đáo nhất của thế giới này, đó là hầm đá Địa ngục!

Tên Phái viên biết không thể nào lay chuyển được quyết định sắt đá của mẹ hẩn, hẩn buông thông người trên ghế như một xác chết, đôi mắt trợn trừng hoảng loạn, miệng lảm bảm một cách vô hồn:

- Hầm đá... Địa Ngục... Địa Ngục...

Người đàn bà bước đến bên bàn, ấn một chiếc nút, ngay lập tức cửa phòng bật mở và hai gã đàn ông dáng dấp như hai con đười ươi bước vào cung kính đứng chờ lệnh. Bà ta hất cằm:

- Mang bọn chúng xuống hầm đá, cho ở chung với cha nó, hiểu chưa!

Hai “con đười ươi” tuân lệnh:

- Dạ hiểu!

Đúng lúc ấy, cánh cửa kính thông ra ban công ngay sau lưng người đàn bà bỗng mở toang, bà tay quay phắt lại và sững sốt thấy ngay trước mặt mình là bốn thằng con trai. Tên con trai ăn mặc quái gở nhất trong bọn chúng bỗng thốt lên:

- Mẹ! Mẹ ơi, con đây!

Người đàn bà hốt hoảng bước lùi lại, chới với tựa vào cạnh bàn:

- Mày... mày là... chúng mày là...

Trong bầu không khí nặng nề ấy, một loạt đạn bỗng vang lên nhưc óc, tiếp theo là một tiếng thét xé tai, tiếng cửa kính vỡ vụn loảng xoảng nghe đến rợn người...

KỲ 29: THƯỢNG ĐẾ CŨNG PHẢI.. KHÓC

- Bà hãy đứng im!

Vì loạt đạn nổ bất ngờ và vì tiếng hét nghe rất quen thuộc, bàn tay người đàn bà dừng lại ngay gần khẩu súng trong ngăn kéo của chiếc bàn. Bà đưa ánh mắt kinh hãi nhận ra một người đàn ông bắn thiêu đầu bù tóc rối từ đâu đã xuất hiện ngay sau lưng bốn thằng con trai. Bà ta buột miệng kêu lên:

- Trời... ông...

Tarzan Thù cũng định thần quay nhìn phía sau lưng:

- Ba... Sao ba lại ở đây?

Người đàn ông vẫn hướng họng súng về phía người đàn bà:

- Tao lo cho tính mạng mày!

Từ sau lưng người đàn ông, một giọng nói líu lo vang lên:

- Anh Hai, có sao hôn? Mẹ đâu, anh Hai?

Vừa lúc đó, cái mặt ngây thơ của cô bé Hận thò ra khỏi lưng ba nó. Cô bé đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn người đàn bà sang trọng đang úp mặt vào hai bàn tay. Bất ngờ, bà ta bỏ hai tay xuống, cười gằn nói với cha Tarzan Thù:

- Mười mấy năm mới gặp lại trong hoàn cảnh trở trêu quá, phải không ông?

Cha Tarzan Thù hạ súng xuống:

- Nó là con trai bà mà bà còn định rút súng...?

Người đàn bà nhún vai:

- Lâu nay sống giữa bầy sói tôi phải tự vệ chứ! Đứa nào là con tôi?

Cô bé Hận từ phía sau xông lên:

- Mẹ... Bà là... mẹ tui?

Người đàn bà mỉm cười lạnh lùng nhìn Hận:

- Con mau lớn quá, tới đây với mẹ đi!

Cha Tarzan Thù ngăn lại:

- Không, bé Ba...

Nhưng quá trễ, Hận đã đứng trong vòng tay người đàn bà, bà ta giữ xiết lấy nó, giọng nói chuyển sang dữ tợn:

- Vì mày là con tao, mày phải cứu tao ra khỏi chốn này.

Tarzan Thù há hốc mồm kinh ngạc:

- Mẹ... Ai làm gì mà mẹ phải trốn khỏi đây vậy?

- Không ai làm gì tao hết, có điều tao đã hành động quá nhiều để đạt tới mục đích. Tao đã có đầy đủ, quyền lực và tiền bạc! Chỉ có điều... có điều là...

Ca gian phòng im phăng phắc, đến nỗi nghe được cả tiếng rì rì rất nhỏ của chiếc máy điều hòa không khí hiện đại nhất thế giới gắn ở góc phòng. Người đàn ông im lặng, buồn bã cúi đầu nhìn lên mũi súng. Bọn trẻ như bị rơi đột ngột vào giữa một bộ phim kinh dị hãi hùng, cảm như hén! Người mẹ lầm lạp tiếp tục nói:

- Chỉ có điều... mẹ không thể trở về với các con được nữa rồi. Tôi không phải là mẹ của các con đâu. Người mẹ ấy đã chết cách nay mười mấy năm, chỉ còn lại một người đàn bà đầy tham vọng, khát khao quyền lực. Người đó là giám đốc GP Group có mạng lưới kinh doanh quốc tế, là một người có năng lực chi phối thị trường chứng khoán Việt Nam. Ha ha ha... Kẻ đó là ta đây!

Từ đằng kia vang lên giọng nói mỉa mai của tên Phái viên:

- Giờ đây tôi mới biết sự thật về bà! Hóa ra thằng người rừng kia là con trai bà... thật quý hóa quá!

- Mày im ngay! Những kẻ này không quan hệ gì đến ta. Chúng ta không liên quan gì với con người trên trái đất này, con ạ. Cả tao và mày đều là sản phẩm của những cuộc thí nghiệm tin học phi nhân tính của cha mày...

Tên Phái viên đưa đôi mắt đờ đẫn nhìn người đàn bà:

- Nghĩa là...

Người đàn bà lạnh lùng nhún vai

- Ông ta đã phẫu thuật đưa vào não chúng ta những nơ-rôn cơ học, là một loại “chíp” bộ nhớ, trên đó ghi sẵn các chương trình đầy tham vọng.

Tên Phái viên ôm đầu:

- Trời ơi... Có lẽ vì vậy mà tôi đã không thể nào dừng lại trước những tội ác!

- Đúng vậy! Khi bộ óc ta bị vi tính hóa, ta chỉ nhận thức mà không tự điều khiển hành vi bản thân được nữa. Cha mày đã định tạo ra hai nô lệ sống là tao và mày, thế nhưng vào một giây phút nào đó, chương trình trên nơ-rôn cơ học của tao đã trục trặc và điều gì đã xảy ra? Tao đã đưa cha mày xuống hầm đá Địa Ngục, nơi lẽ ra được xây dựng cho tao và mày đó, con ạ!

Cha Tarzan Thù nghiêng răng trèo tre:

- Bà... nói đi, thằng ác nhân đó ở đâu, tôi sẽ giết nó!

Người phụ nữ cười giòn tan:

- Ài chà, hóa ra ông vẫn còn yêu tôi?

- Tôi... yêu các con, tôi không muốn chúng có một người mẹ điên dại như vậy!

- Ai điên dại? Với những nơ-rôn cơ học trong đầu, tôi không biết đau buồn, không biết yêu thương...

Tarzan Thù lao tới ôm mẹ:

- Nhưng... mẹ không biết cả con nữa sao?

Người mẹ đứng thẳng đuồng, cứng đờ như khúc gỗ:

- Tại sao ta phải biết các người trong khi ta có quyền lực và giàu có?

Hoàng Tử Bé Hoàng Thân nãy giờ im lặng theo dõi câu chuyện, chợt lên tiếng:

- Thù hãy giữ chặt mẹ lại! Hy vọng... tôi sẽ cứu được mẹ anh!

Quay sang Thông bác học và Hải khò, Hoàng Thân ra lệnh:

- Mở trói cho thằng nhóc em Minh móm đi! Rồi giúp tôi một tay..

Dứt lời, Hoàng Thân phóng ngay đến chiếc máy vi tính đặt ở cạnh bàn. Chiếc máy đang chạy. Hoàng Thân mở một chương trình soạn thảo, nhanh hơn các thư ký chuyên nghiệp, hần gở lia lịa lên bàn phím một chương trình virus. Cởi trói cho thằng nhóc xong, Thông bác học và Hải khò chạy đến đứng sau lưng Hoàng Thân. Thông bác học nhìn vào màn hình, thắc mắc:

- Trời đất, lúc này mà viết virus làm gì, Hoàng Thân?

Vẫn tiếp tục gõ, Hoàng Tử Bé trả lời:

- Đây là “con” virus chỉ làm ngưng chứ không phá hỏng chương trình đang vận hành. Hy vọng...

Chưa đến hai phút, tài năng tin học đã soạn xong “con” virus. Hần thở phào, xoa tay cầm lấy con chuột, nhấp vào nút nối mạng. Màn hình mạng máy vi tính hiện lên. Bằng con mắt tinh tường của một thiên tài, Hoàng Thân phát hiện ngay một thư mục các máy con liên lạc với máy chủ bằng vô tuyến. Trong đó, chẳng khó khăn gì, Hoàng Thân gọi ra được hai máy con vô tuyến mang tên “Kim Lê” và “Phái viên”. Rồi chỉ bằng một cú bấm phím, hần cho “con” virus vừa viết xong xâm nhập vào hai máy con này. Cùng lúc màn hình báo động hai máy con “Kim Lê” và “Phái viên” bị virus xâm nhập, ở gần

đó bà Kim Lê và tên Phái viên bỗng thét lên những tiếng kêu đau đớn xé trời... Cả hai gục xuống như hai cái xác. Tarzan Thù và cô bé Hận đồng loạt nấc lên:

- Mẹ... mẹ ơi...

Để xua tan bầu không khí ảm đạm, Hoàng Tử Bé giải thích:

- Tôi đã đoán rằng các nơ-rôn cơ học hoạt động như một máy vi tính trong đầu bà Kim Lê và Phái viên, hai máy này có cơ chế hoạt động nối mạng vô tuyến giống như các máy vi tính xách tay vậy. Tôi đã cho virus xâm nhập và làm ngưng hoạt động các nơ-rôn cơ học trong não của bà Kim Lê và Phái viên. Hy vọng lát nữa đây các nơ-rôn sinh học của bà Kim Lê và Phái viên sẽ hoạt động lại bình thường, thoát khỏi sự điều khiển của các nơ-rôn cơ học!

Ngay lúc đó, cô bé Hận la lên:

- Anh Hai, mẹ đang mở mắt kìa!

Tất cả mọi người chăm chú nhìn bà Kim Lê chờ đợi sự thần kỳ xảy ra.

Bà Kim Lê chớp chớp mi mắt rồi mở choàng mắt ra. Như một người vừa trải qua cơn ác mộng, bà hỏi:

- Tôi... đang ở đâu đây?

Cô bé Hận ôm lấy khuôn mặt mẹ:

- Mẹ, mẹ có nhận ra con với anh Hai không?

Người đàn bà vuốt má cô bé:

- Con... là con ta và thằng... trời ơi, thằng Hai đó hử con?

Tarzan Thù sung sướng cầm tay mẹ:

- Con đây, mẹ ơi!

Thông bác học liếc nhìn Hải khò, thấy hắn đang cố kìm nước mắt. Hoàng Thân mò còi thì đưa tay áo quệt ngang đôi mắt đỏ hoe...

Bỗng dưng có tiếng bước chân chạy sầm sập lên cầu thang rồi ở cửa phòng xuất hiện hai người đẹp Kim Thúy và Tú Anh, sau lưng hai cô là người hùng “Tarzan” Minh móm đang vác con... berger trên vai! Minh móm hốt hoảng báo tin:

- Cần thận nhen, cảnh sát đang tới!

*

Cánh cửa gỗ ọp ẹp nhà Hoàng Thân mở bật ra, cả một đám người ủa vào. Có đủ cả: Thông bác học, Hải khò, Minh móm, Tú Anh, Kim Thúy và Tarzan Thù. Hoàng Thân ngừng tay trên bàn phím máy tính, cười nói:

- Các bạn vui quá! Chắc có việc gì đây?

Thông bác học hỏi gấp:

- Ủa, chưa đọc báo à?

- Báo? Chưa!

Kim Thúy chìa tờ báo ra:

- Đây nè! Ngay trang nhất! Hình Hoàng Thân đẹp trai hết biết.

Minh móm đau khổ nhìn xuống mũi giày.

Hoàng Thân lại nhìn Kim Thúy bằng ánh mắt dịu dàng khó tả.

- Cám ơn các bạn! Tôi cũng có việc cần định đi tìm các bạn đây.

Chàng Tarzan Thù nay đã đóng bộ quần áo dân thành phố tự cho mình cái vai trò làm vệ sĩ của Kim Thúy nên luôn luôn đứng khoanh tay ngay sau lưng Kim Thúy. Hình ảnh đó làm cho Minh móm càng đau lòng hơn. Hắn nghĩ mình đã trở thành kẻ thừa thãi trên đời, khi mà trước mặt Kim Thúy là tài năng xuất chúng Hoàng Thân và sau lưng cô là tên vệ sĩ người rừng lực lưỡng. Hắn buồn bã chuyện tình cảm riêng tư nên cố tỏ ra quan tâm tới việc chung:

- Có chuyện gì vậy Hoàng Thân?

Hoàng Thân móc trong túi áo ra tờ giấy trắng in đầy chữ:

- Các bạn thử nghe lá thư này rồi cho ý kiến nghen!

Hoàng Thân đọc lớn:

- *“Hội đồng Tin học quốc gia kính gửi tài năng tin học Hoàng Thân. Xưởng phần mềm đầy tội ác của tên Phái viên bị phá tan, đó là công trạng của bạn và các bạn Kim Thúy, Tú Anh, Thông, Hải, Minh. Hội đồng xin chân thành cảm ơn tất cả các bạn. Nay, sau khi xem xét dự án “Hệ điều hành VNS - Việt Nam Software” của Hoàng Thân và căn cứ trên năng lực tin học hiếm có của bạn, Hội đồng Tin học quốc gia quyết định bổ nhiệm Hoàng Thân vào cương vị giám đốc dự án VNS, phụ trách xưởng phần mềm Hoàng Tử Bé”.*

Tiếng của Hoàng Thân chưa dứt thì cả bọn đã nhảy cẫng lên reo hò tỏ mở. Hoàng Thân im lặng chờ cơn bão tấp vui vẻ qua đi, từ tốn nói:

- Tôi rất vui mừng, nhưng rất tiếc có lẽ tôi không nhận lời được vì tôi đang bận...

Minh móm liếc Hoàng Thân rồi liếc Kim Thúy, tức điên lên:

- Bận, bận cái khi mốc gì?

KỠ 30: HOAN HÔ TRÁI TIM

Minh móm bước tới dòm lên màn hình computer của Hoàng Thân, tìm hấn thấ lại khi thấy chân dung tuyệt đẹp của Kim Thúy trên đó. Bức hình rực rỡ từ từ mờ nhạt và biến mất để rồi một chân dung khác cũng của Kim Thúy dần dần hiện lên, rõ nét!

Trong khi Minh móm sững sờ vì tức giận điên cuồng thì Hoàng Thân lại lẩm bẩm:

- Tôi bận, tôi đang rất bận...

Người vô tình nhất lại là Kim Thúy, cô reo lên:

- A! Hoàng Thân bận làm hình cho Kim Thúy trên vi tính chứ gì? Đẹp quá!

Tú Anh hất mái tóc bị cắt cụt ngắn để giả dạng Hoàng Tử Bé trong vụ án vừa qua, chớp chớp đôi mắt:

- Đẹp thật! Nhưng mà... sao không có hình Tú Anh nhỉ?

Hoàng Thân xoay người trên ghế, mỉm cười:

- Các bạn, đây không phải là trò chơi mới đâu nghe! Các bạn có chú ý tới cái máy này không?

Hoàng Thân chỉ vào một chiếc máy đặt bên cạnh computer, nói tiếp:

- Từ cái máy thu nhân điện của tên Phái viên, tôi đã nghĩ ra cái máy này. Đây là máy chuyển nhân điện một người sang dạng số hóa. Nhờ vậy, màn hình computer có thể tái hiện lại chân dung của một người mà chỉ cần một chút nhân điện của họ thôi!

Hải khò và Thông bác học đồng loạt vỗ tay:

- Tuyệt vời!

- Quả là thiên tài!

Minh móm thì cầu nhàu:

- Vậy chớ nhân điện Kim Thúy ông lấy đâu ra vậy? Bộ ông thu hết nhân điện Kim Thúy vào cái hộp đen để bắt nằng làm nô lệ cho ông hả? Tôi lên án...

Hoàng Thân ôn tồn giải thích:

- Không phải vậy! Cái máy thu nhân điện của Phái viên đã được chỉnh lại, chỉ có tác dụng ghi nhận sự khác biệt giữa nhân điện người này với người khác.

Vẫn chưa thôi tức, Minh móm nói:

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi! Vậy chớ ông chế cái trò số hóa nhân điện để... coi lên hình Kim Thúy hả?

Hoàng Thân cười hờn nhien:

- Các bạn, với cái máy số hóa nhân điện này, không một tên tội phạm nào trên thế giới có thể thoát được!

Hai người đẹp Kim Thúy và Tú Anh cùng hỏi:

- Sao vậy?

Hoàng Thân nhìn Kim Thúy:

- Hôm qua, Kim Thúy mang cơm đến cho tôi. Kim Thúy đã về rồi, tôi mới cho máy chạy và thật ngạc nhiên, dù Kim Thúy không có mặt, máy vẫn nhận ra một phần nhân điện của Thúy còn phảng phất trong phòng này, màn hình đã vẽ lại những chân dung rất đẹp này!

Thông bác học lên tiếng minh họa:

- Giả sử, có một vụ án mạng xảy ra, thủ phạm đã bỏ chạy, chỉ cần mang cái máy này tới, nó sẽ vẽ lại chính xác chân dung của tên gây án, vì thế nào chúng cùng sẽ để lại chút ít hơi hướng nhân điện!

Tú Anh lè cái lưỡi dài và nhọn ra:

- Eo ơi, nghe giống chuyện ma quá!

Hải khò có có để nhìn hai hột nhãn trong đôi mắt Tú Anh bèn hỏi liền:

- Sao lại ma quỷ gì ở đây?

- Thì Tú Anh nghe nói con người có hai phần hồn và xác. Cái vụ nhân điện này sao mà giống phần hồn của mình quá vậy?

Hoàng Thân cười:

- Cũng gần như vậy nhưng không phải vậy. Các bạn đều biết, nhân điện của mỗi người chính là từ trường, khi chúng ta xuất hiện ở đâu đó thì từ trường này sẽ tác động đến không gian xung quanh ta. Khi ta bỏ đi thì phải một lúc khá lâu, không gian chỗ ta đã xuất hiện mới có thời gian xóa sạch vùng từ trường nhân điện của ta. Bởi vậy, dù hôm qua Kim Thúy đã ra khỏi nhà tôi, cái máy này sau đó vẫn ghi nhận được sự có mặt của Thúy...

Thông bác học tám tấc:

- Ông đúng là thiên tài tin học. Nhưng mà... cái vụ làm giám đốc xưởng phần mềm thì sao?

Hoàng Thân lại nhìn Kim Thúy, một cái nhìn dụi dằm khó hiểu:

- Vì không thích làm vua nên tôi đã gọi điện thoại cho Hội đồng Tin học quốc gia và tôi đã đề nghị... họ chấp nhận một Hội đồng quản trị xưởng phần mềm, vì nếu một mình thì tôi không thể nào đảm đương nổi.

Dừng lại để nhìn tất cả mọi người một lượt, Hoàng Thân tuyên bố:

- Hội đồng Tin học đã đồng ý, như vậy, Hội đồng quản trị xưởng phần mềm Hoàng Tử Bé sẽ gồm có... tất cả chúng ta!

Cả bọn đồng loạt nhảy cẫng lên:

- Hoan hô!

- Hoàng Thân thiên tài muôn năm!

- Hoàng Tử Bé muôn năm!

Trong lúc lộn xộn, om sòm đó bỗng lạc vào một câu khẩu hiệu:

- Kim Thúy muôn năm!

Minh móm đột ngột đứng sững lại cảm tức nhìn chung quanh:

- Thằng nào vừa hô câu đó, hả?

*

Tại văn phòng xưởng phần mềm Hoàng Tử Bé, Minh móm diện rất keng, ôm một bó hoa lớn đến bên bàn làm việc của Kim Thúy. Kim Thúy ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao tự nhiên Minh móm lại tặng hoa cho mình?

Minh móm bẽn lẽn:

- Kim Thúy không nhớ hôm nay là ngày gì hả?

Kim Thúy chớp chớp mắt cố lục lọi trong “bộ nhớ” của mình coi hôm nay là ngày gì mà trọng đại quá vậy. Cuối cùng cô nàng đành lắc đầu:

- Hồng nhớ nổi!

Gương mặt Minh móm càng dương dương tự đắc:

- Hồng nhớ thì cầm bó hoa này đi, tui nhắc cho mà nhớ ngen. Thiệt là thờ ơ! Tất cả mọi người đều thờ ơ! Kim Thúy thấy chưa, có mình Minh móm này là... nhớ đến Kim Thúy thôi!

Kim Thúy không biết làm gì khác, đành ôm lấy bó hoa tươi. Minh móm sửa bộ cho nghiêm chỉnh, tuyên bố:

- Minh móm xin chúc mừng sinh nhật Kim Thúy!

Kim Thúy há hốc mồm ngạc nhiên:

- Ua, sinh nhật hả?

Cô nàng khê buông lời cảm ơn rồi lặng lẽ ôm bó hoa trở lại bàn làm việc, ngồi đăm chiêu ra vẻ suy nghĩ... Đúng lúc ấy, cửa phòng mở toang ra, Hải khò và Tú Anh chạy ùa vào, trên tay mỗi người đều có một gói quà to gói rất đẹp. Kim Thúy lại đứng lên, chuẩn bị nhận những món quà sinh nhật bất ngờ. Nhưng Tú Anh và Hải khò chạy đến bàn Minh móm, chìa quà ra:

- Chúc mừng sinh nhật Minh móm!

Minh móm ngồi sững sốt như trời trồng:

- Sinh... nhật... mình???

Nhìn hai gói quà to trước mặt, Minh móm chưa hết lạ lùng thì Hoàng Thân xuất hiện ở cửa, trên tay ôm hai bó hoa thật to. Vừa thấy Hoàng Thân, Kim Thúy lật đật thò tay vào ngăn tủ, lấy ra một... gói quà! Kim Thúy và Hoàng Thân đồng loạt reo lên:

- Chúc mừng sinh nhật Kim Thúy!

- Chúc mừng sinh nhật Hoàng Thân!

Rồi Hoàng Thân chìa bó hoa còn lại cho Tú Anh:

- Chúc mừng sinh nhật Tú Anh!

Cả năm người trong phòng ngạc nhiên nhìn nhau, trong đầu hiện ra năm dấu hỏi to tướng. Ngoài cửa lại xuất hiện lù lù Thông bác học, vừa đi vào hắt hắt vừa tùm tùm cười, theo sau lưng là Thù, anh ta khệnh khạng ôm những bó hoa to đùng. Thông bác học la lớn:

- Happy birthday! Chúc mừng sinh nhật tất cả các bạn!

Rồi hắt lần lượt phát cho mỗi người một bó hoa, tất nhiên Tú Anh được nhận bó hoa to nhất!

Minh móm luôn là người thắc mắc trước nhất:

- Ua, sao sinh nhật trùng ngày dữ vậy? Nhưng hôm nay đâu phải sinh nhật tui!

Mọi người cùng nhao nhao lên tiếng:

- Tui cũng vậy! Đâu phải ngày sinh!

Chỉ có mình Thông bác học là vẫn tùm tùm cười. Hải khò nhìn cái mặt đáng nghi ngờ của Thông bác học một lát rồi tuyên bố:

- Biết rồi! Cái vụ sinh nhật này là trò phá thôi của thằng “vua phá hoại phần mềm”, “vua virus” Thông bác học đó thôi!

Thông bác học xoa tay cười ngặt:

- Chỉ cần một con virus “Sinh Nhật” là chúng ta có một ngày vui, thấy chưa!

Bước đến bên chiếc computer góc phòng, Thông bác học bỏ chiếc đĩa CD vào máy, âm nhạc bắt đầu trỗi lên. Thông bác học đứng lên ghế, vỗ tay để mọi người tập trung nghe hắt nói:

- Các bạn! Hôm nay không phải là sinh nhật của ai cả. Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba của xưởng phần mềm Hoàng Tử Bé. Chúng ta hãy cùng nhảy với nhau chúc mừng xưởng Hoàng Tử Bé, chúc mừng Hoàng Thân và tất cả chúng ta. Nhưng trước khi nhảy, tôi xin cảnh báo cùng các bạn. Chúng ta đã bắt đầu lệ thuộc vào bộ nhớ của vi tính nên khi máy báo hôm nay là sinh nhật bạn mình thì chúng ta tin ngay. Thật ra, “con” virus Sinh Nhật của tôi đã làm việc đó! Từ đây về sau, xin các bạn hãy nhớ về nhau bằng chính trái tim mình.

Mọi người cùng lúc hô to:

- Hoan hô trái tim!

- Trái tim muôn năm!

Và tất cả cùng nhảy.

TP. Hồ Chí Minh 1996

H.T.C

